

DragonLance

LEGENDÁK

Margaret Weis - Tracy Hickman

Háború

Megjelent:

1. A múlt és jövő ura
2. Találkozás
3. Ikrek hatalma

Szukits Könyvkiadó
Szeged

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

DRAGONLANCE TM Legends

Volume Two

TIME OF THE TWINS

by Margaret Weis and Tracy Hickman

Copyright © 1986, 1998 TSR, Inc. All rights reserved.

TSR, Inc. is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.

Hungarian edition © 1998

Cover art by Clyde Caldwell

This material is protected under the copyright Laws of the United States of America.

Any reproduction or unauthorized use of the material or Artwork contained herein is prohibited without the express

Written permission of TSR, Inc.

U.S., CANADA EUROPEAN HEADQUARTERS
ASIA, PACIFIC LATIN AMERIKA Wizards of the Coast, Belgium

Wizards of the Coast, Inc P.B. 34

P.O. Box 707 2300 Thurnhout

Renton, WA 98057-0707 Belgium

+1-206-624-0933 +32-14-44-30-44

Visit our website at <http://www.tsrinc.com>

Fordította

Szabó Mariann és Pollák Tamás

Borító

Clyde Caldwell

Szaklektor
Csukonyi Zoltán

ISBN 963 9020 90 7

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to Szukits Könyvkiadó.

Lektor: Szóts Katalin
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor
Tipográfia, színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Dobos Tamás
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba
Szegedi Kossuth Nyomda Kft.
Felelős vezető: Gera Imre

1. FEJEZET

Raistlin felemelte a sátorlapot és kilépett az alkonyatba. Az őrsem összerezsent, és gyorsan oldalt húzódott. A mestermágus megjelenése mindig nyugtalanságot keltett, még saját testőrei körében is. Soha senki nem hallotta a lépteit. Olyan volt, mintha a semmiből bukkanna elő. Az ember egyszer csak azon kapta magát, hogy perzselő ujjak égetik meztelen karját, suttogó szavak vagy a fekete köpeny halk suhogása visszhangzik fülében.

A varázsló sátra egyszerre volt a rettegés és csodálat tárgya, bár soha senki sem látott semmi félelmeteset felbukkanni onnan. Pedig sokan figyelték, különösen a gyerekek, akik titkon abban reménykedtek, hogy elszabadul majd a mágus kezei közül egy rettenetes szörny, és végigdúl a táboron, felfalva mindenkit, aki a szeme elé kerül, míg végül nekik sikerül egy darab gyömbérkenyérrel megszelídíteniük. De sohasem történt semmi ilyesmi. A mágus óvatosan használta hatalmát és megőrizte erejét. De ma éjjel másképp lesz - gondolta Raistlin sóhajtva, és haragosan ráncolta a homlokát. Nem tehet másként.

- Őrség - mormolta.

- U... uram? - hebegte az őr zavartan. A mestermágus ritkán szólt bárkihez is, nemhogy egy egyszerű őrsemhez.

- Hol van Lady Crysania?

A férfi nem tudta elleplezni a megvető ajkbiggyesztést szája szegletében, miközben azt felelte, hogy úgy hiszi a „boszorka” Caramon tábornok sátrában van és lepihent.

- Szóljak neki? - kérdezte Raistlint, de olyan vonakodva, hogy a mágus alig tudta elfojtani mosolyát, bár az a fekete csuklya árnyékában amúgy is rejtve maradt volna.

- Ne! - rázta meg fejét a mágus, mintha csak a kapott információra lett volna szüksége. - És a fivérem? Hallottál róla valamit? Mikor tér vissza?

- Caramon tábornok azt üzenté, hogy holnap érkezik, uram - felelte az őr csodálkozva, mert biztosra vette, hogy a mágus mindezt már tudja. - Meg kell várnunk őt, és be kell várnunk az utánpótlást is. Az első szekerek ma délután érkeztek, uram.

Hírtelen eszébe jutott valami.

- Ha... ha meg kívánod változtatni ezt a parancsot, uram, értesítenem kell az őrpapárokat...

- Nem, semmi ilyesmit nem akarok - nyugtatta meg Raistlin. - Csupán biztos akartam lenni benne, hogy senki és semmi nem háborgat ma éjjel. Világos... ööö... mi is a neved?

- M... Michael, uram - válaszolt az őr. - Igen, értettem! Ahogy parancsolod, uram! Ha ez a kívánságod, biztosíthatlak, hogy senki sem fog zavarni.

- Helyes - bólintott Raistlin.

Egy ideig csöndben bámult a hideg éjszakába, melyet bevilágított Lunitari és a csillagok fénye. A fogóban lévő Solinari csupán egy vékony ezüstcsíknak látszott az égen. Raistlin számára azonban fontosabb volt az a hold, amit csak az ő szeme láthatott. Nunitari, a Fekete, éppen teljes volt, sötét foltként lapult meg a csillagok között.

A mágus közelebb lépett a strázsához. Kissé visszahúzta csuklyáját és hagyta, hogy a vörös hold a szemébe süssön. A másik összerezsent és önkéntelenül hátralépett, ám szigorú lovagi nevelésének köszönhetően gyorsan összeszedte magát.

Raistlin érezte, hogy az őr teste megmerevedik, mire újra elmosolyodott. Felemelte karcsú kezét, és a férfi mellvértjére fektette tenyerét.

- Senki sem léphet a sátramba, semmilyen indokkal - ismételte azzal a halk suttogással, amit oly hatásosan tudott alkalmazni. - Akármilyen történet is! Senki emberfia... Lady Crysania, a testvérem, de még te magad se... egy árva lélek sem jöhet be.

- M... megértettem, uram - hebegte Michael.

- Meglehet hogy látsz vagy hallasz majd furcsa dolgokat - folytatta Raistlin, miközben tekintetével fogva tartotta a másikat. - Ne törődj vele! Bárki, aki belép ebbe a sátorba a saját életét... és az enyémet is veszélyezteti!

- I... igen, uram - ismételte Michael nagyot nyelve. Egy izzadságcsepp gördült végig az arcán, bár igencsak hűvös volt az őszi éjszaka.

- Te Solamniai Lovag vagy... vagy inkább voltál, ugye? - kérdezte hirtelen Raistlin.

Michael zavarba jött, szeme megrebbent. Ajka szóra nyílt, de a mágus csak a fejét rázta.

- Semmi baj, nem érdekes! Nem kell válaszolnod. Bár leborotváltad a bajszodat, látszik a tekintetedben. Tudod, valaha ismertem egy lovagot. Ezért most esküdj meg nekem a Kódexre és a Törvényre, hogy teljesíted a kérésem.

- Esküszöm a Kódexre... és a Törvényre... - suttogta Michael.

A mágus elégedetten bólintott, sarkon fordult és visszalépett a sátrába. Michael, megszabadulva a vörösén izzó szempár látványától, amelyben magát látta visszatükröződni, ismét a helyére állt, de egész testében remegett vastag gyapjúköpenye alatt. Ám Raistlin, mielőtt eltűnt volna a sátor mélyén, megtorpant, köpenye halk surrogással állt meg bokája körül.

- Dicső lovag - suttogta.

Michael felé fordult.

- Ha bárki belép ebbe a sátorba - mondta a mágus lágy, kellemes hangon -, és megzavar a varázslatban, elvárom, hogy amikor kilépek a sátorból - már ha túléltem -, a holttestedet lássam a földön. Ez az egyetlen mentség, amit elfogadok azért, hogy nem teljesítetted, amire meg esküdtél.

- Igen, uram - felelt halk, de határozott hangon Michael. - Est Sularas oth Mithas. A becsületed az életem.

- Igen - vont a vállát Raistlin. - Épp ezért véges.

A mestermágus belépett a sátrába, magára hagyva a sötétben Michaelt, hogy azt a csak-az-istenek-tudják-mi-lesz dolgot véghezvigye. Az ifjú azt kívánta, bárcsak itt lenne Garic, az unokatestvére, hogy megossza vele ezt a különös, elátkozott kötelességet. De Garic Caramonnal tartott. Michael szorosabbra vont a magán köpönyegét és vágyakozó pillantást vetett a táborra, ahol forró, fűszeres bor, melengető tábornőz, jó barátok és

vidámság vártak rá. De itt minden vörös, homályos sötétségbe burkolódzott. Az egyetlen hang, ami hallatszott, saját páncéljának nyikorgása volt, ahogy egyre jobban rázta a remegés.

Raistlin a sátor túlsó végébe ment, majd megállt egy nagy faláda előtt, amely az ágya mellett állt a földön. A varázsrúnákkal ékített láda a mágus egyetlen olyan poggyásza volt botján kívül, amit csak ő érinthetett. Nem mintha valaki is meg akarta volna fogni azután az eset után, amikor az egyik őr segítőkészen fel akarta emelni ezt a ládikót.

Raistlin akkor egy szót sem szólt, csak némán végignézte, ahogy a férfi üvöltve eldobja a csomagot.

A láda borzalmasan hideg volt, mesélte a katona remegő hangon társainak a tábornút mellett aznap éjjel. Sőt olyan rettenetes félelem fogta el, hogy csoda, hogy nem vesztette el az ép esztét.

Azóta Raistlin egymaga szállította ezt a csomagját, bár hogy hogyan, azt senki se tudta volna megmondani. A láda minden új táborhelyen ott volt a sátorban, de senki sem emlékezett arra, hogy látta volna a máhás lovakra pakolva.

Raistlin felnyitotta a láda tetejét, és nyugodt tekintettel nézett végig a benne lévő tárgyakon: az éjkék kötésű varázskönyveken, egy kötegnyi tekercsen és a láda aljában heverő számtalan, gondosan hajtogatott fekete köpenyen. Egyetlen mágikus gyűrű vagy nyakék sem volt a rekeszben, melyeket a kisebb hatalmú varázslók olyannyira kedveltek. Raistlin megvetette őket, szerinte ezek csak a kuruzslóknak valók.

Szeme gyorsan végigsiklott a tárgyakon, rátévedt arra a vékony, sokat forgatott könyvre is, melynek láttán egy kívülálló biztosan elcsodálkozott volna, hogy hogyan került egy ilyen hétköznapi dolog a mágus varázstárgyai közé. A könyv feltűnő, cirkalmas betűkkel írt címe a következő volt: Szellemes és szórakoztató bűvészmutatványok. Alatta pedig ez állt: Hogyan ejtsük ámulatba a közönséget? Valaha volt még más is a könyv elejére írva, de a tudás mohó vágyától remegő hajdani ujjak lekoptatták róla a többi szöveget.

Raistlin ajkán az emlékek hatására még most is megjelent egy halvány mosoly, majd a köpenyek közé túrva egy kis dobozt húzott elő a ládából, ami szintén tele volt vésve rúnákkal. Mágikus szavakat mormolt, hogy hatástalanítsa a dobozt védő varázst, majd áhítatosan felnyitotta a fedelét. Csak egy tárgy volt benne, egy gazdagon díszített ezüst állvány. Óvatosan kivette az állványt, felállt a láda mellől, és a sátor közepén álló asztalra helyezte.

Leült a székébe, és egyik titkos zsebéből előhúzott egy apró kristálygömböt. Az apró kristálygolyó örvénylő színeivel első pillantásra nem tűnt egyébnek, mint parányi játékszernek. Bár ha valaki figyelmesebben megnézte, észrevehette, hogy a kavargó színek szinte élnek a gömb belsejében. Állandó mozgásban voltak, táncoltak, kavarogtak mintha menekülni akarnának.

Raistlin az állványra helyezte a kristálygolyót. A gömböcske nevetségesen kicsi volt az állványhoz képest. De, mint eddig már annyiszor, hirtelen megnőtt, és egyszerre tökéletesen illeszkedett a foglalatba. A golyó lett-e nagyobb, az állvány zsugorodott-e össze... vagy maga Raistlin lett kisebb - a mágus nem tudta volna megmondani, bár most úgy érezte, hogy ő lett nevetségesen jelentéktelen.

Ismerte már ezt az érzést, tudta, hogy a Sárkánygömb - mert az volt e forgó-kavargó kristálygömb - mindig megpróbál úrrá lenni gazdáján. Ám réges-régen (vagy inkább sok-sok év múlva?) Raistlin legyőzte ezt a Sárkánygömböt. Megtanulta, hogyan uralja a gömbben lakozó sárkánylelket.

Ellazította magát, lehunyta szemét és átadta tudatát a mágikus energiáknak. Kinyújtotta kezét, ujjait a hűvös kristálygömbre helyezte és ősi szavakat kezdett kántálni.

- Ask bilak moiparalan. Suh akvlar tantangusar.

A jeges hideg a csontjáig hatolt, megdermesztette ujjait. Raistlin fogvacogva megismételte a szavakat.

- Ask bilak moiparalan. Suh akvlar tantangusar.

A kristályban kavargó színek lassú kígyózását örült sebességű száguldás váltotta fel. Raistlin a rátörő émelgyéssel küzdve a kápráztató örvénybe bámult, de kezét szilárdan a gömbön tartotta.

Lassan újra elsuttogta a varázsigét.

A színek kavargása abbamaradt, és a gömb közepén felizzott egy fénypont. A mágus hunyorogva ráncolta a homlokát. Se fehér, se fekete, sokszínű és mégis egy színnel ragyogó fényt kellett volna látnia, a Jó, a Semleges és a Gonosz szimbólumát, amely a sárkánylét lényegét e gömbbe zárta. Így volt ez mindaddig, mióta először belenézett a gömbbe és megküzdött vele a hatalomért.

Ám ezt a mostani fényt bár nagyjából olyan volt, mint amit várt - fekete árnyékok keretezték. Nyugalmat erőltetve magára figyelmesen nézte, számúzve képzeletének minden játékát agyából. Egyre jobban furcsállta a dolgot. Valóban árnyékok lebegtek a széleken... szárnyak árnyéka!

A fényből hirtelen két kéz bukkant elő. Raistlin megragadta a felé nyúló kezeket... és elakadt a lélegzete.

A kezek olyan erővel kezdték el húzni, hogy a mágus, akit ez teljesen felkészületlenül ért, majdnem elvesztette uralmát a gömb felett. Csak mikor érezte, hogy az árnyékkal keretezett fény felé húzzák, csak akkor tudta összeszedni akaratát és maga felé rántani a kezeket.

- Mit jelentsen ez? - követelte szigorúan. - Miért akarsz legyőzni ismét? Már réges-rég én vagyok a mestered!

Hívnak minket... Hívnak, és nekünk engedelmeskednünk kell!

- Ki az, aki fontosabb neked, mint én? - kérdezte acsarogva Raistlin, bár egy pillanatra dermesztőbb hideg telepedett a szívére, mint a sárkánygömb érintése.

Királynőnk, akinek hangját halljuk visszhangzani álmainkban, aki megzavarja szendergésünket. Jöjj, mester, magunkkal viszünk! Jöjj, siess!

A Királynő! Raistlin képtelen volt leküzdeni borzongását. A kezek, melyek megéreztek pillanatnyi gyengeségét, ismét húzni kezdték. Raistlin dühösen megmarkolta őket, és próbálta rendszerezni gondolatait, melyek olyan örült sebességgel kavargtak, mint a Sárkánygömb színei.

A Királynő! Hát persze, tudhatta volna! Félig-meddig már sikerült belépnie e világra, és most a gonosz sárkányok közt jár. Sok-sok esztendővel ezelőtt egy Solamniai Lovag, Huma segítségével számúzték Krynn-ről mind a jó, mind a gonosz sárkányokat, akik titkos bűvőhelyeiken mély álomba szenderültek.

A Sötétség Királynője, Takhisis, az Ötfejű Sárkány most felkelti álmukból a gonosz sárkányokat, és maga köré gyűjti őket, hogy segítsenek megszerezni neki a világ feletti uralmat, míg a jó sárkányok tovább alszanak.

A Sárkánygömb pedig, bár mindenfajta sárkány, a jók, a semlegesek és a rosszak lényegét egyaránt magában foglalja, mindig sietve válaszol a Királynő parancsaira, különösen, ha - mint most is - a gonosz oldal válik uralkodóvá, felerősítve mesterének természetét.

Vajon azok az árnyak, amelyeket láttam, sárkányszárnyak árnyékai vagy pedig a saját lelkemé? - tűnődött Raistlin a gömbbe bámulva.

De nem maradt ideje mérlegelni. E gondolatok lélegzetvételnyi idő alatt röppentek át agyán, olyan sebességgel, hogy mire kifújta a belélegzett levegőt, lelki szemei előtt már le is pergett saját végzete. Elég csak egy pillanatra elveszítenie uralmát a gömb felett, és máris a Királynő prédája lesz!

- Nem, Királynőm - morogta, keményen markolva a kezeket. - Nem leszek ilyen könnyű zsákmány!

Halk, határozott hangon szólította a Sárkánygömböt.

- Még mindig én vagyok a te urad. Én voltam az, aki kimentettelek Silvanestiből, Lorac, az örült elf király kezei közül. Én voltam az, aki épségben átvittelek Istar Vértengerén. Én vagyok Rai... - habozott egy pillanatig, majd keserű szájjal nyelt egyet és összeszorított fogai közül sziszegte. - Én vagyok Fistandantilus, a Múlt és Jövő ura, és követelem, hogy engedelmeskedj nekem!

A gömb fénye elhalványodott. Raistlin érezte, hogy az őt markoló kezek megremegnek és visszahúzódnak. Harag és félelem nyilallt belé, de azonnal elfojtotta magában ezeket az érzéseket és szilárdan tartotta a kezeket. A remegés megszűnt, a kezek megnyugodtak.

Engedelmeskedünk, mester!

Raistlin nem mert megkockáztatni egy megkönnyebbült sóhajt.

- Helyes - mondta. Hangja szigorú volt, mint mikor a szülő megfeddi a gyermekét - de még milyen veszélyes gyermeket! - gondolta.

Hűvösen folytatta.

- Kapcsolatba kell lépnem a tanítványommal a palanthasi Ősmágia Tornyában. Figyelmezz parancsomra! Vidd el hangomat az idő terein át! Juttasd el szavaimat Dalamarhoz!

Mondd az üzenetet, mester. Hallani fogja majd tanítványod, ahogy hallja saját szíve dobbanását, és te is hallhatod majd válaszát.

Raistlin bólintott...

2. FEJEZET

Dalamar becsukta a varázskönyvet, és a csalódottságtól ökölbe szorult a keze. Biztos volt benne, hogy mindent jól csinált, a megfelelő ragokat használta és pontosan annyiszor ismételte el a varázsigét, ahányszor az elő volt írva. Az összetevőkből is a szükséges mennyiséget alkalmazta. Már vagy százszor látta Raistlint, hogyan csinálja. Neki mégsem sikerült.

Fáradtan a tenyerébe hajtotta fejét, lehunyta szemét és felidézte Shalafit. Hallotta Raistlin duruzsoló hangját, megpróbált visszaemlékezni a pontos hangszínre és ritmusra, megpróbálta végiggondolni, hol rontotta el.

Nem sok eredménnyel. Úgy tűnt, mindent ugyanúgy csinált. És mégis - gondolta Dalamar egy fáradt sóhajjal, meg kell várnom, míg visszatér.

Felállt és egy varázsszót mormolt, mire a Raistlin könyvtárának asztalán álló kristálygömb fénye kihunyott. A kandallóban nem égett tűz. A késő tavaszi palanthasi éjszaka kellemesen langyos volt. Dalamar még az egyik ablak kinyitását is megkockáztatta.

Raistlin egészsége mindig is törékeny volt. Gyűlölte a friss levegőt, inkább a meleg, rózsaszirmoktól és fűszerektől illatos dolgozószobájában gubbasztott. Dalamar ezt általában nem bánta. Ám voltak olyan időszakok - különösen tavasszal - amikor sötételf lelke visszavágyott erdős hazájába, melyet mindörökre maga mögött hagyott.

Az ablak mellett állva belélegezte az újjáéledő természet balzsamos illatát, melyet még a Shoikan Liget borzalmi sem tudtak elnyomni teljesen, és egy pillanatra Silvanestire gondolt.

Egy sötételf, akit száműztek a fényből. Ez volt Dalamar az övéi számára. Mikor

rajtakapták, hogy a fekete köpenyt hordja - amire az elfek még csak ránézni sem bírnak elszörnyedés nélkül - és az ősi mágiát alkalmazza, mely az ő alacsony rangjának tiltva volt, az elf lordok összekötötték Dalamar kezét és lábát, kipeckeltették a száját, bekötötték a szemét, berakatták egy talicskába és kitolatták az országhatáron túlra.

A látásától megfosztott sötételf utolsó emléke Silvanestiről a rezgőnyárfák, a nyíló virágok és a termőföld illata volt. Akkor is éppen tavaszodott - jutott most az eszébe.

Vajon visszamenne-e, ha tehetné? Feladná-e mindezt, hogy visszatérhessen? Érez szomorúságot vagy megbánást? Dalamar önkéntelenül is a mellkasához nyúlt, és fekete köpenye alatt kitapintotta a sebeket. Már egy hét eltelt azóta, hogy Raistlin ujjai öt lyukat égettek a húsába, de azok máig nem gyógyultak be. És nem is fognak soha - törődött bele Dalamar keserűen.

Amíg él, érezni fogja a fájdalmat. Ha leveti a ruháit, látja majd a gennyező sebeket, melyek nem hegednek be soha. Ez volt a büntetése, amiért elárulta Shalafiját.

Ahogy elmondta Par-Saliannak, a mágustanács vezetőjének, a wayrethi Ősmágia Tornya urának: „Nem kaptam mást, csak amit megérdemeltem.” Dalamarnak tulajdonképpen a fehérköpenyes mágus is ura volt, mert a sötételf valóban kémkedett a Mágusok Tanácsának megbízásából, akik úgy féltek Raistlintől, mint élő embertől az idők kezdete óta még soha.

Vajon itt hagyná-e ezt a veszedelmes helyet, hogy hazatérjen, visszamenjen Silvanestibe?

Dalamar, ajkán Raistlinére emlékeztető, keserű mosollyal nézett ki az ablakon. A csendes, csillagos égboltról pillantása akaratlanul is visszatért a szobába, az éjkék kötésű könyvek hosszú-hosszú sorára, melyek ott sorakoztak a könyvtár fala mentén. Visszaemlékezett azokra a csodálatos és rettenetes, gyönyörűséges és iszonyatos dolgokra, melyeket Raistlin tanítványaként megláthatott. Lelkében érezte a hatalom fortyogását, azt a gyönyört, mely túlszárnyalta fájdalmát.

Nem, sose térne vissza. Sose menne el...

Dalamar merengését egy ezüstcsengő csilingelése szakította félbe. Csak egyszer szólalt meg, kellemes, halk hangon, ám a Toronyban élők - és holtak - számára hangja olyan volt, mintha rettenetes égzengés hasítana a csöndbe. Valaki be akar hatolni! Valaki átjutott a félelmetes Shoikan Ligeten és már a Torony kapujánál jár!

Dalamar szinte látta maga előtt Par-Saliánt, ahogy a nagyhatalmú, fehérköpenyes varázsló ott állt hívatlanul a Torony aljában. Fülében csengtek saját szavai, melyeket nem is olyan rég a Tanács előtt mondott: „Ha bármelyikőtök megpróbál bejutni a Toronyba, amíg Ő távol van, megölöm”.

Dalamar egy varázsszó segítségével eltűnt a könyvtárból és szempillantás alatt a Torony bejáratánál termett.

De nem a varázslók villogó szemű küldöttségét találta ott. A behatoló éjkék sárkánypáncélt viselt, arcát a sárkánynagyurak visszataszító, szarvas maszkja fedte. Kesztyűs kezében egy fekete ékkövet tartott egy éjkövet, ismerte fel Dalamar -, mögötte pedig, bár a mágustanonc nem látta, de jól érzékelte a félelmetes hatalom, egy Halállovag jelenlétét.

A sárkánynagyúr az ékszer segítségével tartotta féken a Torony Őreit, akiknek az éjkő sötét fényében halványan derengő körvonalai ott vibráltak a nagyúr körül, meleg vérére szomjazva. Bár Dalamar nem láthatta a nagyúr arcát a rostély alatt, megérezte a belőle sugárzó haragot.

- Kittara úrnő - szólalt meg Dalamar komoly hangon és meghajolt. - Bocsásd meg ezt az udvariatlan fogadtatást! Ha előre üzentél volna, hogy meglátogatsz...

Kitiara levette a sisakot és Dalamarra bámult hideg, barna szemével, mely a tanítványt a lány féltestvérére, Shalafira emlékeztette.

- Hogy még érdekesebb fogadóbizottságot küldhess elém, semmi kétség! - acsargott, közben dühösen félresöpörte sötét, göndör fürtjeit. - Akkor és oda megyek, amikor és ahova nekem tetszik, különösen, ha a fivéremet akarom meglátogatni!

Hangja reszketett a dűhtől.

- Végre keresztülvágom magam ezeken az istenverte fákon, erre letámadnak itt, az ajtó előtt!

Előhúzta a kardját és egy lépést tett előre.

- Az istenekre mondom, móresre kéne tanítanom téged, te elf pondró...

- Ismételten bocsánatot kérek - mondta Dalamar nyugodtan, ám ferde szemében megvillant valami, ami még a vakmerő Kitet is habozásra késztette.

Mint a legtöbb harcos, Kitiara is hajlamos volt arra, hogy a mágusokat holmi pipogya frátereknek tekintse, akik idejük java részét könyvek olvasásával töltik, ahelyett hogy a hideg acél forgatásának művészetében gyakorolnák magukat. Persze kétségtelen, hogy képesek valami látványos hókuszpókuszt csinálni, de ha arra kerülne sor, inkább bízna a saját kardjában és ügyességében, mint fura szavakban és némi egérürülékben.

Ilyen volt számára Raistlin, a féltestvére, és így tekintett tanítványára is - azzal a különbséggel, hogy Dalamar csak egy elf, vagyis abból a fajból származik, amely gyengeségéről híres.

Ám más tekintetben Kitiara különbözött a többi harcostól, és főként ennek köszönhette, hogy legyőzte azokat, akik ellene fordultak. Ügyesen fel tudta mérni ellenfeleit. Egy pillantás Dalamar nyugodt tekintetébe, higgadt testtartására elegendő volt a lánynak ahhoz, hogy tudja: ez az elf veszélyes.

Nem ismerte még az elfet, egyáltalán nem ismerte. De meglátta és felismerte a veszélyt ebben az emberben, és miközben megjegyezte magának, hogy jobb ha óvakodik tőle és kihasználja, ha lehet, mégis valahogy vonzónak találta. Hirtelen rájött, hogy a férfi milyen jóképű. Egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy elf - vette most hirtelen észre Kitiara, és milyen erős, izmos teste van, melynek körvonalait nagyszerűen kirajzolja a fekete köpeny. Talán barátságosabban kellene viselkedni vele szemben, mint eddig. Igen - gondolta, miközben tekintetével elidőzött a férfi mellkasán, ott, ahol a fekete köpeny kissé szétnyílt és látni engedte az alatta levő bronzszínű bőrt -, az biztos sokkal izgatóbb lesz.

Kitiara visszalökte kardját a hüvelyébe és közelebb lépett a tanítványhoz. A fény, amely eddig a kard pengéjén táncolt, most a lány szemében villant fel.

- Bocsáss meg, Dalamar... így hívnak, ugye? - dühös tekintete csábos mosollyá olvadt, mellyel már oly sok embert levett a lábáról. - Ez az átkozott Liget egy kicsit kihozott a sodromból. Igazad van. Tudatnom kellett volna a testvéremmel, hogy jövök, ahelyett, hogy csak így beállítok hozzá.

Mostanra már egészen közel állt Dalamarhoz, szinte hozzá simult. Felnézett az elf arcába, melyet elrejtett a fekete csuklya, és folytatta.

- Gyakran... döntök el dolgokat hirtelen.

Dalamar egy intéssel elküldte az Őröket, és az ifjú elf olyan mosollyal fürkészte az előtte álló lányt, mely vetekedett Kitiaráéval.

A férfi mosolya láttán, a nő előrenyújtotta kesztyűs kezét.

- Megbocsátasz?

Dalamar mosolya még szélesebb lett, de csak annyit mondott:

- Vedd le a kesztyűdet, úrnőm!

Kitiara összerezte és szeme vészesen megvillant. De Dalamar tovább mosolygott. A lány megvonta a vállát és ujjairól egyenként húzogatta le a kesztyű ujjait.

- Tessék mondta, megvető hangon. - Láthatod, hogy nincs rejtett fegyverem.

- Oh, én már rég tudtam azt - válaszolt Dalamar, miközben megfogta a lány kezét. Tekintetével még mindig fogva tartotta a nőt, miközben a felé nyújtott kacsót mohón

megcsókolta. - De hagytad volna, hogy megfosszam magam ettől az élvezettől?

A férfi ajka meleg volt, keze erős. Kitiara érezte, hogy az érintésre vére, száguldani kezd ereiben. Láta a mágus szemében, hogy az jól tudja: játszanak vele, de azt is látta, hogy belemegy a játékba. Hirtelen becsülni kezdte a férfit, ahogy kísérője is. Igazán figyelemreméltó ellenfél, olyan valaki, aki osztatlan figyelmet érdemel!

Kihúzta kezét a férfi markából és kacér, nőies mozdulattal a háta mögé dugta. A gesztus furcsa ellentétben állt a lány fegyverzetével, férfias megjelenésével, de célja csupán annyi volt, hogy egyszerre nyugtázza le és hozza zavarba a másikat, ami szemmel láthatóan sikerült is, mert a sötételf enyhén elpirult.

- Talán mégis elrejtettem egy-két titkos fegyvert a páncélom alatt, amit esetleg meg kellene keresned valamikor - mondta a lány ingerlő mosollyal.

- Ellenkezőleg! - válaszolt Dalamar, miközben kezét fekete köpenyébe dugta. - Azt hiszem, elég tártad minden fegyvered. Ha át kellene kutatnom téged, úrnőm, nem csupán azt vizsgálnám át, amit páncélod rejt, de behatolnék olyan helyekre is, melyet bár sokan kerestek, ám senki sem érinthetett.

Az elf szeme nevetett.

Kitiarának elakadt a lélegzete. A férfi szavaitól megigézve és a bőrét égető forró ajkak érintésére emlékezve még közelebb húzódott és szinte érintésnyire hajolt a férfi arcához.

Dalamar egy kecses mozdulattal kissé elfordult, anélkül, hogy látszólag tudatában lenne annak, mit csinál. Kitiara azt várta, hogy a sötételf majd megfogja, ám helyett elvesztette egyensúlyát és majdnem elesett. Sután megbotlott.

Macskaügyességgel nyerte vissza egyensúlyát és, megpördült, hogy szembenézzen az elffel. Arca lángolt a dühtől és a szégyentől. Őt már meg férfit kevesebbért is. Ám hirtelen zavarba jött, mert úgy tűnt, hogy Dalamar egyáltalán nem vette észre, mit tett. Vagy mégis? A mágus arcán nem tükröződött semmi érzélem, éppen a lány testvéréről beszélt. Nem, szándékosan tette. Ezért még megfizet...

Kit most már kiismerte ellenfelét, felmérte tudását. A rá jellemző módon nem törődött többet azzal, hogy megfeddje magát hibájáért. Kitárulkozott a férfi előtt és kapott egy sebet. De most már készen állt.

- ...végtelenül sajnálom, de Shalafi nincs itt - mondta éppen Dalamar. - Biztos vagyok benne, hogy a testvéred rendkívül sajnálni fogja, hogy nem találkozhatott veled.

- Nincs itt? - kérdezett vissza Kitiara, és ébersége azonnal visszatért. - Miért, hol van? Hová ment?

- Biztos vagyok benne, hogy említette neked - mondta a feketeköpenyes színlelt csodálkozással. Visszament a múltba, hogy kikutassa Fistandantilus bölcsességét, és hogy megtalálja az Átjárót, amelyen keresztül...

- Úgy érted... elment? A papnő nélkül?

Kitnek hirtelen eszébe jutott, hogy senki sem tudhatott arról, hogy ő küldte Crysania meggyilkolására Lord Soth-ot, hogy ezzel megakadályozza testvére örült ötletét, hogy megküzdjön a Sötétség Királynőjével. Ajkát harapdálva a mögötte álló Halállovagra pillantott.

Dalamar mosolyogva követte pillantását, kitalálva minden gondolatot, amely az alatt a gyönyörű, édes hajsátor alatt keringett.

- Oh, te tudtál arról, hogy megtámadták Lady Crysaniát? - kérdezte ártatlan képpel.

Kit a homlokát ráncolta.

- Átkozottul jól tudod, hogy tudtam a támadásról. Ahogy a fivérem is. Megvan a magához való esze, mégha bolond is.

Hirtelen hátrafordult.

- Azt mondtad, hogy a nő halott.

- Az is volt - hallatszott Lord Soth, a Halállovag hangja, aki most előderengett a sötétből

és a lány elé lépett. Narancssárga szeme fellobbant vak szemüregének mélyén. - Nincs ember, aki túlélne a támadásomat.

A narancssárga szemek a sötételf felé fordultak.

- És a te urad sem menthette meg őt.

- Valóban - válaszolta Dalamar -, de az ő ura megvédezhette és meg is tette. Paladine egy ellenvarázslatot bocsátott a papnőre, és magához emelte Crysania lelkét, de testét itt hagyta ezen a világon. Shalafi ikertestvére, Caramon, a te féltestvéred, úrnőm - Dalamar meghajolt a dühtől majd szétrobbanó Kittara előtt -, az ősmágia Tornyába vitte a lány testét, ahol a mágusok visszaküldték a papnőt oda, ahol a valaha élt leghatalmasabb pap, Istar Papkirálya meg tudja őt gyógyítani.

- A gyengeelméjűek! - vicsorogta Kitiara vörös képpel. - Visszaküldik őt! Pont úgy, ahogy Raistlin akarta!

- Tudtak róla - mondta halkan Dalamar - megmondtam nekik...

- Te mondtad el? - képedt el Kitiara.

- Van pár dolog, amit el kell magyaráznom - válaszolta Dalamar. - Ez eltarthat egy ideig. Legalább helyezzük magunkat kényelembe. Kérlek, tarts velem a dolgozószobába.

Karját nyújtotta a lánynak. Kitiara tévovázott, majd belekarolt, mire a férfi hirtelen átölelte a derekát és közelebb húzta magához. A lány megriadt és próbált elhúzódní, de azért nem nagyon ellenkezett. Dalamar erősen és határozottan tartotta.

- A teleportáló varázslat sikere miatt szükséges, hogy olyan közel állj hozzám, amennyire csak lehetséges mondta az elf nyugodtan.

- Van két lábam, tudok járni - felelte Kitiara. - Nincs szükségem a mágiára.

Ám miközben beszélt, tekintete a férfi szemébe mélyedt, és testét kéjes borzongással az ifjú izmos, kemény testéhez préselte.

- Jól van - vont vállat Dalamar és hirtelen eltűnt.

Kitiara riadtan tekintgetett körbe, mikor meghallotta a sötételf hangját.

- Csak fel kell jönnöd a csigalépcsőn, úrnőm. Az ötszázharminckilencedik lépcső után fordulj balra!

- Most már láthatod, hogy én legalább olyan sokat kockáztatok, mint te mondta Dalamar.

- A három Rend, a Fehér-, a Fekete- és a Vörösköpenyesek Tanácsa küldött, hogy megállítsam ezt a szörnyűséget.

A sötételf kényelmes, pazar lakrészében beszélgettek a Toronyban. A finom vacsora maradványait a házigazda egy kecses mozdulattal eltüntette. Most a tűz előtt üldögéltek, melyet sokkal inkább azért, gyújtottak meg, hogy fényt adjon a tavaszi éjszakában, semmint hogy meleget. A lángok táncoló fénye jól illett a beszélgetéshez...

- Akkor te miért nem állítottad meg? - csattant fel Kitiara dühösen, és hangos csendüléssel lecsapta aranyserlegét. - Mi olyan nehéz ebben? - Szavait élénk gesztusokkal kísérte. - Egy kés a hátába. Gyors és egyszerű.

Megvető pillantást vetett Dalamarra és felhorkant.

- Vagy ti mágusok felette álltok ezeknek?

- Nem egészen - válaszolt Dalamar, feszülten figyelve Kitiarát -, csak a feketeköpenyes mágusok ennél finomabb eszközökkel szabadulnak meg nem kívánt ellenségeiktől. De nem tőle, úrnőm. Nem a testvéredtől.

Dalamar enyhén megremegett és gyorsan felhajtotta a borát.

- Ugyan! - horkantotta Kitiara.

- Nem, figyelj rám és hallgass meg, Kittara - kérlelte Dalamar halkan. - Te nem ismered a testvéredet. Nem ismered, és ami rosszabb, nem is tartasz tőle. Ez végzetes hiba lehet.

- Még hogy félni tőle? Ettől a kehes nyomorulttól? Nem gondolod komolyan... - kezdte nevetve Kitiara. De hamar elhalt a nevetése. Előrehajolt. - Te tényleg komolyan gondolod.

Látom a szemedben.

Dalamar zordan mosolygott.

- Semmitől sem félek jobban ezen a világon, beleértve a halált is, mint tőle.

A sötételf megragadta mellkasán köpenye szegélyét és szétnyitotta. Alatta láthatóvá vált a nyílt seb.

Kittara lenyűgözve bámulta a sérülést, majd felnézett a tanítvány sápadt arcába.

- Miféle fegyverrel csinálták ezt? Nem ismerem...

- A keze - mondta Dalamar érzelemmentes hangon. - Öt ujjának a nyoma. Ez volt az üzenete Par-Saliannak és a Tanácsnak, mikor azt parancsolta, hogy adjam át nekik az üdvözlétét.

Kit sok borzasztó dolgot látott már: kibelezett embereket, levágott fejeket, kínzásokat a Végítélet Urainak nevezett hegység alatti tömlöcökben. Ám látva ezeket a szivárgó sebeket és hozzáképzelve testvére karcsú ujjait, amint beleégnek a sötételf húsába... nem tudta legyőzni borzongását.

A sárkánynagyúr hátradőlt székében, végiggondolta mindazt, amit Dalamar mondott és kezdte azt hinni, hogy talán tényleg alábecsülte Raistlint. Arca komoly volt, szótlánul kortyolgatta borát.

- Szóval át akar menni a Kapun - mondta lassan, és megpróbálta ezeknek az új dolgoknak az ismeretében átrendezni gondolatait. - Át akar menni az Átjárón a papnővel. Bejutni Abyssba. Na és akkor mi van? Biztosan tudja, hogy nem veheti fel a harcot a Sötétség Királynőjével annak saját felségterületén!

- Persze, hogy tudja! - vágta rá Dalamar. - Raistlin erős, de az istennő ott erősebb nála. Ezért ki akarja őt csalogatni, kényszeríteni akarja, hogy ájtöjjön erre a világra. Azt reméli, hogy itt el tudja majd pusztítani.

- Örült! - suttogta Kitiara. Alig mert levegőt venni, hogy kimondja a szót. - A testvérem egy örült!

Hirtelen mozdulattal lerakta a serleget, és a benne lévő finom bor remegő kezére loccsant.

- Láthatta már őt a fivérem ezen a síkon, mikor az istennő nem volt egyéb egy árnyéknál, mikor még nem tudott teljesen belépni ebbe a világba. Raistlin elképzelni sem tudja, hogy milyen lehet...!

Kitiara felállt és idegesen járkálni kezdett a fákat és virágokat ábrázoló puha, süppedős szőnyegen, amit olyannyira kedveltek az elfek. Hirtelen kirázta a hideg és megállt a tűz előtt. Dalamar mellé állt, fekete köpenye halk surrogással követte mozdulatait. Kit még beszéd közben, gondolatai és félelmei ellenére is érezte maga mögött az elf vonzó, meleg testét.

- Mit gondolnak a mágusaitok, mi fog történni? - kérdezte hirtelen. - Ki győz, ha sikerül véghezvinnie ezt az örült tervet? Van esélye Raistlinnak?

Dalamar vállat vont, egy lépéssel közelebb lépett, kezét Kitiara karcsú nyakára tette, és lágyan cirógatni kezdte a lány puha bőrét. Fantasztikus érzés volt! Kit lehunyta a szemét és vett egy mély, remegő lélegzetet.

- A mágusok nem tudják - felelte, halkan Dalamar, és előrehajolt, hogy megcsókolja a másik nyakát épp a füle alatt. A lány kinyújtózott, mint egy macska, testét hozzádörgölte a férfiéhez.

- Neki itt van hatalma - folytatta az elf -, a Királynő itt gyengébb. De az biztos, hogy nem adja majd könnyen magát. Néhányuk szerint kettejük mágikus párviadala elpusztíthatja a világot.

Kitiara beletúrt az elf sűrű, ezüstös hajába, közelebb húzva torkához a férfi ajkát.

- De mégis... van esélye a testvéremnek? - kérdezte makacsul rekedt hangon.

Dalamar megállt, és eltolta magától a lányt. Kezét még mindig Kit vállán tartva, maga

felé fordította a nőt. Kitiara szemébe nézve kiolvasta annak gondolatát.

- Hát hogyne. Esély, az mindig van.

- És te mit fogsz csinálni, ha átjut a Kapun?

Kitiara kezét könnyedén a sötételf mellkasára fektette, oda, ahol féltestvére azt a szörnyű sebet égette. Szenvedélyes pillantása, mely fogva tartotta a tanítvány tekintetét, majdnem elrejtette a hideg és számító spekulálást.

- Megakadályozom, hogy visszajusson erre a világra - mondta Dalamar. - Eltorlaszolom az Átjárót, így nem tud majd átjönni.

A férfi megérintette a lány ívelt, szép száját.

- És mi lesz a jutalmad egy ilyen veszélyes vállalkozásért? - Kitiara még jobban a férfihez simult, és ajkával játékosan harapdálni kezdte az elf ujjait.

- Én leszek a Torony Ura - hangzott a válasz. - És a Feketeköpenyesek új vezetője. Miért?

- Talán segíthetek neked - felelte Kit egy sóhajjal. Kezét végighúzta a férfi mellkasán, fel, egészen a válláig, és ujjait mint egy macska a karmait, belemélyesztette a húsába. Dalamar szinte önkéntelenül közelebb húzta magához.

- Segíthetnék - suttogta vadul Kitiara. - Nem harcolhatsz ellene egyedül!

- Oh, kedvesem - nézett rá Dalamar száraz, gúnyos mosollyal. - Kinek segítenél, nekem vagy neki?

- Nos - válaszolta a lány, miközben kezét a fekete köpeny nyílásába csúsztatta -, az attól függ, hogy ki lesz a győztes.

Dalamar mosolya még szélesebb lett, ajkai súrolták a lány állát. Belesuttogott Kit fülébe.

- Látom, megértjük egymást, úrnőm.

- Oh, igen. Jól megértjük egymást - sóhajtott kéjesen Kitiara. - De most elég a testvéremből. Van itt valami, amit meg akartam kérdezni. Valami, ami már régóta furdalja az oldalamat. Mit hordanak a varázslók a köpenyük alatt, sötételf?

- Alig valamit - dűnnyögte Dalamar - És mit hordanak a női harcosok a páncéljuk alatt?

- Semmit.

Kitiara elment.

Dalamar félálomban feküdt az ágyban. Párnáján még érződött a lány hajának illata, a parfüm és az acél szagának különös, mámorító keveréke, mely magához Kitarához volt hasonlatos.

A sötételf vigyorogva, lustán nyújtózott egyet. A lány elárulná őt, efelől kétsége sem volt. De Kit azt is tudta, hogy az elf egy pillanat alatt elpusztítaná, ha erre lenne szükség ahhoz, hogy elérje célját. Ám úgy tűnt, ez egyikőjüket sem zavarja túlságosan. Ellenkezőleg, inkább varázsszerként hatott szeretkezésükre.

Dalamar lehunyta a szemét és érezte, hogy az álom egyre közelebb jön hozzá. Félálomban még hallotta a nyitott ablakon keresztül a sárkányszárnyak távolodó suhogását. Elképzelte a lányt sárkányháton, ahogy éjkék sisakja megcsillan a holdfényben...

Dalamar!

A sötételf riadtan felült. Szinte azonnal magához tért. Félelem kúszott a szívébe. Körbenézett. Az ismerős hangot hallva hangja megremegett.

- Shalafi? - kérdezte tétován. Senki sem volt a szobában. Dalamar kezébe fogta a fejét.

- Csak álmodtam... - motyogta.

Dalamar!

Újra az a hang, ezúttal már kétség sem fért hozzá. A sötételf tanácstalanul tekintett körbe, félelme nőttön nőtt. Egyáltalán nem Raistlinra vall, hogy ilyen játékokat játsszon vele. A mestermágus az idővarázslat segítségével elutazott a múltba. Egy hete ment el,

és még sokáig nem is várható a visszatérte. Mégis, Dalamar úgy ismerte ezt a hangot, mint a saját szívének dobbanását.

- Hallak, Shalafi - mondta a tanítvány, és megpróbált határozott hangon válaszolni. - De nem látlak. Hol...?

Mint tudod, a múltban vagyok, növendék. A Sárkánygömb segítségével beszélek most veled. Van egy feladatom a számodra. Hallgasd meg figyelmesen, és pontosan kövesd az utasításaimat. Cselekedj azonnal. Nincs vesztegetnivaló időnk. Minden másodperc fontos lehet...

Dalamar lehunyta a szemét, hogy jobban tudjon koncentrálni. Tisztán hallotta a hangot, bár az összekeveredett a nyitott ablakon át beszűrődő nevetés foszlányaival. Valamiféle mulatság kezdődött a városban, a tavasz kezdetét ünnepelték. Az Óváros kapuin kívül örömtüzek égtek, melyek fényében a fiatalok virágot adtak, és cserébe csókot kaptak a sötétben. A levegő megtelt az örömmel, a szerelem és a tavaszi virágok édes illatával.

Ám ekkor Raistlin beszélni kezdett és Dalamar többé ügyet sem vetett a külvilágra. Elfelejtette Kitiarát is. Elfelejtette a szerelmet. Elfelejtette a tavaszt. Figyelt, kérdezett és jegyzetelt, miközben egész testét borzongatva járta át Shalafi hangja.

3. FEJEZET

Bertrem puha, csámpás léptekkel surrant végig a palanthasi Nagy Könyvtár csarnokán. Esztétacsuhája a bokáját verdeste, surrogásának üteme egybecsengett a férfi által dudorászott melódiával. A Nagy Könyvtár ablakából nézte végig a tavaszi ünnepséget, és most, mikor visszatért munkájához a sok-sok ezer felhalmozott könyv és tekercs közé, még mindig ott csengett fülében egy kósza dallam.

- Trallam-tralla - hümmögte magas, hamis hangon, csak úgy magában, nehogy megzavarja a Könyvtár hatalmas, boltíves termeinek nyugalalmát.

Bertrem dűnnyögése legfeljebb csak a visszhangokat zavarta volna, minthogy a Könyvtárat bezárták éjszakára. A legtöbb esztéta - a rend tagjai, akik azzal töltötték napjaikat, hogy a krynni időszámítás kezdete óta a Nagy Könyvtárban összegyűjtött tudásanyagot tanulmányozzák és rendszerezik - vagy aludt már, vagy pedig elmerült a saját munkájában.

- Trallam-tralla. A kedves szeme, mint az őzé. Trallam-tralla. S én a vadász, ki...

Még egy rögtönzött tánclépést is megkockáztatott.

- Trallam-tralla. Megfeszítem az íjamat...

Az esztéta szökkent egyet.

- Hé! Ki van ott?

Bertremnek hirtelen nagyot dobbant a szíve, mikor meglátta a magas, fekete köpenyes, csuklyás alakot, aki a homályos terem közepén állt.

Az alak nem válaszolt. Csak csöndben bámult az esztétára.

Összeszedve minden bátorságát és csuhájának ráncait, Bertrem a betolakodóra meredt.

- Mi dolgod itt? A Könyvtár zárva van. Igen, még a Feketeköpenyeseknek is!

Összeráncolta szemöldökét és intett kövérkés kezével.

- Távozz! Gyere vissza reggel, és a bejárati ajtót használd, mint akárki más!

- Oh, de én nem vagyok akárki más! - mondta az alak, mire Bertrem megriadt, mert mintha elf akcentust vélt volna felfedezni a solamniai szavak mögött. - Ami pedig az ajtókat illeti, azoknak találták ki, akik nem elég hatalmasak ahhoz, hogy keresztülsétáljanak a falakon. Nekem megvan hozzá a hatalmam, mint ahogy sok minden máshoz is, ami közel sem ilyen kellemes.

Bertrem megborzongott. A nyugodt elf hang nem ígért semmi jót.

- Te egy sötételf vagy - jelentette ki az esztéta vádló hangon, miközben az agyában vadul kergették egymást a gondolatok arról, hogy most mihez kezdjen. Felriassza a többieket? Kiabáljon segítségért?

- Igen. - Az alak hátratolta a csuklyáját, így a plafonról lelógó gömbökből áradó mágikus fény - ezt az ajándékot egyébként Astinus kapta a mágusoktól még az Almok Korában - megvilágította elf vonásait.

- A nevem Dalamar. A mesterem pedig...

- Raistlin Majere! - kapkodott levegő után Bertrem. Nyugtalanul körbetekintett, mintha azt várta volna, hogy a mágus bármelyik pillanatban ráveti magát.

Dalamar mosolygott. Kellemes, csinos arcvonásai voltak. Mégis, volt benne valami hűvös, számító céltudatosság, amitől kilelte a másikat a hideg. Kiűzte agyából a segélykérés gondolatát.

- Mi... mit akarsz? - hebegte.

- A mesterem akarata - javította ki a sötételf. - Ne félj. Azért vagyok itt, hogy választ leljek bizonyos kérdésekre, semmi egyébért. Ha segítesz, olyan gyorsan és halkan távozom, ahogyan jöttem.

Ha nem segítek neki... Bertremet tetőtől talpig kirázta a hideg.

- Meglátom, mit tehetek, mágus - dadogta az esztéta-, de előtte tényleg beszélned kellene...

- Velem! - hallatszott egy hang az árnyékból.

Bertrem majdnem elalélt a megkönnyebbüléstől.

- Astinus! - makogta, és Dalamarra mutatott. - Ez a... ő... én nem engedtem... hirtelen bukkant fel... Raistlin Majere...

- Igen, Bertrem - mondta Astinus csitítva. Előrelépett és megveregette az esztéta karját. - Mindent tudok, ami itt történt.

Dalamar meg se moccant, és nem is mutatta, hogy észrevette volna Astinus jelenlétét.

- Menj vissza a munkádhoz, Bertrem - folytatta Astinus, baritonja visszhangzott a csendes folyosókon. - Majd én megoldom a problémát.

- Igen, Mester! - hajolt meg hálásan Bertrem, és hátrálni kezdett. Csupán a bokáját verdeste, és nyugtalan pillantást vetett a sötételfre, aki még mindig mozdulatlanul és szótlanul állt. A terem végéhez érve egy pillanat alatt eltűnt, és Astinus hallotta a szandálja csattogását, mely elárulta, hogy gazdája útja igencsak sietős lehet.

A palanthasi Nagy Könyvtár vezetője elmosolyodott, de csak magában. Az őt figyelő sötételf szemei nem láttak mást, csupán a férfi nyugodt, kortalan arcát, melyen annyi érzelem tükröződött, mint a körülötte álló márványoszlopokon.

- Erre, fiatal mágus - mondta Astinus, majd hirtelen megfordult és korát meghazudtoló fürgeséggel elindult.

A meglepődött Dalamar habozott, majd látva, hogy lemarad, megszorozta lépteit.

- Honnan tudod, mit keresek? - kérdezte a sötételf.

- Én vagyok a történelem krónikása - felelte rezignáltan Astinus. - Miközben mi itt sétálunk és beszélgetünk, események történnek körülöttünk, és én tudatában vagyok azoknak. Hallok minden elhangzott szót, látok minden elkövetett tettet, függetlenül attól, hogy az evilági, jó vagy gonosz. Így láttam mindent a történelem során. Ahogy én voltam a legelső, én leszek a legutolsó. Nos, erre.

Astinus balra fordult, majd leemelt egy világító gömböt az állványáról és magával vitte. A lámpa fényében Dalamar fapalcokon tárolt könyvek hosszú sorait pillantotta meg. Sima bőrkötésük alapján igen régieknek tűntek, mégis kitűnő állapotban voltak. Az esztéták ugyanis gyakran poroltak, és ha szükség volt rá, át is kötötték azokat a könyveket, amelyeket gyakrabban forgattak.

- Itt van, amit keresel - mutatta Astinus -, a Törpekapu Háború.

Dalamar elképedt.

- Ez mind?

Szeme a végláthatatlan könyvespolcot fürkészte, miközben lassan hatalmába kerítette a kétségbeesés.

- Igen - válaszolt hűvösen Astinus. - És még a következő sor is.

- Én... én... - Dalamar csak hápogni tudott. Raistlin biztos nem mérte fel ennek a feladatnak a nagyságát. Nem várhatja el tőle, hogy átrágja magát ezen a, több száz köteten a megadott idő alatt! Dalamar még sosem érezte magát ilyen tehetetlennek és szerencsétlennek. Dühében elvörösödött, érezte, hogy Astinus jéghideg szeme őt figyeli.

- Talán segíthetek - mondta a historikus nyugodtan. Anélkül, hogy végigböngészte volna a kötetek gerincét, felnyúlt és levett egy könyvet. Felnitotta és átlapozta a vékony oldalakat, miközben átfutotta a fekete tintával gondosan írt sorokat.

- Á, itt van. Astinus egy elefántcsont könyvjelzőt húzott elő az egyik zsebéből, berakta a könyvbe, majd óvatosan becsukta és átadta Dalamarnak. - Vidd magaddal. Mondd el neki azt, amit tudni akar. És mondd el a következőket is: „Süvít a szél. Eltörli a lábnyomokat a homokban, de csak azután, hogy ő otthagya azokat.”

A historikus jelentősegteljesen meghajolt a sötételf felé, majd a könyvsorok mentén a folyosó felé indult. Mikor odaért, megállt és Dalamar felé fordult, aki némán bámult rá, kezében a könyvvel, amit Astinus adott neki.

- Oh, fiatal mágus! Nem kell még egyszer visszajönnöd ide! A könyv magától visszakerül majd a könyvtárba, ha már nincs rá többé szükség. Nem engedhetem, hogy az esztétáimat ijesztgesd. Szegény Bertrem biztos bemenekült az ágya alá! Add át Shalafidnak az üdvözetem!

Astinus újra meghajolt, majd eltűnt a homályban. Dalamar tűnődve álldogált, hallgatta, ahogy a historikus lassú lépteinek hangjai elhalnak a folyosón. Majd vállat vont és egy varázsszót mondvá visszatért az ősmágia Tornyába.

- Amit Astinus nekem adott, az a saját összegzése a Törpekapu Háborúkról. Abból az ősi szövegből merítette, amit ő írt...

Astinus tudja, mire van szükségem. Tovább.

- Igen, Shalafi. A megjelölt rész így szól. „És a hatalmas mestermágus, Fistandantilus a sárkánygömb segítségével megbízta a jelenben élő tanítványát, hogy menjen a palanthasi Nagy Könyvtárba és vizsgálja meg a történelemkönyveket, hogy kiderítse, sikerrel jár-e a mágus vállalkozása.” - Dalamar hangja remegett, miközben olvasott, majd végleg elhalt, hogy újra elolvassa ezt a meghökkentő mondatot.

Folytasd! - hallotta Shalafi hangját, és jóllehet az az agyában visszhangzott és nem a fülében, mégis kihallotta a benne rejlő keserű dühöt. Gyorsan félbeszakította a sokszáz évvel ezelőtti megírt, ennek ellenére pontosan az előbbi küldetését leíró bekezdés olvasását, és folytatta.

- „Fontosnak tartom itt megjegyezni, hogy a Krónikák, melyek ezen időpontban már léteztek, azt írják...

- Ez a rész itt alá van húzva, Shalafi - szakította félbe magát Dalamar.

Melyik rész?

- Az „ezen időpontban”.

Raistlin nem válaszolt, Dalamar pedig, aki egy pillanatra elveszítette, hol tartott, újra megtalálta a fonalat, és tovább hadart.

- ... „azt írják, hogy a vállalkozás sikeres lehetett volna. Fistandantilus és a pap, Denubis épségben be kellett volna, hogy lépjenek a Portálon azon szempontok szerint, amikről a hatalmas mágusnak tudomása volt. Hogy mi történt valójában Abyssban, azt

természetesen nem tudjuk, mivel erről különböző történetek kaptak szárnyra.”

- „Ezért, mivel a mágus szilárdan hitte, hogy végső célja, - miszerint belép a Portálon és kihívja a Sötétség Királynőjét - megvalósul, újult erővel folytatta a Törpekapu Háborút. Pax Tharkast legyőzték a hegyi törpék és a síkföldiek. (Lásd Krónikák 126. kötet, 6. könyv, 589-700. old.) Fistandantilus nagyszerű tábornoka - egy volt rabszolga Észak-Ergothból, akit megvásárolt a varázsló, és akiből gladiátort faragott az istári Játékokon -, Pheragas vezetésével Fistandantilus Serege visszaverte Duncan király erőit és visszakényszerítette Thorbardin hegyi erődjébe.”

- „Fistandantilus nem sokat törődött a háború végeredményével. Az csak arra kellett neki, hogy megvalósítsa további terveit. Miután megtalálta a Zhaman néven ismert toronymagas hegyi erődöt, ott felállította a főhadiszállását, és hozzákezdett a végső előkészületekhez, hogy belépjen a tiltott kapun, miközben a háború folytatását tábornokára hagyta.”

- „Hogy mi történt itt valójában, azt még én sem tudom, mivel az itt működő mágikus erők oly hatalmasak voltak, hogy elhomályosították látásomat.”

- „Pheragas tábornok elesett a devárokkal - Thorbardin sötéttörpéivel - vívott harc során. Halálával összeomlott Fistandantilus Serege. A hegyi törpék kirajzottak Thorbardinból Zhaman erődje felé.

- „Az ütközet során, tudván, hogy a csatát elvesztették és már csak kevés idejük maradt hátra, Fistandantilus és Denubis a Portál felé igyekezett. Itt a nagy mágus elkezdte a varázslatot.”

- „Ugyanabban, a pillanatban egy gnóm, akit addig a törpék tartottak fogságban Thorbardinban, működésbe hozott egy időutazó eszközt, melyet ő kreált, hogy megmenekülhessen a börtönből. A Krynn története során feljegyzett bármiféle írás ellenére ez a gnóm szerkentyű kivételesen működni kezdett, még hozzá helyesen.”

- „Innentől kezdve csak találgathatok, de valószínű, hogy a gnóm által létrehozott eszköz valahogy befolyásolta Fistandantilus hatalmas, mégis törékeny varázsigéit. Az eredményt mindannyian jól ismerjük.”

- „Olyan iszonyatos erejű robbanás történt, hogy az elpusztította az egész Dergothi síkot. Mindkét hadsereg szinte teljes egészében megsemmisült. Zhaman hegyi torony erődje darabokra tört és összeomlott, létrehozva a ma Koponyacsúcs néven ismert hegyet.”

- „A szerencsétlenül járt Denubis elpusztult a robbanásban. Fistandantilus is meg kellett volna, hogy haljon, ám mágiája oly hatalmas volt, hogy képes volt megkapaszkodni a létezés egy vékony köldökzsinórjában, bár lelke el kellett, hogy távozzon a létnek egy másik síkjára, míg rá nem talál egy fiatal mágus testére, akit úgy hívnak, hogy Raistlin Majere...”

Elég!

- Igen, Shalafi - mormolta Dalamar.

Raistlin hangja már nem volt ott.

Dalamar a dolgozószobában ülve tudta, hogy egyedül van. Vadul reszketett, teljesen lenyűgözte és megfélemlítette mindaz, amit épp az imént olvasott. A sötételf az elhangzottak értelmén töprengve üldögélt az asztal - Raistlin asztala - mögött, míg az éjszaka árnyai visszahúzódtak, és a virradat szürkére festette az eget.

Izgatott remegés járta át Raistlin testét. Gondolatai összekuszálódtak, nyugodt töprengésre és mérlegelésre lett volna szüksége, hogy teljesen megbizonyosodjék afelől, amit most felfedezett. Egy momentum fényesen ragyogott elméjében: a vállalkozás sikerrel járt!

A vállalkozás sikerrel járt!

Raistlin hirtelen levegő után kapkodott, mivel rájött, hogy egyszerűen elfelejtett levegőt

venni. Keze a sárkánygömb sima felületén megremegett. Diadalmámor söpört végig testén. Furcsa, oly ritka kacagása hallatszott, mivel az álmaiban látott lábnyomok többé nem a vesztőhelyre vezettek, hanem egy platina ajtóhoz, melyet az Ötfejű Sárkány szimbólumai díszítettek. Az ő saját parancsára majd kinyílik. Csak meg kell találnia és meg kell ölnie ezt a gnómot...

Raistlin kezét hirtelen megrántották.

- Állj! - parancsolta, átkozva magát, hogy elvesztette önuralmát.

Ám a gömb nem engedelmeskedett a parancsnak. Túl késő, jött rá hirtelen a mágus, ahogy egyre húzták befelé...

A kezek megváltoztak, vette észre, ahogy egyre közelebb és közelebb húzták. Azelőtt felismerhetetlenek voltak, sem emberi, sem elf, se fiatal, se öreg kezek. Ám most női kezekké váltak, puha, hajlékony, sima, fehér bőrű karmokká, melyek a halál markához voltak hasonlatosak.

Izzadva, legyőzve a pánik forró hullámain, melyek azzal fenyegették, hogy elpusztítják, Raistlin összeszedte minden erejét - testit és lelkit egyaránt - és harcolt a kezeket irányító akarat ellen.

Azok egyre közelebb és közelebb húzták. Már látta az arcot - egy asszony arcát, gyönyörű, ígész szemekkel, ívelt ajakkal, melyek csábító szavakat suttoztak. Érezte, hogy teste reagál a szavakra, bár lelke utálkozva visszahőköl.

Közelebb, mind közelebb...

Raistlin kétségbeesetten küzdött, hogy elhúzódjon, hogy kiszabaduljon a szorításból, mely oly törekenynek tűnt és mégis erősebben tartotta őt, mint önnön teste saját életerejét. Lelke mélyére hatolt, keresve az elrejtett részeket, de hogy pontosan mit is, azt nem igazán tudta. Létezett valahol a lényének egy része, mely megmenthetné...

Agyában hirtelen megjelent egy gyönyörű fehér ruhás papnő képe, aki Paladin medálját viselte a nyakában. Alakja ragyogott a sötétségben és egy pillanatra a kezek szorítása meglazult, de csak épp egy pillanatra. Raistlin az asszony perzselő nevetését hallotta. A látomás összetört.

- A testvérem! - kiáltotta a mágus kiszáradt torokkal, mire megjelent Caramon képe, Arany páncélba öltözve, villogó karddal a kezében óvón állt a fivére előtt. De a harcos még egy lépést sem tehetett, máris leszúrták hátulról.

Közelebb mind közelebb...

Raistlin feje lecsuklott, egyre jobban elveszítette erejét és öntudatát. Ám akkor hivatlanul, lelke legmélyéről egy magányos alak bukkant fel. Nem volt fehér ruhája, kezében nem csillogott fényes kard. Kicsi volt és szutykos, arcát csíkosra mosták a könnyek.

És a kezében csak egy döglött, nagyon döglött, patkányt tartott.

Caramon épp akkor érkezett vissza a táborba, mikor a nap első sugarait bontogatta. Egész éjjel lovagolt, tagjai elgémberedtek, fáradt és iszonyatosan éhes volt.

Az utolsó órában már csak a reggelire és az ágyára tudott gondolni. Arcán kaján vigyor jelent meg, mikor végre megpillantotta a tábort. Már éppen azon volt, hogy belenyomja sarkantyúját lova vékonyába, mikor figyelmesebben megnézve a tábort, szorosabbra fogta gyeplőjét és felemelt kézzel a kíséretét is megállásra intette.

- Mi folyik itt? - kérdezte riadtan, és azonnal megfélemedezett az ennivalóról.

Garic, aki közben odalovagolt mellé, értetlenül rázta a fejét.

A táborban, ahol a konyhatüzekből felszálló füstnek kellett volna bodorodnia és az éjszaka közepén fölébresztett emberek zsémbelődésének hangzania, most olyan zűrzavar uralkodott, mint egy méhkaptárban, melyből épp most lakmározott a medve. Egy tábortűz sem égett, és az emberek látszólag céltalanul futkostak össze-vissza, vagy

kisebb csoportokba verődve izgatottan tárgyaltak valamit.

Végül valaki meglátta Caramont és elkiáltotta magát. A tömeg összeverődött és előrehömpölygött. Garic azon nyomban kiáltott valamit, és embereivel egy pillantás alatt védőpajzsot formáltak páncélba bújtatott testükkal tábornokuk körül

Ez volt az első alkalom, hogy Caramon katonái hűségének és odaadásának ilyen jelét látta, és olyan megindult lett pár pillanatig, hogy megszólalni sem bírt. Aztán mogorván megköszöri a torkát és félreparancsolta őket.

- Ez nem lázadás - morogta előreléptetve, miközben emberei vonakodva adtak neki utat.
- Nézzétek! Senki sincs fegyverben. A fele asszony és gyerek! De azért - vigyorgott rájuk - kösz, hogy gondoltatok rám!

Pillantása megpihent a fiatal lovagon, Garicon, aki örömeiben elpirult, kezét még mindig a kardja markolatán tartva.

Addigra odasodródott a tömeg széle Caramon lábához. Megragadták kantárát, mire lova megriadt, azt hitte, hogy ez egy csata, és vészesen hátracsapta a fülét, készen arra, hogy kirúgjon a patáival.

- Vissza! - mennydörögte Caramon, alig bírva az állattal. - Vissza! Megőrültetek? Épp annak látszotok, amik vagytok, egy csoport riadt parasztnak! Vissza, ha mondom! Mit jelentsen ez? Hol vannak a tisztjeim?

- Itt, uram - hallatszott az egyik kapitány hangja. A dühös, zavart, piros képű ember áttuszkolta magát a tömegen. Vezetőjük feddésétől dohogva az emberek lenyugodtak, és a kiáltások is morgássá csitultak, ahogy a kapitánnyal érkező örök egy csoportja elkezdte oszlatni a tömeget.

- Elnézéset, kérem mindezért, uram - mentegetődzött a kapitány, miközben Caramon leszállt a lóról és csitítóan megpaskolta hátasa nyakát. A tábornok kezétől az állat valamelyest megnyugodott, bár még mindig forgatta a szemét, fülét pedig hátracsapta.

A kapitány idősebb férfi volt, és bár nem volt lovag, de harminc évig zsoldosként szolgált. Arcát forradások szabdalták, bal kezéből hiányzott egy darab, amit valószínűleg kardcsapás okozhatott, és erősen sántított. Sebhelyes arca most vörös volt a szégyentől, ahogy fiatal tábornoka szigorú szemébe nézett.

- Az örök jelentették a jöveteledet, uram, de mielőtt ideérhettem volna hozzád, ez a csürhe - intett haragosan a hátráló tömegre - megelőzött és idecsődült bámészkodni, mintha boszorkányégetés lenne. Még egyszer elnézést kérek - motyogta újra -, és biztosíthatlak, hogy nem akartak semmi rosszat.

Caramon uralkodott arcvonásain.

- Mi történt? - kérdezte, miközben fáradt lovát a táborba vezette. A kapitány nem válaszolt azonnal, de sokatmondó pillantást vetett Caramon kíséretére.

A harcos rögtön megértette.

- Menjetek előre - intett nekik a kezével. - Garic, gondoskodj a szállásomról!

Mikor egyedül maradt a kapitánnyal - vagy legalábbis annyira egyedül, amennyire az egy zsúfolt táborban lehetséges, ahol mindenki árgus szemekkel figyelte őket - Caramon kérdőn fordult a katona felé.

Az öreg zsoldos csak egy szót mondott.

- A varázsló.

...

Raistlin sátrához érve Caramon döbbenet látna a fegyveres örök gyűrűjét, akik megpróbálták hátrébszorítani a kíváncsiskodókat. A nagydarab férfi hallotta a megkönnyebbült sóhajokat és suttogásokat, hogy a tábornok megérkezett, majd ő elintézi a dolgot. Sokan fejet hajtottak, itt-ott taps csattant.

A kapitány szavára a tömeg egy szűk folyosót nyitott, melyen Caramon átsétálhatott. A fegyveres örök félreálltak útjából, majd újra összezárták soraikat mögötte. Az emberek lökdösődve, tolakodva próbáltak átkukucskálni az örök között. A kapitány nem árulta el, hogy miről is van szó tulajdonképpen, így Caramon még akkor sem lepődött volna meg, ha történetesen egy sárkányt pillant meg fivére sátrán csücsülni, vagy éppen zöld és lila lángok villódnak a sátor körül.

Ehelyett egy őrt álló fiatalembert látott és Lady Crysaniát, aki idegesen járkált a lehajtott sátorlap előtt. Caramon kíváncsian bámulta a fiatalembert, mintha ismerné valahonnan.

- Garic unokatestvére... - kérdezte bizonytalanul, és megpróbált visszaemlékezni a nevére Michael, ugye?

- Igen, tábornok - mondta a fiatal lovag. Kihúzta magát és tisztelegni próbált, ám eléggé erőtlenségre sikerült. A fiatalember arca nyúzott volt és sápadt, szemei vörösek. Majd összeesett a kimerültségtől, ám lándzsáját elszántan feltartotta, és szigorúan állt a sátor bejárata előtt.

Caramon hangját hallva Cysania felpillantott.

- Paladinnak legyen hála! - sóhajtott megkönnyebbülten.

A nagydarab férfi egy pillantást vetett a papnő sápadt arcára, beesett szemére, és megborzongott a reggeli napsütésben.

- Zavard el őket! - mondta a tábornok a kapitánynak, aki azonnal parancsokat kezdett osztogatni embereinek. A tömeg, zsörtölődve és morogva, lassan oszlani kezdett, azt gondolván, hogy most már úgyis vége a műsornak.

- Caramon, figyelj - tette Cysania kezét a férfi karjára. Ez a...

De Caramon lerázta a lány kezét. Nem törődve a papnő szavaival félre akarta tolni Michaelt az útból. A fiatal lovag felemelte lándzsáját és elállta a férfi útját.

- El az útból! - parancsolta megütözve Caramon.

- Sajnálom, uram - jelentette ki Michael határozott hangon, bár ajka remegett -, de Fistantilus azt mondta, hogy senkit nem engedhetek be.

- Látod? - kezdte ingerülten Cysania, mikor Caramon egy lépést hátrált és dühösen meredt Michaelra. - Én megpróbáltam elmondani, ha meghallgattál volna! Így megy ez már egész éjjel, és én tudom, hogy valami szörnyű történt odabent! De Raistlin megeskette a Kódexre és a Jogra, vagy mire...

- Törvény - motyogta Caramon a fejét csóválva. - A Kódex és a Törvény.

Homlokát ráncolta és Sturmra gondolt.

- Egy lovag sem szegheti meg a Kódexet.

- De hisz ez örökség! - kiáltotta Cysania. Hangja elcsuklott. Egy pillanatra kezébe temette az arcát. Caramon, elutasításától tartva, tétován a karjába vonta a lányt, mire az hálásan a vállának dőlt.

- Oh, Caramon, annyira megrémültem! - dünnyögte a papnő. - Borzalmas volt! A legmélyebb álmomból egyszer csak arra riadtam, hogy Raistlin az én nevemet sikoltja. Azonnal iderohantam... Fények villódzdtek a sátorban. Összefüggéstelen szavakat kiabált, és akkor meghallottam, hogy a te nevedet kiáltja... és kétségbeesetten jajgat. Megpróbáltam bejutni, de... - Erőtlenséggel intett Michael felé, aki maga elé bámult. - És akkor a hangja kezdett ...halkulni! Borzalmas volt, mintha valahogy elszívták volna a testét!

- Mi történt aztán?

Cysania hallgatott, majd vonakodva megszólalt.

- Va... valami mást is mondott. Alig hallottam. A fények kialudtak. Egy éles reccsenés hallatszott és... minden csendes lett, halálosan csendes!

Remegve lehunyta a szemét.

- Mit mondott? Hallottad?

- Olyan furcsát - Cysania felemelte a fejét és értetlenül a férfira meredt. - Valami

olyasmit, hogy... Bupu.

- Bupu! - ismételte csodálkozva Caramon. - Biztos vagy benne?

A lány bólintott.

- De miért szóltana egy mocsári törpét? - tűnődött Caramon.

- Fogalmam sincs - sóhajtott fáradtan a papnő és egy tincset simított hátra a szeméből. - Én is ugyanezen töprengék. Talán... nem ez a mocsári törpe volt az, aki elmondta Par-Saliannak, milyen kedves volt vele Raistlin?

Caramon megrázta a fejét. Majd később foglalkozik a mocsári törpékkel. Most fontosabb problémája volt: Michael. Újra rátörtek emlékei Sturmról. Hányszor látta ezt a kifejezést a lovag arcán! Eskü a Kódexre és a Törvényre...

Átkozott Raistlin!

Michael addig fog állni a posztján, amíg össze nem esik, és ha majd felébred, rájön, hogy nem teljesítette a kötelességét és megöli magát. Kell lennie itt valami megoldásnak! Caramon Crysaniára pillantott. A lány használhatná papi hatalmát, hogy elbűvölje a fiatalembert...

Caramon megrázta a fejét. Ezzel csak azt érné el, hogy az egész tábor itt helyben, azonnal máglyára küldené. Átkozott Raistlin! Átkozott papok! Átkozott lovagok és átkozott Kódex meg Törvény!

Felsóhajtott, majd odament Michaelhoz. A fiatalember fenyegetően felemelte a dárdát, de Caramon magasba emelte a kezét, hogy mutassa, nem visel fegyvert.

Megköszöri a torkát, mint aki tisztában van azzal, mit akar mondani, de nem tudja, hogy hogyan kezdjen hozzá. És akkor, ahogy Sturmra gondolt, hirtelen újra látta a lovag arcát, olyan tisztán, mintha csak tegnap váltak volna el. De barátja arca nem olyan volt, mint életében: hideg, szigorú, nemes. Abban a pillanatban Caramon tudta: Sturmot halálában látja! A borzalmas fájdalom és szenvedés nyomai feloldották a büszkeség és ridegség kemény vonásait. Résztét és megértés tükröződött a sötét, űzött tekintetű szempárban, és Caramonnak úgy tűnt, hogy a lovag szomorúan mosolyog rá.

Egy pillanatra annyira megriadt ettől a látványtól, hogy szólni se bírt, csak némán bámult. Ám a kép eltűnt, s nem maradt más a helyén, csak a fiatal lovag szigorú, rémült, kimerült... elszánt arca.

- Michael szólalt meg Caramon magasba tartott kézzel -, volt egyszer egy barátom, egy solamniai lovag. Ma... ma már halott. Egy réges-régi háborúban halt meg, amikor... Mindegy, nem érdekes. Sturm... a barátom hasonlított hozzád. Hitt a Kódexben és... és a Törvényben. Kész volt az életét is áldozni ezekért. Mégis, végül rájött, hogy van valami, ami fontosabb a Kódexnél és a Törvénynél, valami, amiről a Kódex és a Törvény megfeledkezett.

Michael arca makacsul megkeményedett. Szorosabban markolta meg lándzsáját.

- Maga az élet mondta halkan Caramon.

Látta, hogy megcsillan valami a lovag kivörösödött szemében, majd két könnycsepp jelent meg a pilláin. Michael dühösen lerázta őket, arcára visszaköltözött a szilárd eltökéltség, bár Caramonnak úgy tűnt, hogy szemében már ott van a kétségbeesés is.

Caramon belekapaszkodott ebbe a kétségbeesésbe, egyenesen a lelkéhez szólva, mintha szavai kardhegyként az ellenség szívét keresnék.

- Az élet, Michael. Csak ez maradt. Csak ez van. Nem csak a mi életünk, hanem mindenkié ezen a világon. Ennek a védelmére hozták létre a Kódexet és a Törvényt, de a lényeg elveszett a sorok között, és a szabályok fontosabbá váltak az életnél.

Lassan, még mindig feltartott kézzel egy lépést tett az ifjú felé.

- Nem áruló szándék vezérel, amikor azt kérem, hogy hagyd el a posztodat. Te és én, mindketten tudjuk, hogy nem gyávaságból teszed. - Caramon megrázta a fejét. - Csak az istenek a megmondható, mi mindent láttál és hallottál ma éjjel. Arra kérek, hogy

könyörületből engedj át. A testvérem van benn, talán haldoklik, talán már meg is halt. Mikor megesketett, nem láthatta előre, hogy ez fog történni. Oda kell mennem hozzá. Engedj át, Michael. Nincs ebben semmi szégyenletes.

Michael mereven állt, egyenesen előrenézett. Egy pillanattal később arca megvonaglott, válla leeresztett, a lándzsa kiesett érzéketlen kezei közül. Caramon kitárta izmos karját és átölelte az ifjút. A fiatalember teste rázkódott a feltörő zokogástól. A nagydarab férfi ügyetlenül simogatta a másik vállát.

- Hé, te ott - nézett körül Caramon - menj, keresd meg Garicot. Ja, itt vagy! - sóhajtott megkönnyebbülten, mikor a fiatal lovag odasietett hozzá.

- Vidd a tűzhöz az unokatestvéredet. Adj neki meleg ételt és legyen rá gondod, hogy aludjon. Te, ott, - intett egy másik örnek - gyere ide!

Miután Garic elvitte kuzinját, Cysania a sátorlaphoz indult hogy belépjen, de Caramon megállította.

- Jobb, ha én megyek be először, hölgyem - mondta.

Meglepődött, mikor a lány ellenkezés nélkül oldalra lépett és előreengedte. Caramon már a sátorlapért nyúlt, mikor a papnő érintését érezte a karján.

Riadtan hátrafordult.

- Bölcs vagy, mint Elistan, Caramon - mondta, figyelmesen fürkészve a férfit. - Én is elmondhattam volna ugyanezeket a szavakat annak a fiatalembernek. Vajon miért nem tettem?

Caramon elvörösödött.

- É... én megértem őt, ennyi az egész dünnyögte.

- Én nem akartam megérteni. Csak azt akartam, hogy engedelmeskedjen.

- Nézd, hölgyem - mondta Caramon bőszen. Majd később megbeszéljük. Most szükségem van a segítségedre.

- Igen, persze.

Cysania arcára újra kiült a határozott, magabiztos kifejezés. Habozás nélkül követte Caramont a sátorba.

Az örök és más kíváncsiskodók tekintetétől követve a nagydarab férfi gyorsan lecsapta a sátorlapot. Benn csend volt és sötét, olyan sötét, hogy először egyikük sem látott semmit. A bejáratnál álltak és várták, hogy szemük hozzászokjon a homályhoz. Cysania hirtelen belekapaszkodott a harcos karjába.

- Hallom, hogy lélegzik! - sóhajtotta megkönnyebbülten.

Caramon bólintott és óvatosan előreindult. A sátor éjszakává varázsolta a fényes nappalt, de ahogy beljebb haladt, minden lépéssel egyre jobban látott.

- Ott - mondta. Sietve félrerúgta az útjában álló összecuszkodó széket.

- Raist! - suttogta lágyan, ahogy letérdelt.

A mestermágus a földön hevert. Arca hamuszürke volt, vékony ajkai kékek. Lélegzése gyenge volt és szabálytalan de élt! Caramon óvatosan felemelte ikertestvérét, és az ágyához vitte. A félhomályban mintha mosolyogni látta volna Raistlint, mint aki édes álomba szenderedett.

- Azt hiszem, csak alszik - súgta a harcos Cysaniának, aki betakarta a mágust egy takaróval.

- De történt valami, ez nyilvánvaló. Körülnézett a félhomályban. - Vajon mi... Az istenek nevére!

Cysania felnézett.

A sátor sarkai megperzselődtek és elfeketedtek, anyaga elszenesedett és mintha meg is olvadt volna. Olyan volt, mintha tűz söpört volna végig a sátron, mégis valami rejtélyes oknál fogva az egyben maradt, és úgy tűnt, nem sérült meg komolyabban. Azonban nem emiatt, hanem az asztalon álló tárgy láttán kiáltott fel Caramon.

- A Sárkánygömb! - suttogta elszörnyedve.

A három Rend által sok-sok esztendővel ezelőtt készített gömb - melyben benne volt a Jó, a Rossz és a Semleges sárkányok esszenciája, és amely elég hatalmas volt ahhoz, hogy áthidalja az időt - az asztalon, egy ezüstállványon állt. Valaha varázslatos, elbűvölő fényű-tárgy volt. Mostanra sötétté és élettelenné vált, és egy repedés futott rajta végig.

Mostanra...

- Eltört! - suttogta maga elé Caramon.

4. FEJEZET

Fistandantilus Serege áthajózott a Schall tengeri szoroson a halászhajókból, evezősökből, összetákolt tutajokból és túldíszített sétahajókból álló szedett-vedett flottáján. A távolság ugyan nem volt nagy, mégis hetekig tartott, míg átszállították az összes állatot, embert és élelmiszert.

Mire Caramon készen állt arra, hogy nekiinduljon, a sereg létszáma oly hatalmasra duzzadt, hogy nem maradt elég hajó ahhoz, hogy mindenki egyszerre keljen át. Sok járműnek többször is meg kellett tennie az utat oda-vissza. A nagyobb bárkákból az állatokat szállították, úgy, hogy boksztokat alakítottak ki a lovaknak és a sovány marháknak, illetve ólakat a disznóknak.

A dolgok általában jól alakultak, bár Caramon annyira elfoglalt volt, hogy minden éjjel csak három órát aludt, mivel mindenki szentül meg volt győződve, hogy egyedül csak ő képes megoldani a problémákat - a tengeribeteg állatoktól a karddal teli ládáig, mely véletlenül belecsúszott a tengerbe és ki kellett halászni. És akkor, mikor már a vége felé közeledtek, és már majdnem mindenki a túlparton volt egy hatalmas vihar kerekedett. A tajtékzó hullámok a kikötőből eltértek és összetörtek két hajót. Két napig egy lélek sem tudott átkelni a túlsó partra. Végül aztán mindenki többé-kevésbé egy darabban átvészelte a tengeri kalandot, leszámítva néhány tengeribeteget, egy vízbe pottyant gyereket (akit kimentettek) és egy törött lábú lovat (melyet lelőttek), aki rémületében kirúgta az istálló oldalát.

A hadsereget az abanasinai partraszállás után fogadta a hegyi törpék küldöttsége és a síkföldiek főnöke - azé a barbár törzsé, amely Abanasinia északi részén élt, és alig várta, hogy megkaparinthassa Thorbardin híres aranyát. Mikor meglátta a hegyi törpék követét, Caramon - akit már napok óta nyugtalanított az eset - szerfelett megdöbben.

- Tűzkovács Rhegar és küldöttsége - jelentette be Garic a sátor bejárata mellett. A lovag félreállt, és három törpét engedett be.

Caramon fülében nagyot kondult a név, ahogy hitetlenkedve a törpére bámult. Raistlin sovány ujjai fájdalmasan a karjába martak.

- Egy szót se! - lehelte a mestermágus.

- D... de pont úgy néz ki... és a neve! - hebegte a harcos.

- Persze! - mondta Raistlin tárgyilagos hangon. - Ez Kova nagyapja!

Kova nagyapja! Tűzkovács Kova... az ő régi barátja. Az öreg törpe, aki Tanis karjai közt halt meg az Istenek Honában. A hirtelen haragú, morózus, vajszívű törpe, aki aggastyán volt Caramonhoz képest. Még meg sem született. És ez itt a nagyapja!

Hirtelen ökölcsapásként hatolt a tudatába, hogy hol is van és mit csinál. Eddig minden olyan volt, mintha a saját korában csavarogna. Tudta, hogy nem igazán veszi komolyan az egészséget. Még az is olyan egyszerűnek tűnt, hogy Raistlin „hazaküldi” őt, mintha a mágus csak felrakná egy hajóra és istenhozzádot mondana. Az „idő eltérítésének” említése mindezt megváltoztatta. Összezavarodott tőle, mert az idő mintha hosszú,

végtelen köröket rótt volna körülötte.

Caramont hirtelen elöntötte a forróság, majd kirázta a hideg. Kova meg sem született. Tanis nem létezik. Tika sem létezik. Sőt, saját maga sem él még. Na nem! Ez az egész olyan valószínűtlen! Ez nem lehetséges!

A harcos úgy érezte, lassan forogni kezd vele a sátor. Attól félt, hogy rosszul lesz. Raistlin szerencsére látta, hogy milyen sápadt a fivére. Ösztönösen tudva, hogy mi jár a harcos fejében, a mágus felkelt, könnyedén pillanatnyilag megnémult testvére elé lépett és üdvözölte a törpéket, ám eközben figyelmeztető pillantást vetett Caramon felé, szigorúan emlékeztetve a kötelességére.

A nagydarab férfi végül összeszedte magát, képes volt agya egy hátsó szegletébe zavarni riasztó gondolatait, hogy majd később, nyugodtabb körülmények közt foglalkozzon azokkal. Régóta nem töprengett már ezeken a dolgokon. Sajnos a zavartalan, nyugodt percek valahogy sose akartak eljönni...

Felállva Caramon már képes volt arra, hogy hűvösen parolázzon a mokány, szürke szakállas törpével.

- Aligha hittem volna - jelentette ki Rhegar kereken, miután leült a felkínált székbe és elfogadott egy korsó sört, amit egy hajtásra felhörpintett -, hogy emberekkel és varázslókkal tárgyalok majd, különösen a saját vérem ellen.

Homlokát ráncolva az üres korsóba nézett. Caramon intésére egy fiú újratöltötte azt.

Rhegar - még mindig ugyanazzal a kifejezéssel az arcán - megvárta, míg szétoszlik a hab söre tetején. Aztán sóhajtott egy nagyot és Caramonra emelte italát, aki visszaült helyére.

- Durth Zamish och Durth Tabor. A különleges idők különleges barátságokat szülnek.

- Más idők is - dünnyögte Caramon Raistlinra pillantva. A tábornok felemelte vízzel teli poharát és kiitta. Merő udvariasságból a mágus is megnedvesítette ajkát a borral, majd letette a poharat.

- Reggel találkozunk, hogy megbeszéljük a terveket - mondta Caramon. - A síkföldiek főnöke is itt lesz.

Rhegar még jobban ráncolta a homlokát, mire a nagydarab férfi felsóhajtott magában, nehézségekre számítva. Mégis szívélyes, vidám hangon folytatta.

- Vacsorázzunk ma együtt, hogy megpecsételjük a szövetségünket!

Ennél a mondatnál Rhegar felpattant.

- Lehet, hogy együtt kell majd harcolnom a barbárokkal - dohogta. - De Reorx szakállára mondom, nem fogok együtt enni velük - és veled sem!

Caramon újra felállt. Legszebb ünnepi gúnyájába öltözve, amit szintén a lovagoktól kapott a tábornok igazán pompás látványt nyújtott. A törpe felpislantott a megtermett harcosra.

- Erős fickó vagy, mi? - horkantotta, majd megcsóválta a fejét. - Azt hiszem több izom van a fejedben, mint ész.

Caramon nem tudott ezen nem mosolyogni, bár szíve majd megszakadt. Tisztára úgy hangzott, mintha Kova mondta volna!

Raistlin viszont nem derült ezen.

- A testvérem kitűnően ért a katonai dolgokhoz - szólalt meg a mágus váratlanul, hűvös hangon. - Mikor elindultunk Palanthasból, csak hárman voltunk. Mindaz Caramon tábornok ügyességének és gyors észjárásának köszönhető, hogy ez a hatalmas sereg most a partjaitoknál táborozik. Azt hiszem jól tennétek, ha elfogadnátok vezetőtöknek.

Rhegar újra horkantott, miközben szúrós pillantást vetett a mágusra bozontos, szürke szemöldöke alól. Súlyos páncélzata csengett és zörgött, mikor a törpe megfordult, hogy kifelé induljon a sátorból, majd hirtelen megtorpant.

- Azt mondod, harmadmagaddal, Palanthasból? Most pedig... ennyien?

Átható, sötét pillantása Caramonra vándorolt, karjával széles mozdulatot tett, mellyel utalt a hatalmas sátorra, a fényes páncélba bújtatott lovagokra, akik a sátor előtt őrt álltak, az emberek százaira, akiket odakint látott kiegészítőket kipakolni a hajókból, a gyakorlatozó katonákra, a táborüzemek végelethetetlen soraira...

A testvére váratlan dicséretétől meglepődött és meghatódott Caramon szóhoz sem jutott. De azért sikerült biccentenie. Rhegar ismét horkantott, ám ezúttal kelletlen csodálattal csillant meg a szemében, ahogy kicsörtetett a sátorból.

Majd hirtelen bedugta fejét a bejárat nyíláson.

- Elfogadom a meghívást - viczorogta barátságatlanul, majd eldübörgött.

- Nekem is mennem kell, testvérem - mondta szórakozottan Raistlin, miután felállt és a kijárat felé indult. Kezét fekete köpenye ujjába dugta, és gondolatai már messze jártak, mikor érintést érzett a karján. Bosszankodva, hogy megzavarták, felnézett a testvére.

- Nos?

- Csak... csak... köszönetet akartam mondani - Caramon nyelt egyet, majd reszelős hangon folytatta. Azért, amit mondtál. Sose... sose mondtál, még rólam... ilyesmit... ezelőtt.

Raistlin elmosolyodott. Nem volt élet ebben a vékonyka mosolyban, de Caramon túlságosan is boldog volt, hogy ezt észrevegye.

- Ez az igazság, testvérem - válaszolta Raistlin a vállát vonogatva. - És segített, hogy elérjük a célunkat, mivel szükségünk van ezekre a törpékre, mint szövetségeseinkre. Mindig is mondtam neked, hogy vannak rejtett tartalékaid, csak rá kellene szánnod egy kis időt és energiát, hogy felfedezd magadban. Végül is ikrek vagyunk fűzte hozzá a mágus csípősen. - Nem hinném, hogy annyira különböznénk egymástól, ahogy azt te gondold.

Raistlin nekiindult volna, de újra karján érezte fivére kezét. Elfojtott magában egy türelmetlen sóhajt és megfordult.

- Meg akartalak ölni még Istárban, Raistlin - Caramon szünetet tartott, megnyalta az ajkát - ...és...és azt hittem, okom van rá. Legalábbis annak alapján, amit akkor tudtam. Most már nem vagyok olyan biztos magamban.

Sóhajtott, lenézett a földre, majd Újra fölemelte tűzben égő arcát.

- Sze... szeretném azt hinni, hogy azért tetted ezt..., azért teremtetted olyan helyzetet, hogy a mágusok kénytelenek legyenek visszaküldeni engem, hogy tanuljak ebből a leckéből. De nem ez lehet a magyarázat tette hozzá sietve Caramon, látva, hogy testvére összepréseli száját, pillantása elkomorul - biztos vagyok benne, hogy nem ez. Legalábbis nem egészen. Csak magadért teszed mindezt, tudom. Mégis... úgy gondolom, a szíved legmélyén... ha egy icipicit is..., de törődsz velem. Legbelül érezted, hogy bajban vagyok, és segíteni akartál.

Raistlin csodálkozva nézett a testvére. Aztán megint vállat vont.

- Hát, Caramon, ha ez a romantikus badarság segít abban, hogy jobban harcolj, abban, hogy jobb haditerveket készíts, ha segíti a gondolkodásodat, és nem utolsó sorban a segítségével végre kijuthatsz innen, és visszatérhetsz a könyveimhez, akkor kényeztesd csak magad a gondolattal. Bánom is én!

Kihúzva karját testvére kezéből, a mágus kivonult a sátorból. A bejáratnál megállt. Félig visszafordította csuklyás fejét, halk hangon mondott valamit, és bár szavai keserűek voltak, mégis hallani lehetett a belőlük kicsendülő szomorúságot.

- Sosem értetted meg engem, Caramon.

Aztán elment. Fekete köpenye halkan surrogott bokája körül.

Aznap este a szabad ég alatt tartották a közös vacsorát. Az előjelek nem igazán voltak kedvezőek.

Az étel hosszú asztalokra volt felhalmozva, amiket sebtiben ácsoltak össze a tutajokból.

Rhegar nagy kísérettel, úgy negyven törpével érkezett. Negyven harcost hozott magával Sötétéj, a síkföldiek főnöke is, akinek szigorú arca és magas, büszke termete Zúgósztélre emlékeztette Caramont. Így Caramon is negyven katonát választott ki, akiről tudta, vagy legalábbis remélte, hogy megbízhatóak és nem isznak túl sokat.

Mikor a vendégek letelepedtek, a nagydarab férfi észrevette, hogy mindhárom csoport elkülönülve ül, és nem igyekeznek egymás társaságát keresni. Jellemző volt a helyzetre hogy miután megérkeztek, mindegyik csoport komor csendben figyelte a többi. A törpék Rhegar köré sereglettek, a síkföldiek a saját főnökük köré, míg Caramon emberei bizonytalanul tekintgettek körbe-körbe.

Caramon megállt előttük. Gondosan öltözködött, a gladiátoriskolából kapott aranypáncélt és sisakot vette fel a hozzávaló kiegészítőkkel, amiket maga alakított át. Barnára sült bőrével, tökéletes alakjával, jóképű, férfias arcával parancsnoki látványt nyújtott, és még a morcos törpék is elismerő pillantásokat váltottak egymással.

Caramon felemelte a kezét,

- Üdvözlöm a vendégeinket! - szólalt meg kellemes baritonján. - Isten hozott benneteket! Ez a vacsora közösségünk jelképe, mellyel megpecsételjük szövetségünket és a fajok közti nemrég megtalált barátságot...

Zúgolódás támadt, gúnyos szavak és horkantások röppentek. Az egyik törpe a földre köpött, mire néhány síkföldi megragadta az iját és egy lépést tett előre, mert ez halálos sértésnek számított az ő köreikben. A főnökük azonban megállította őket, mire Caramon, aki nem törődött az incidenssel, folytatta.

- Együtt fogunk harcolni, talán együtt is halunk meg. Ezért kezdjük ismerkedésünket azzal, hogy összeülünk és mint a testvérek, megosztjuk egymással ételünket-italunkat. Tudom, hogy vonakodva szakadtatok el atyafiaitoktól és barátaitoktól, de én azt szeretném, hogy új barátságokat kössetek. Ezért, hogy könnyebben megismerkedjünk egymással, egy kis játékot szerveztem ma estére.

A törpék szeme tágra nyílt, a szakállukba túrtak, halk morgásuk távoli mennydörgésnek hatott. Felnőtt törpék sosem játszottak játékokat! Bizonyos kedvteléseiket, úgymint a kavicsdobálást és a kalapácsvetést sportnak tekintették. Sötétéj és emberei viszont felélénkültek, mert a síkföldiek éltek-haltak a játékokért és a küzdelemért, amit legalább olyan szórakoztatónak találtak, mintha a szomszédos törzsekkel csatáznának.

Caramon kinyújtotta karját és egy hatalmas, kúp alakú sátorra mutatott az asztalok mögött, amit kíváncsian, gyanakodva szemléltek mind a törpék, mind pedig a síkföldiek. A sátor több mint húsz láb magas volt, a tetejére Caramon seregének lobogóját tűzték ki. A kilencágú csillaggal díszített selyemzászlót, mely büszkén lobogott az esti szélben, a közeli máglyák világították meg.

Ahogy mindannyian a sátrat nézték, a nagydarab harcos kinyújtotta izmos karját és meghúzott egy kötelet. A sátorponyva hirtelen a földre hullt, és Caramon egy intésére néhány vigyorgó suhanc nyomban el is takarította.

- Miféle marhaság ez? - morogta Rhegar, kalapácsát markolva.

Egy egyszerű pózna nyúlt ki az azt körülvevő fekete sártenger közepéből. A pózna felületét simára gyalulták, csak úgy csillogott a tábortüzek fényében. Közel az oszlop csúcsához egy kerek állást ácsoltak, melybe több helyen szabálytalan alakú lyukakat véstek.

Ám nem a cölöp, vagy az iszaptenger volt az, ami izgatott, álmélkodó kiáltásokat csalt mind a törpék, mind pedig az emberek ajkára, hanem ami az, oszlop tetején a fába volt állítva: a tábortüzek fényében egymásnak támasztva egy kard és egy harci poroly csillogott. Ám ezek nem egyszerű, vasból készült fegyverek voltak, melyet minden harcos viselt. Ezeket a legfinomabb acélból kovácsolták, tökéletes kidolgozásukat azonnal meglátták az alattuk állók.

- Reorx szakállára! - vett egy mély, remegő lélegzetet Rhegar. - A pörölyötök felér egy falu árával! Ötven évet adnék az életemből egy ilyen fegyverért!

Ahogy a kardot bámulta, Sötétj szaporán pislogott, mivel a vágyakozás könnycseppjei elhomályosították látását.

Caramon elmosolyodott.

- Ezek a fegyverek a tiétek - jelentette ki.

Sötétj és Rhegar Caramonra meredt, arcukon leplezetlen csodálkozással.

- Ha - folytatta a tábornok - le tudjátok hozni azokat!

Kitört a zűrzavar. Mindenki azonnal a gödörhöz rohant, így Caramon kénytelen volt túlkiabálni a lármát.

- Rhegar és Sötétj! Mindketten csak kilenc harcost vihettek magatokkal segítségül. Azé a jutalom, aki először szerzi meg a fegyvereket.

Több se kellett Sötétjnek. Anélkül, hogy a többiekkel törődne, belegázolt a sárba, és megindult a pózna felé. Ám minden lépésénél egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt, miközben célja felé haladt. Mire elérte az oszlopot, már térdig állt a cuppogó iszapban.

Rhegar - aki átgondoltabban fogott hozzá - hagyott időt ahhoz, hogy megfigyelje ellenfelét. Kiválasztva kilenc legvaskosabb legényét, a törpe vezér belépett az iszapba, mire nehéz páncélzata miatt az egész csapat szinte azonnal elsüllyedt. Társaik húzták ki őket, utoljára Rhegart.

Káromolva minden eszébe jutó istent, a törpe kifacsarta a sarat a szakállából, majd morogva nekilátott, hogy leráncigálja magáról a páncélját. Magasan a feje fölött tartva fejszóját újra belegázolt a sárba, be sem várva a többieket.

Sötétj közben odaért a póznához. Annak közvetlen közelében az iszap nem volt olyan mély, alatta szilárd talaj húzódott. A főnök megragadta az oszlopot, felhúzódkodott, lábaival, körülölelte a karót. Három lábnyit haladt fölfelé, szélesen vigyorogva társaira, akik hangos kurjongatással biztatták. Aztán hirtelen csúszni kezdett lefelé. Fogait összeszorítva próbált kétségbeesetten megkapaszkodni, de hiába. Végül a törpék legnagyobb öröme a nagy főnök lecsusszant, és a sárban ücsörögve mogorván bámult a rúdra. A cölöpöt faggyúval kenték be.

Inkább úszva, mint gyalogolva, Rhegar végre odaért a pózna aljához. Addigra derékig süllyedt a nyúlós iszapba, de irdatlan erejével sikerült továbbküzdenie magát.

- Állj félre - mordult a megrekedt síkföldre. - Használd az eszedet! Ha nem tudunk felmenni, akkor a díjat kell lehozni.

Rhegar győzelmes mosollyal maszatos arcán előhúzta a fejszóját és egy hatalmas csapást mért az oszlopra.

Caramon vigyorgott magában, miközben várakozással figyelte a fejleményeket.

Rettenetes csendülés hallatszott. A fejsze lepattant a karóról, mintha ércet próbáltak volna szétverni. A póznát egy vasfa erős törzséből faragták ki. A csengő-bongó fejsze kirepült a törpe sajtó tenyeréből, és az ütés erejétől Rhegar hátraesett a sárba. Most a síkföldieken volt a sor, hogy derüljenek.

Az izgalom fokozódott. A nevetés elhalt, helyette dühös mormogás támadt. Caramon lélegzetvisszafojtva figyelt. Aztán Rhegar pillantása a csorba fejszére esett, mely lassan elsüllyedt az iszapban. Feltekintett a gyönyörű pörölyre, melynek éle megcsillant a tábornok fényében - és egy morgással emberei felé fordult.

A törpe kísérete - akik szintén levették a páncélt magukról - mostanra ért oda az oszlophoz. Rhegar kiabálva és integetve felsorakoztatta őket a síkos pózna aljánál. Majd a törpék elkezdtek gúlát építeni. Hárman álltak alul, ketten a nyakukban, majd egy törpe mászott legfelülre. A alsó sor, majdnem hónaljig merült a sárba, ám miután elértek a szilárd talajig, nem süllyedtek tovább.

Sötétj komor csendben nézte ezt végig, majd behívta kilenc harcosát, akik pillanatokon

belül felállították a saját gúlájukat. Mivel a törpék alacsonyabbak, ezért kénytelenek voltak kevesebb embert használni a gúla aljához, a felsőbb, szinteket is csak egy-egy törpe alkotta. Legfelülre Rhegar mászott. Az élő piramis tetején imbolyogva, miközben a többi törpe nyögött és izzadt alatta, főnökük nyújtózkodva próbálta elérni az állás peremét, de még így sem volt elég magas.

Sötétéj, az emberei vállára állva viszont könnyedén elérte a dobogó alját. Aztán nevetve Rhegar maszatos arcának dühös kifejezésén, megpróbált átbújni az egyik szabálytalan alakú nyíláson.

De nem fért át.

Akárhogy izgett-mozgott, forgolódott, semmit sem segített. A férfi sehogy sem tudta keresztülröltetni inas testét a szűk lyukon. Ekkor Rhegar megpróbált ugrani egyet...

De elvétette.

Átvitorlázott a levegőn, majd egy hatalmas toccsanással a sárban landolt, miközben ugrásának lökésétől az egész törpegúla összeomlott. Mindenütt törpék potyogtak az égből.

Ekkor már nem nevettek az emberek. Sötétéj lebámult Rhegarra, majd leugrott a sárba. A törpe mellé érkezve megragadta őt, és kirántotta a masszából.

Addigra mindketten a felismerhetetlenségig, tetőtől talpig sarasak lettek. Felálltak, egymást bámulva.

- Látod - mondta Rhegar szeméből törölgetve az iszapot -, hogy csak én férek át azon a lyukon.

- És te is látod - morogta összeszorított fogakkal Sötétéj -, hogy csak az én segítségemmel juthatsz fel oda.

A törpe megragadta a síkföldi kezét. Gyorsan felmásztak az emberekből álló gúlán. Sötétéj mászott elől, és elfoglalta helyét a gúla tetején. Kitért az üdvivalgás, mikor Rhegar a férfi vállára állva könnyedén átbújt a nyíláson.

Föltornászta magát a párkányra, megragadta a kardot és a pörölyt és diadalmasan a feje fölé emelte. A tömeg elnémult. Ember és törpe ismét gyanakodva méregette egymást.

Ez az! gondolta Caramon. Vajon mennyit láttam benned Kovából, Rhegar? Mennyit láttam meg benned Zúgószélből, Sötétéj? Oly sok minden függ ettől!

Rhegar lenézett a lyukon keresztül a síkföldi szigorú arcára.

- Ezt a pörölyt, melyet biztos, hogy maga Reorx kovácsolt, neked köszönhetem, síkföldi. Megtiszteltetésnek veszem, ha melletted harcolhatsz. És ha velem együtt fogsz harcolni, megfelelő fegyverre lesz szükséged.

Az egész tábor üdvivalgása közepette átnyújtotta a lyukon a nagy, csillogó kardot Sötétéjnek.

5. FEJEZET

A vigalom késő éjszakáig tartott. A mezőt megtöltötte a nevetés, a kurjongatások és a közös nyelven, solamniaiul, valamint törpe nyelven és síkföldi ajkáról elhangzó barátságos fogadalmak.

Raistlinnak könnyű volt elillannia. A nagy lelkesedésben senkinek sem hiányzott a csendes, gunyoros mestermágus.

Sátrába tartva, melyet Caramon időközben megjavíttatott, a varázsló végig a sötétben haladt. Fekete csuhájában nem volt egyéb egy csendben osonó, alig észrevehető árnyéknál.

Elkerülte Crysania sátrát. A lány sátra bejáratánál állt, szomorú vágyakozással, figyelte a mulatságot. Nem mert odamenni a többiekhez, mivel tisztában volt azzal, hogy a „boszorkány” jelenléte sokat ártana Caramonnak.

Milyen ironikus, gondolta Raistlin, hogy itt egy feketeköpenyes varázsló szabadon mozoghat, míg Paladin papnőjét megvetik és becsmérlik.

A mágus halkan végiglopódzott bőr csizmájában a mezőn, ahol a hadsereg táborát vert. Szinte lábnyomokat is alig hagyott maga után a nyirkos fűben. Raistlin valami komor örömet talált ebben. Felnézett az égen a csillagképekre, tekintete elidőzött az egymással szemben elhelyezkedő Platina és az Ötfejű Sárkányon, melyek enyhe gúnnyal figyelték egymást.

Fistandantilus hatalma kiteljesedhetett volna, ha nincs az a nyomorult gnóm, az előre nem látható közbelépésével, mely sötét örömet okozott Raistlinnak. Számításai szerint a gnóm volt a kulcstényező. Nyilvánvalóan ő változtatta meg az idő menetét, bár hogy hogyan volt képes erre, az még nem világos. Bárhogy is, Raistlin úgy számított, hogy csak annyi a dolga, hogy bejusson Zhaman hegyi erődjébe, onnan aztán már igazán könnyű lesz eljutni Thorbardinig, megkeresni ezt a gnómot és ártalmatlanná tenni.

Az idő - melyet már előzőleg eltérítettek - visszatér rendes folyásába. Ahol Fistandantilus kudarcot vallott, ő sikert arat.

Ezért ugyanúgy, ahogy már Fistandantilus tette előtte, most Raistlin is mindent elkövetett, hogy a háború az ő érdekeit szolgálja, hogy biztos lehessen abban: bejut Zhamanba. Caramonnal együtt órákat töltöttek régi térképek fölé hajolva, hogy tanulmányozzák az erődöt, összehasonlították azt, amire emlékeztek a saját idejükből ezen a tájon tett kalandozásaik során, és megpróbálták kitalálni, milyen eltérések lehettek a múltban.

A harc megnyerésének kulcsa Pax Tharkas bevétele volt. Caramon többször is megjegyezte nehéz sóhajtások kíséretében, hogy ez szinte lehetetlennek tűnik.

- Duncan biztos, hogy erős, védelmet épített ki érvelt Caramon, miközben ujjával a térképen arra a pontra mutatott, mely az erődöt jelölte. Emlékszel, milyen az erőd, Raist. Azt is láttad, hogy hova építették. Két égisz hegycsúcs közé. Azok az átkozott törpék évekig kitartanak majd! Bezárják a kapukat, sziklákat hajigálnak mögénk azzal a szerkezettel, és mi bent ragadunk. Ha jól emlékszem, ezüst sárkányokra volt szükség, hogy elhordjuk azokat a köveket - tette hozzá komor képpel a nagydarab férfi.

- Kerüljük meg! - javasolta Raistlin.

Caramon a fejét rázta.

- Hol? - Nyugatra mutatott. - Az egyik oldalon Qualinesti van. Az elfek miszlikbe aprítanak minket. - Keletre bökött. - Ezen az oldalon vagy hegyek vannak, vagy a tenger. Nincs elég hajónk, hogy tengerre szálljunk, és nézd csak - ujjával délre mutatott -, ha itt szállunk partra, délen, a sivatagban, pont középen ragadunk, a hadsereg mindkét szárnyát körbefogják, északról Pax Tharkas, délről pedig Thorbardin.

Caramon idegesen rőtt a köröket a sátorban, időnként megállt és ingerülten meredt a térképre.

Raistlin ásított, majd fölállt, kezét könnyedén Caramon karjára fektette.

- Ne felejtsd el, testvérem - szólalt meg halkan -, Pax Tharkas elesett!

Caramon arca elkomorult.

- Egen motyogta, és dühös volt, hogy eszébe juttatták, hogy mindez csupán egy nagy játék, melyben ő is részt vesz. - Feltételezem, nem emlékszel, hogy hogyan?

- Nem - rázta meg fejét Raistlin. - De el fog esni...

Elhallgatott egy pillanatra, majd halkan megismételte.

- El fog esni!

Az erdőn túl három sötét, tömzsi alak lopakodott az éjszakában, megpróbálták elkerülni

a tábortüzek, de még a hold és a csillagok fényét is. A tábor széléhez közeledve megálltak tanakodni, mintha nem lennének biztosak abban, merre is menjenek tovább. Végül az egyikük egy pontra mutatott és motyogott hozzá valamit. A másik kettő bólintott és fürgén nekiiramodtak.

Gyorsabban lépdeltek, mint amilyen halkan. Egy törpe sosem tud halkan mozogni, de ezek még a szokásosnál is hangosabbnak tűntek. Nyikorogtak, csikorogtak és minden egyes száraz gallyra ráléptek, mire halkan szitkozódni kezdtek.

Raistlin, aki a sátra sötétjében várt rájuk, már messziről meghallotta jövetelüket és megcsóválta a fejét. Terveiben viszont számított erre, ezért akkorra időzítette a találkozót, amikor a mulatság és jókedv hangzavara és lármája elnyomja a közeledők zaját.

- Lépjetek be - mondta fanyar mosollyal, ahogy a vasalt csizmák csengése-bongása abbamaradt sátra bejáratánál.

Kis szünet következett, majd szapora lihegést és fojtott tusakodást lehetett hallani, mivel egyikük sem akarta először megérinteni a sátorlapot. Ezt egy ingerült szitkozódás követte, majd a sátorlap hirtelen olyan erővel vágódott ki, hogy majdnem elszakadt az erős anyag. Egy törpe jelent meg a bejáratnál, szemmel láthatóan a vezető, mivel nagy bátran ő lépett be először. A mögötte jövő kettő nyugtalan volt és izgatott.

Az első törpe a sátor közepén álló asztalig csörtetett. Annak ellenére, hogy koromsötét volt, gyorsan mozgott. Mivel éveket töltöttek el a föld alatt, a devárok kitűnően láttak a sötétben. Azt beszéltek, néhányuknak olyan látásuk van, mint az elfeknek, akik képesek voltak az élőlények halvány derengését is észrevenni a sötétben.

Ám akármilyen éles is volt a törpe látása, semmit sem tudott kivenni a fekete köpenyes alakból, aki az asztal túloldalán ült és őt figyelte. Mintha a legsötétebb éjszakába bámulna, csak valami feketeséget látott, olyan volt, mintha egy hatalmas szakadék tátongana a lába előtt. A devár erős volt és rettenthetetlen, mi több, vakmerő, akinek az apja közveszélyes örülként halt meg. Ám még a sötéttörpe sem tudta elfojtani a tarkójából kiinduló enyhe borzongást, ami végigfutott a gerincén.

Leült.

- Ti ketten - szólt oda törpe nyelven társainak - örködjétek a bejáratnál!

Azok bólintottak és gyorsan visszasiettek a bejáratához, örültek, hogy otthagyhathják azt a furcsa, fekete köpenyes alakot. Lekuporodtak a nyílásnál és kibámultak az éjszakába. Egy hirtelen fellobbanó láng azonban mindannyiukat megrémítette. A parancsnok szeme elé kapta a karját és felvisított.

- Ne fényt!... ne fényt! - kiáltotta akadozó közös nyelven. Majd nyelve hirtelen szájpadrólához tapadt, és egy pillanatig csak artikulálatlan hangok törtek fel belőle, mivel a fényt nem fáklya vagy gyertya szolgáltatta, hanem az a láng, amely a mágus tenyerében lángolt.

A törpék természetüknél fogva gyanakvóak és bizalmatlanok mindenféle mágiával szemben. Mivel műveletlenek és babonások voltak, a devárok egyenesen rettegetek a varázslattól, és még ezt az egyszerű fogást is - amit bármelyik utcai mutatványos elő tudott adni - lélegzetviesszafojtva bámulták.

- Szeretem látni azokat, akikkel tárgyalok - suttogta halkan Raistlin, - Ne féljétek, kívülről nem fedezik fel a világosságot, vagy ha igen, majd azt hiszik, hogy éppen tanulok.

A devár lassan leeresztette a karját, szaporán pislogott, hogy csökkentse az éles fény okozta fájdalmat. Két társa újra letelepedett, csak ezúttal közelebb ültek a bejáratához. Ez a devár főnök ugyanaz volt, aki részt vett Duncan tanácskozásán is. Bár arca a fájára olyannyira jellemző félőrült, ravasz kegyetlenség vonásait tükrözte, sötét szemében az értelem szikrája csillogott, ami különösen veszélyessé tette.

Tekintetével most a vele szemben ülő mágust próbálta felbecsülni, ahogy a varázsló is figyelmesen fürkészte őt. A devár le volt nyűgözve. Legalább annyira utálta az embereket,

mint a legtöbb törpét. Egy mágus pedig kétszeresen is gyanús. Ám a törpe agyafúrt jellem volt, észrevette a mágus vékony ajkából, szikár arcából, hideg szeméből tükröződő könyörtelen hatalomvágyat, amiben egyrészt meg tudott bízni, másrészt amit meg tudott érteni.

- Te... Fistandantilus? - morogta durván.

- Én vagyok. - A mágus behajlította az ujjait, mire a láng eltűnt. Újra sötét telepedett rájuk, amitől a törpék fellelegeztek. És tudok törpéül, úgyhogy akár a te nyelveden is társaloghatunk. Inkább ezen a nyelven beszélnek, így legalább nem lesz félreértés.

- Helyes. - A devár előrehajolt. - Argat vagyok, a klánom thánja. Megkaptam az üzeneted. Érdekel minket. De többet kell tudnunk róla.

- Vagyishogy mennyi a hasznod belőle? - kérdezte gúnyos hangon a mágus. Kinyújtotta finom kezét és a sátor sarkába mutatott.

Argat odanézett, de nem látott semmit. Aztán az egyik sarokban álló tárgy először halványan, majd egyre erősödő fénnel derengeni kezdett. Argatnak, megint elakadt a lélegzete, de most inkább a hitetlenkedéstől és csodálkozástól, semmint a félelemtől.

Hirtelen éles, gyanakodó pillantást vetett Raistlinra.

- Attól még odamehetsz és megnézheted - vont a vállát a mágus. —Tulajdonképpen el is viheted magaddal..., ha megegyezünk.

Ám Argat ekkorra már felpattant székéből és odacsörtetett a sátor sarkához. Térdre esve beletűrt a nagy láda acélpénzbe, mely tündöklő, mágikus fénnel világított. Hosszú pillanatokig szóhoz sem jutott, csak csillogó szemmel bámulta a vagyont, ujjai közt átpergetve az érméket. Aztán egy remegő sóhaj kíséretében fölállt és visszaült a helyére.

- Van terv?

Raistlin bólintott. A láda mágikus ragyogása halványodni kezdett, de még mindig derengett annyira, hogy vissza-visszatérjen rá a törpe pillantása.

- A kémek azt jelentették - mondta Raistlin -, hogy Duncan a Pax Tharkas előtti síkságon akar megütközni seregünkkel. Megpróbál minket legyőzni, vagy ha ez nem sikerül, legalábbis súlyos veszteségeket okozni. Ha mi győznénk, visszavonja seregeit az erődbe, bezárja a kapukat és működésbe hozza azt a gépezetet, amely sziklák millióit hajítja le, hogy eltorlaszolja a kapukat.

- Az ott felhalmozott élelmiszer- és fegyvertartalékkal aztán képes lesz kivárni, míg feladjuk, és visszavonjuk seregeinket, vagy pedig megérkezik a saját erősítése Thorbardinból, akik aztán bekerítenek a völgyben. Igazam van?

Argat fekete szakállát simogatta. Előhúzta kését, feldobta, majd ügyesen elkapta. Majd a mágusra pillantva hirtelen abbahagyta és széttárta a kezét.

- Sajnálom. Rossz szokás - tette hozzá gonoszul vigyorogva. - Remélem, nem ijesztettelek meg nagyon. Ha esetleg kellemetlen lenne neked, én...

- Ha kellemetlenségeket okoz, majd elviselem - jegyezte meg szelíden a mágus. - Gyerünk - intett a kezével. - Próbáld csak!

A törpe vállat vont, de kényelmetlenül érezte magát a különös szemek tűzében, amit csak érzékelt, de nem látott a fekete csuklyától. Feldobta a kését a levegőbe...

Mire egy vékony, fehér kéz tűnt elő a semmiből, elkapta a kés nyelét és ügyesen belevágta az éles pengét a közöttük álló asztal lapjába.

Argat szeme megvillant.

- Varázslat - mormogta.

- Ügyesség - válaszolt hidegen Raistlin. - Szóval folytatjuk a beszélgetést, vagy tovább játszunk kisded játékainkat, amiket én már gyerekkoromban abbahagytam?

- Pontosak az értesüléseid - dünnyögte Argat, miközben eltette kését. - Ez Duncan terve.

- Helyes. Az én tervem nagyon egyszerű. Duncan az erődben marad. Nem áll ki a

mezőre. Kiadja majd a parancsot, hogy zárják be a kapukat.

Raistlin hátradőlt székében, hosszú ujjait összeillesztette. - Mikor kiadják a parancsot, a kapuk nem fognak becsukódni.

- Ilyen egyszerű? - vigyorgott Argat.

- Ilyen egyszerű. - Raistlin széttárta a karját. - Azok, akik bezárnák, meghalnak. Mindössze annyi a dolgotok, hogy néhány percig nyitva tartjátok a kapukat, míg mi megrohamozzuk. Pax Tharkas elesik. Az embereid leteszik a fegyvert és felajánlják, hogy csatlakoznak hozzánk.

- Igen, de van itt egy bökkenő - mondta Argat, szúrósan vizslatva Raistlint. - Az otthonunk, a családjaink Thorbardinban. Mi lesz velük, ha árulókká válunk?

- Semmi - mondta Raistlin. Benyúlt köpenye egyik zsebébe és előhúzott egy fekete szalaggal átkötött tekercset. - Ezt el fogod juttatni Duncannek.

Átadta a törpének és intett a kezével.

- Olvasd el!

Argat a homlokát ráncolta. Még mindig gyanakvással szemlélte Raistlint, de elvette a tekercset, kibontotta, és az érmékkel teli láda felé tartva, annak gyöngé, mágikus fényénél olvasni kezdte.

Meglepetten pillantott Raistlinra.

- Ezt... ezt a mi nyelvünkön írták!

A mágus türelmetlenül bólintott.

- Hát persze, mi mást vártál? Duncan különben nem hinné el!

- De... - habogott Argat - ez egy titkos nyelv, amit csak a devárok beszélnek és még egy páran, mint például Duncan király...

- Olvasd! - intett ingerülten Raistlin. - Nem akarok egész éjjel ezzel foglalkozni!

A törpe Reorxhoz fohászkodva végül elolvasta a tekercset. Hosszú ideig csendben maradt, bár nem sok szót írtak a papiruszra. Vastag, gubancos szakállát simogatva töprengett. Aztán felállt, felgöngyölte a tekercset és elgondolkodva veregette vele a tenyerét,

- Igazad van. Ez mindent megold.

Visszaült a helyére, szúrós tekintete a mágust fürkészte, sötét szeme összeszűkült.

- De én még valamit akarok adni Duncannek. Nem csak egy tekercset. Valami... hatásosat.

- Mit ért a tifélétek azon, hogy hatásos? - kérdezte Raistlin lebiggyesztve ajkát. - Néhány tucát feltrancsírozott hullát?

Argat vigyorgott.

- A tábornokod fejét.

Hosszú szünet következett. Egy suhogás, egy pissenés sem árulkodott Raistlin gondolatairól. Szinte még nem is lélegzett. A csend olyan sokáig tartott, hogy Argatnak úgy tűnt, mintha önálló életre kelt volna, annyira hatalmas volt.

A törpe megborzongott, majd összevonta a szemöldökét. Nem, ragaszkodnia kell ehhez a követeléséhez. Duncan kénytelen lesz őt is hősként tisztelni, mint azt az átkozott Kharast.

- Rendben. - Raistlin hangja színtelen volt, nem árulkodott érzelmekről. Ám beszéd közben előredőlt. Argat megérezte, hogy a mestermágus közelebb hajolt, és hátrébb húzódott. Megpillantotta a hidegen csillogó szempárt, és szíve legmélyéig megborzongott tőle.

- Rendben - ismételte a mágus. - Ügyelj rá, hogy betartsd a megállapodás rád eső részét!

Argat nyelt egyet és sikerült kipréselnie egy félmosolyt magából.

- Nemhiába hívnak Sötét Úrnak, ugye, barátom? - kérdezte, megkockáztatva egy

nevetést, miközben felállt és övébe tűzte a tekercset.

Raistlin nem válaszolt, jelezve, hogy nem hallotta a mondatot a csuklyája zizegése miatt. Argat vállat vont, majd megfordult, és egy parancsoló mozdulattal intett a másik kettőnek a sarokban álló láda felé. A két törpe odasietett, és lezárta azzal a kulccsal, amit Raistlin vett elő a köpenye zsebéből és átnyújtott nekik. Bár a törpék hozzászóltak, hogy a nehéz málhákat könnyedén cipeljék, mégis halkan felnyögtek, ahogy megemelték a ládát. Argat szeme fénylett örömeiben.

A két törpe elindult a kijárat felé. Közrefogva terhüket kisiettek az erdő biztonságos sötétjébe. Argat utánuk nézett, majd visszafordult a mágushoz, aki újra nem volt egyéb, mint egy fekete mélység a sötétség közepén.

- Ne aggódj, barátom! Nem hagyunk cserben!

- Nem, barátom - felelte halkan Raistlin. - Nem fogtok.

Argat megriadt, nem tetszett neki a mágus hangja.

- Tudod, Argat, az a pénz meg van átkozva. Ha átverték, te vagy akárki, aki megérinti azt a pénzt, látni fogja, ahogy a keze lassan elfeketedik és elkezd rothadni. És mikor a keze helyén nem marad már más, csak egy bűzös, vérző húscsacat, akkor a karja és a lába kezd el feketedni. És utána végignézhetsz, ahogy az átok szép lassan szétterjed az egész testén. És ha már nem tud megállni a rothadó lábán, holtan esik össze.

Argat fojtott, artikulálatlan hangot hallatott.

- Ha... hazudsz! - nyögte ki végül.

Raistlin egy szót sem szólt. Akár el is tűnhetett volna a sátrából, Argat akkor sem vette volna észre. A törpe nem látta a mágust, még a jelenlétét sem érezte. Hallotta viszont a szállásokról kiszűrődő nevetés hangjait, ahogy felhajtotta a sátorlapot. Világosság áradt szét, ahogy az emberek és törpék kitántorogtak az éjszakába.

Bajsza alatt szitkozódva Argat elsietett.

Futás közben azonban önkéntelenül is beletörölte tenyerét a nadrágjába.

6. FEJEZET

Pitymallott. A nap lassan kúszott föl az égre a hegyek mögül, mintha csak tudná, milyen szörnyű dolgokat kell majd ezen a napon megvilágítania. Ám az időt nem lehet megállítani. Mikor az aranykorong kibukkant a hegycsúcsok fölött, üdvívalgással és a pajzsokhoz csapódó kardok csengésével fogadták azok, akik talán utoljára látták meg a virradatot életükben.

Az örvendezők között ott volt a hegyi törpék királya, Duncan is. A hatalmas erőd, Pax Tharkas bástyáján állva, tábornokai körében Duncan hallotta körülötte álló emberei rekedt ujjongását és elégedetten mosolygott. Dicsőséges nap lesz ez a mai.

Csupán egyetlen törpe nem vett részt az ünneplésben. Duncannek még csak rá sem kellett pillantania, anélkül is megérezte azt a csendet, ami oly hangosan mennydörgött szívében, mint a fülében visszhangzó ováció.

A többiektől kissé távolabb állt Kharas, a törpék hőse. A szép szál törpe nagyszerűen festett csillogó páncéljában, nagy keze hatalmas pörölyére kulcsolódott, ahogy a napfelkeltét bámulta. Ha valaki akkor ránéz, könnyeket láthatott volna végigcsorogni az arcán.

De nem néztek rá. Mindenki óvatosan kerülte Kharas pillantását. Nem azért, mert könnyezett, bár a törpék ezt gyerekes gyengeségnek tartották. Nem, nem azért őrizkedtek tekintetétől, mert sírt, hanem azért, mert könnyei akadálytalanul folytak végig csupasz arcán.

Kharas levágta a szakállát.

Duncan szeme végigsiklott a Pax Tharkas előtt elterülő rónaságon, agya befogadta a kopár síkságot előzőnlő ellenség sorainak látványát, ahogy a dárdahegyek megcsillantak a felkelő nap fényében. A thán közben újra átélte azt a határtalan döbbenetet, mely előntötte lelkét aznap reggel, mikor meglátta, hogy Kharas csupasz arccal foglalja el helyét a bástyán. A nagydarab törpe kezében tartotta pompás szakállának hosszú, göndör fűtjeit, és a rémült pillantásokkal mit sem törődve lehajította a bástyáról.

A szakáll egy törpe születési joga, büszkesége, családjának méltósága. Mély szomorúságukban a törpék a gyászolási idő alatt nem fésülik szakállukat, de csupán egyetlen oka lehet annak, ha leborotválják azt. És az a szégyen. A gyalázat jele, a gyilkosságért, lopásért, gyávaságért, dezertálásért járó büntetése.

- Miért? - volt az egyetlen kérdés, amit a döbbsen Duncan ki tudott nyögni.

Kharas elnézett a hegyek fölött, hangja olyan volt, mint a repedezett, törött szikláé.

- Azért harcolok, mert te megparancsoltad, thán. Hűséget fogadtam neked, és köt a becsületem, hogy megtartsam ezt a fogadalmat. Ám azt akarom, hogy harc közben mind lássátok, hogy nem találok dicsőséget sem saját véreim, sem az emberek legyilkolásában, akik nem is egyszer az én oldalamon harcoltak. Tudjátok meg mind, hogy Kharas ma szégyenpírral az arcán fog harcolni!

- Nagyszerű példát mutatsz majd embereidnek! - válaszolt Duncan keserűen.

Ám Kharas nem felelt és nem is mondott többet.

- Thán! - kiáltott valaki, mire Duncan figyelme ismét a síkság felé fordult. Ő is meglátta azt a négy alakot - ebből a távolságból játéktárgyknak tűntek -, akik elváltak a hadseregtől és Pax Tharkas felé lovagoltak. Három közülük lobogó zászlót tartott. A negyedik csak egy mágusbotot vitt magával, mely még ebből a távolságból is jól látható, tiszta, káprázatos ragyogással csillogott az egyre világosodó napfényben.

A zászlókból Duncan kettőt természetesen felismert. A dombi törpék lobogóját, az üllő és a kalapács oly jól ismert szimbólumaival, mely Duncan jelképe is volt, csak más színekkel. A síkföldiek zászlóját még sosem látta, ám azonnal megismerte. Illett hozzájuk a füves rónaságon végigsöprő szél szimbóluma. A harmadik lobogó, feltételezte, biztos azé a felkapaszkodott tábornoké volt, aki a semmiből bukkant elő.

- Bah! - horkantotta Duncan megvetően vizslatva a kilencágú csillagot. - Mindabból, amit hallottunk, biztos a Tolvajok Céhének zászlóját viszi, egy pár bégető tehén kíséretében!

A parancsnokok nevettek.

- Vagy halott rózsákét - vetette fel az egyik. - Hallottam, hogy sok solamniai lovag is csatlakozott a tolvajokhoz és a parasztokhoz.

A kis csapat a csattogó lobogókkal keresztülvágtatott a síkságon, lovaik patája porfelhőt vert fel.

- A negyedik, a fekete köpenyben, az Fistandantilus, a varázsló? - kérdezte nyersen Duncan, bozontos szemöldöke majdnem eltakarta szemét, ahogy összeráncolta homlokát. A törpéknek nem volt tehetségük a mágiahoz, ezért mindennél jobban lenézték azt és bizalmatlanok voltak vele szemben.

- Igen, thán - válaszolt az egyik katona.

- Mindannyiuk közül tőle tartok a leginkább - motyogta sötéten a király.

- Ugyan! - simogatta önelégülten a szakállát az egyik öreg tábornok. - Nem kell félned ettől a varázslótól! A kémeink azt jelentették, hogy ugyancsak ingatag az egészsége. Ritkán használja a mágia, ha használja egyáltalán, és semmittevással tölti napjait a sátrában. Azonkívül még olyan hatalmas varázslókból is, mint ő, egy regimentre lenne szükség ahhoz, hogy mágia segítségével bevegység ezt az erődöt.

- Azt hiszem, igazad van - válaszolta Duncan, és ő is simogatni kezdte a szakállát. Szeme sarkából egy pillantást vetett Kharasra. Hirtelen kényelmetlenül érezte magát, és

gyorsan összekulcsolta kezeit a háta mögött. - Azért tartsátok szemmel!

Felemelte hangját.

- Hé, mesterlövészek! Egy zacskó arany üti a markát annak, akinek nyila a varázsló bordái közé fúródik!

Harsogó éljenzés volt a válasz, mely rögtön elhalt, ahogy azok négyen az erőd bejáratához értek. Vezetőjük, a tábornok, nyitott tenyérrel felemelte kezét, jelezve, hogy tárgyalni jött. Duncan nagyokat lépdelve végigvonult a bástyán, és fölmászott egy kőrakás tetejére, melyet e célból készítettek oda, majd csípőre tette a kezét, szétterpesztette lábait és zordan lenézett.

- Beszélünk kell! - kiáltott fel Caramon. Hangja zengett és visszhangzott az erődöt körülölelő hegyfalak között.

- Már mindent megbeszéltünk! - hangzott Duncan válasza majdnem ugyanolyan hangerővel, bár csak negyedolyan magas volt, mint a nagydarab ember.

- Adunk nektek még egy utolsó esélyt! Adjátok vissza a tieiteknek azt, amiről úgyis tudjátok, hogy jogosan az övék! Adjátok vissza ezeknek az embereknek azt, amit elvettetek tőlük. Osszátok meg a hatalmas vagyont! Végül is a halottak nem tudják majd elkölteni azt!

- Nem, de ti élők módot találtok rá, ugye? - kiáltott vissza viczorogva Duncan. - Amink van, azt mi szereztük becsületes, nehéz munkával, a hegyek alatti otthonainkban dolgozva, nem pedig világot járva, vad barbárok társaságában. Ez a válaszom!

Duncan fölemelte a kezét. A mesterlövészek csak erre vártak, kifeszítették íjaikat. A törpe keze lecsapott, és nyilak százai süvítettek át az égbolton. A bástyákon álló törpék nevetni kezdtek annak reményében, hogy láthatják, amint azok négyen megfordítják lovaikat és eszeveszetten vágtatni kezdenek, hogy mentseik életüket.

Ám a nevetés lehervadt ajkukról. A csapat meg sem moccant ahogy a nyilak feléjük záporoztak. A feketeruhás mágus felemelte kezét. Abban a pillanatban mindegyik nyíl csúcsa lángolni kezdett, száruk füstté vált, és pár másodpercen belül semmivé lettek a reggeli napsütésben.

- És ez a mi válaszunk! - szállt fel a tábornok hideg szigorú hangja. Megfordította lovát, és visszavágtatott a sereghez, oldalán a feketeköpenyes mágussal, a dombi törpével és a síkföldivel.

Hallva, hogy emberei egymás közt dűnnyögnek, és látva, hogy savanyú, kétkedő pillantásokat váltanak egymással, Duncan határozottan félresöpörte saját pillanatnyi kételyeit és szembefordult velük, szakálta csak úgy remegett dühében.

- Mi ez? - tört ki dühösen. - Megijedtetek egy kis bűvészmutatványtól? Hát kiket vezetek én, edzett katonákat vagy gyerekeket?

Látva, hogy többen lehajtják fejüket és zavartan elvörösödnek, Duncan lemászott a magaslatról. Átviharzott a bástya túloldalára, és lenézett a hatalmas erőd udvarára, melynek falait nem törpekéz alakította, hanem maga a természet. Az udvar oldalán barlangok voltak. Általában füst és fémes csengés hangja áradt ki bejáratukon, ahogy a kibányászott ércet fémmé kovácsolták. Ám most mind a bányákat, mind a kovácsműhelyeket lezárták.

Ma reggel az udvaron temérdek törpe nyüzsgött. Nehéz páncélzatukba öltözve pajzsokat, fejszéket és kalapácsokat viseltek, amelyek a gyalogság kedvenc fegyverei voltak. Ahogy a király megjelent, minden fej Duncan felé fordult, és az átmeneti szünet után ismét kitört az éljenzés.

- Háború van! - kiabálta túl Duncan a tömeget és felemelte a kezét. Az üdvivalgás még hangosabb lett, majd elhallgatott. A pillanatnyi csend, után mély hangjukon dalra fakadtak a törpék.

Hegyek mélyén, szunnyadó parázsból
Tűz lobban, és kalapácsunk koppan,
Izzik a vasfejszénk lelke lángol,
A hegy szíve háborúra dobban.
Harcosok lelke már hadra kelve
Vágyik kilépni tágas teredre,
Ó, Csatatér.
Légy győztes, törpe,
vagy pajzsra kötve,
ha véget ér!

Hegyek gyökerén fortyog a kohó
Évezredes ércek vére csordul,
Üllők dala száll nyög a fűjtató
Szikratűzben a kő fémbe fordul.
Harcosok lelke már hadra kelve
Rontja az ellent, dönti a földre,
Ó, Csatatér.
Légy győztes, törpe,
vagy pajzsra kötve,
ha véget ér!

Izzó vas vöröse feketére vált,
Zöld réz és arany bronz nyugszik csendesen,
Piheg a hegy, és a fűjtató megáll
A parázs most ismét hamuban pihen,
Harcosok lelke már megpihenve
Elvonul, büszkén visszatekintve,
Ó, Csatatér.
Légy győztes, törpe,
vagy pajzsra kötve,
ha véget ér!

Duncannak a nótától forni kezdett a vére, úgy érezte, a kétségei semmivé foszlanak, ahogy az előbb nyilaik. Tábornokai már elkezdtek lelépdelni a bástyákról és siettek, hogy elfoglalják helyüket. Csak egyvalaki maradt, Argat, a devárok vezetője. Kharas is maradt. Duncan ránézett a nagydarab törpére és már éppen szóra nyitotta volna a száját.

Ám a törpék hőse csak egy sötét pillantást vetett a királyra, majd bólintott a thán felé, megfordult és követte a többieket, hogy a gyalogság egyik vezetőjeként elfoglalja a helyét.

Duncan dühösen bámult utána.

- Hogy Reorx égetné el a szakállát! - dünnyögte, ahogy elindult utána. A király jelenlétében nyitják majd ki a hatalmas kapukat és a hadsereg kimasírozik a síkságra. - Mégis, kinek képzeli magát? A saját fiaim nem tennének ilyet velem! Ez így nem mehet tovább! A csata után még lesz hozzá egy-két szavam!

Magában dohogva Duncan már a lépcső tetején állt, mikor érintést érzett a karján. Felnézve meglátta Argatot.

- Kérlek, király - mondta a sötéttörpék rideg nyelvén -, gondold végig még egyszer! A tervünk jó. Hagyjuk hátra ezt a sok értéktelen sziklát! Engedjük át nekik! - A síkságon várakozó sereg felé intett. - Nem fogják hadsereggel megerősíteni! Ha visszavonulunk Thorbardinba, üldözőbe vesznek majd a síkságon. Aztán visszafoglaljuk Pax Tharkast és

bumm - a sötétörpe összezsattintotta tenyerét - elkaptuk őket! Csapdába estek, északon Pax Tharkas, délen pedig Thorbardin közé.

Duncan hidegen szemlélte a devárt. Argat már előadta ezt a stratégiát a Haditanács előtt, és a király meglepődött az időzítésen, hogy itt is előhozakodott vele. A devárok általában nemigen érdeklődtek a hadi dolgok iránt, csak egyvalami foglalkoztatta őket: a saját zsákmányrészük. Vajon ebben is Kharas keze van, hogy így kerüljék el mégis a harcot?

Duncan dühösen lesöpörte a devár karját.

- Pax Tharkas sosem fog elesni! - jelentette ki - A te stratégiád a gyávák stratégiája. Semmit sem adok ennek a csürhének, egy árva rézgarast, egy marék földet sem! Inkább meghalok!

Duncan lecsörtetett a lépcsőn, szakálla fölborzolódott dühében.

Ahogy elviharzott, Argat ajka gúnyos mosolyra húzódott.

- Talán te meghalnál ezekért az átkozott sziklákért. De Argat nem.

A két devárhoz fordult, akik eddig egy homályos sarokban álltak, és kétszer bólintott. A másik kettő is fejet hajtott, majd gyorsan elsiettek.

Argat a bástya tetején állva nézte, ahogy a nap egyre magasabbra hág az égen. Gondolataiba merülve szórakozottan dörzsölni kezdte kezével bőrpáncélját, mintha csak meg akarná tisztítani.

Nagytagi nem volt egészen biztos benne, de úgy érezte, valami nincs rendjén. Bár felfogóképessége nem volt épp a legerősebb, és a háborús stratégiákhoz és taktikákhoz is vajmi keveset értett, az azért mindenesetre feltűnt neki, hogy a harcmezőről győztesen visszatérő törpék nem szoktak vérben úszva betámolyni az erődbe és a lába előtt holtan összeesni.

Az első egy-két törpéről még azt hitte, hogy nem volt hozzájuk kegyes a szerencse, ám az illetéknéppen hazatérő törpék száma kezdett igencsak aggasztó méreteket ölteni. Nagytagi elhatározta, kideríti, mi is történt tulajdonképpen.

Két lépést tett, majd meghallva a legfélelmetesebb zűrzavart a háta mögött, hirtelen megtorpant. Nagyot sóhajtva megfordult. Megfeledkezett a többiekről.

- Nem, nem, nem! - kiáltotta dühösen, karjaival hadonászva. - Hányszor mond még? Itt marad! Itt marad! Király mondta, „Ti, tapik, itt marad”. Vagyis itt marad! Világos?

Nagytagi szigorúan méregette a társaságot, amivel azt érte el, hogy azok, akik még álltak és meglátták fél szemének villanását - a másik ugyanis hiányzott -, szégyenkezve remegni kezdtek. Azok a mocsári törpék, akik átbuktak a lándzsájukon, azok, akik elejtették azt, azok, akik a zűrzavarban véletlenül leszúrták szomszédukat, azok, akik elhasaltak a földön és azok, akik megfordultak és most rendíthetetlenül hátrafelé néztek, mind-mind hallották vezetőjük hangját és lekushadtak.

- Figyeljete, bogyóagyú póctaknyok! - horkantott hangosan Nagytagi. - Én megy nézni, mi van. Én nem tetszik, hogy mindenki jön vissza erődbe így. Semmi dal, csak a baj. Király nem azt mond Nagytagi, a dolgok ilyenek lesz. Tehát én megy. Ti marad. Világos? Mondd utánam.

- Én megy - visszhangozta a csapat szófogadóan. - Ti itt marad.

Nagytagi tépni kezdte a szakállát.

- Nem! Én megy! Ti..., eh, mindegy.

Dühösen elviharzott, de közben újra meghallotta a háta mögött a földre potyogó dárdák csendülését.

Valószínűleg szerencséjére, nem kellett messzire mennie. Máskülönben mire visszatért volna, seregének felét holtan találja, a saját dárdájukra felnyársalva. Megtudta, amit akart, és visszatért csapataihoz, mielőtt azok-még véletlenül megöltek volna maguk közül úgy

fél tucatot vagy még többet.

Nagyitati csak úgy húsz lépést tehetett meg, mikor befordult a sarkon, és majdnem beleütközött királyába, Duncanbe. Duncan nem vette észre, mivel hátat fordított neki. A thán éppen belemerült egy megbeszélésbe, melyet Kharasszal és számos főtisztel folytatott. Nagyitati gyorsan hátralépett, és aggódva figyelni kezdett.

Sok törpének, aki a harcmezőről tért vissza, olyan horpadt volt a mellvértje, mintha egy sziklás hegyoldalon bukfacezett volna le. Tőlük eltérően Kharasé csak itt-ott horpadt be. A hős karját könyékig borította a vér, de nem saját hanem ellenségei vére. Kevesen voltak csak, akik ellenálltak pörölye félelmetes ütéseinek. Sokan haltak meg Kharas kezétől utolsó pillanatukban azon csodálkozva, hogy miért könnyezett olyan keserűen a törpe, miközben rájuk mérte a végzetes csapást.

De Kharas most nem sírt, könnyei teljesen felszáradtak. Éppen a királyával vitatkozott.

- Megvertek minket, thán, a harcmezőn - mondta komoly képpel. - Vaskéz tábornoknak igaza volt, hogy visszavonulót fűjt. Ha tartani tudod Pax Tharkast, vissza kell hátrálnunk, és be kell zárni a kapukat, ahogy terveztük. Ne felejtsd el, hogy ezt a lehetőséget is számba vettük, thán!

- Mégis kétségtelenül szégyenteljes lehetőség - morgolódott keserűen Duncan. - Hogy megverjen minket egy csürhe tolvaj és paraszt!

- Az a tolvaj- és parasztcsürhe jól ki van képezve, thán - felelte ünnepélyesen Kharas, mire a tábornokok körülötte kelletlenül bólogatni kezdtek.

- A síkföldiek remekelnek a harcban, a rokonaink pedig velükszületett bátorsággal küzdenek. És még ott vannak a hegyekből lóháton lezúduló lovagok.

- Ki kell adnod a parancsot, thán! - mondta az egyik tábornok. - Vagy készüljünk a halálra.

- Csukjátok hát be azokat az istenverte kapukat! - kiáltotta dühösen Duncan. - De még ne indítsátok el a készüléket! Várjunk a legutolsó pillanatig! Talán nem lesz rá szükség. Drágán megfizetnek majd, ha megpróbálnak áttörni a kapukon, viszont én nem akarok újra úgy kimenni, hogy sziklák tonnái kelljen eltakarítani az útból.

- Zárjátok be a kapukat! Zárjátok be a kapukat! - kiáltották több felől.

Az udvarban mindenki, az élők, a sebesültek, még a haldoklók is odafordították fejüket, hogy lássák, ahogy a súlyos kapuk bezárulnak. Köztük volt Nagyitati is, szájtátva bámulta a bejáratot. Hallott már ezekről a hatalmas kapukról, hogy halkan fordulnak a gigantikus, olajozott sarokvasakon, és hogy olyan könnyű azokat becsukni, hogy mindössze két törpe kell hozzá, hogy a két szárnyát bezárják. Nagyitati valahogy csalódottnak érezte magát, hallva, hogy a szerkezet nem működik. Különösen azt sajnálta, hogy nem láthatja, ahogy sziklák tonnái zuhannak az égből, hogy eltorlaszolják a bejáratot.

Azért, az egész érdekes lehet...

De amit látott, attól elfelejtett levegőt venni, és majdnem megfulladt. A kapuk felé pillantva keresztüllátott rajtuk, és a látvány döbbenetes volt.

Egy irdatlan sereg közeledett felé. És ez nem az ő seregük volt!

Ami azt jelenti, hogy ez biztos az ellenség, döntötte el egy percnyi kimerítő gondolkodás után, lévén, hogy - már amennyire ő tudta - csak két fél szerepelt ebben az összecsapásban.

A déli napsütés élesen ragyogott a solamniai lovagok páncélján, csillogott pajzsaikon és megvillant kivont kardjukon. Mögöttük futva közeledett a gyalogság. Fistandantilus serege rohamra indult, abban reménykedve, hogy eléri az erődöt, még mielőtt bezárnák és eltorlaszolnák a hatalmas kapukat. Azokat a hegyi törpéket, akiknek volt bátorságuk az útjukba állni, miszlikbe aprították és agyontiporták.

Az ellenség egyre közelebb és közelebb ért. Nagyitati idegesen nyelt egyet. Nem sokat tudott a katonai dolgokról, de úgy gondolta, hogy ez lesz a legkitűnőbb pillanat arra, hogy

bezárják végre a kapukat. Úgy tűnt a tábornokok is így gondolják, mivel mindannyian abba az irányba rohantak, kiabálva és sikoltozva.

- Reorx nevében, mi tart nekik ilyen... - kezdte Duncan.

Kharas hirtelen falfehér lett.

- Duncan - kezdte halkán - elárultak minket. Azonnal menned kell.

- M... mi? - hebegett zavartan a thán. Lábujjhegyre állt, de hasztalan próbált átnézni az udvaron nyüzsgő tömeg fölött. - Elárultak? Hogy...

- A devárok, thánom - mondta Kharas, aki magas termetének köszönhetően látta, hogy mi történik. - Nyilvánvalóan megölték a kapuőröket, és most harcolnak, hogy nyitva maradjon a kapu.

- Megölni! - fröcsögte dühösen Duncan, nyál cseppent a szakállára. - Megölni mindet!

A törpekirály kirántotta kardját és előreszökkent.

- Én személyesen...

- Ne, thán! - Kharas megragadta és visszafogta az uralkodót. - Gyerünk, oda kell jutnunk a griffekhez! Vissza kell menned Thorbardinba, királyom!

De Duncan elvesztette a fejét. Elkecseredetten birkózott Kharasszal. Végül a fiatal törpe elszánt kifejezéssel az arcán megkészserezte erejét, és egy kiadós ütest mért egyenesen a király állára. Duncan hátratántorodott az ütés erejétől, de nem csuklott össze.

- Ezért a fejedet veszem! - fogadkozott, erőtlenül a kardjáért nyúlva. Kharas második csapása viszont már megtette hatását. Duncan a földre omlott és csendesen elterült.

A hős szomorú arccal lehajolt, felemelte királya páncélos testét, és - egy nyögés kíséretében - átvette a vaskos törpét a vállán. Odahívott egy pár katonát, akik még képesek voltak harcolni, hogy fedezzék. Majd gyorsan elsietett abba az irányba, ahol a griffek vártak. Az ájult király karja neki-nekiütődött a hátának.

Nagytapi rémült bűvöletben bámulta a közeledő sereget. Újra és újra visszhangzott agyában Duncan utolsó parancsa: Itt maradsz.

Megfordult és visszaroht csapatához. Pontosan ez volt az, amit tenni akart.

Bár a mocsári törpék rászolgáltak a jól kiérdemelt „Krynn leggyávabb teremtetési” címre, ha sarokba szorították őket, olyan elszántan küzdöttek, ami lenyűgözte az ellenséget.

A legtöbb hadseregben azonban csak tartaléknak használták a mocsári törpéket, és olyan hátra dugták őket a csapatban, amennyire csak lehetett, mivel az esély majdnem egyforma volt, hogy legalább annyi veszteséget okoznak a saját seregüknek, mint amennyit az ellenségnek.

Duncan a jelenleg Pax Tharkasban tartózkodó - és azelőtt a bányákban dolgozó - egyetlen mocsári törpe különítményt az udvar közepére rendelte, és megparancsolta nekik, hogy maradjanak ott, arra gondolván, hogy így lesznek a legkevésbé útban. Lándzsákkal fegyverezte fel őket, arra a valószínűtlen esetre, ha az ellenségnek sikerülne áttörni a kapukon egy lovasrohammal.

Csak hogy most épp ez történt. Látva, hogy Fistandantilus serege bekeríti az erődöt, tudva, hogy csapdába csalták és legyőzték őket, Pax Tharkasban kitört a fejetlenség.

Néhány törpének azért helyén maradt az esze. A bástyákon álló mesterlövészek nyílzáport zúdítottak a közeledő ellenségre, így valamennyire lelassították őket. Sok parancsnok összeszedte embereit, és felkészült a harcra, ha visszatérnek a hegyekbe. A legtöbben azonban az irhájukat féltve bemenekültek a közeli hegyek közé.

Így hamarosan csak egy csapat állt a közeledő hadsereg útjában, a mocsári törpék.

- Ez az! - hívta sietve Nagytapi az embereit, ahogy dérral-dúrral visszatért. Arca fehér volt a kosz alatt, de nyugodt maradt és higgadt. Megmondták neki, hogy maradjon itt, és Reorx szakállára itt is fog maradni.

Látva azonban, hogy egyre többen próbálnak eloldalogni, mert meglátták a kitárt

kapuban éppen feltűnő dübörgő lovakat, Nagytapi elhatározta, hogy kissé felfokozza a közhangulatot.

Épp egy ilyen alkalomra számítva a mocsári főtörpe betanított seregének egy háborús indulót, és igencsak büszke volt, rá. Sajnálatos módon csapata képtelen volt rendesen megtanulni.

- Szóval - kiáltotta - mit ti ad nekem?

- Halált! - hallatszott vidáman az egybehangzó válasz.

Nagytapi a haját tépte.

- Nem, nem, nem! - kiabált ingerülten toporzékolva. A többiek bosszankodva néztek egymásra.

- Megmondom nektek, nyúlbugyóagyúak...

- Halálig tartó húséget! - kiáltotta az egyik diadalmasan. Társai rosszállóan néztek rá, és a stréberségről motyogtak valamit. Egyik féltékeny szomszédja még le is dőfte hátulról. Szerencsére dárdájának tompa végével, mivel hegygel lefelé tartotta a lándzsát, különben igencsak súlyos sérülést okozhatott volna vele.

- Ez az! - mondta Nagytapi, és megpróbált nem törődni a háta mögül hallatszó egyre hangosabb lódobogással. - Most újra próbál! Mit ti ad nekem?

- Ha-lá-lig tar-tó hú-hú-sé-get.

Ez inkább hatott hangzavarnak, mivel sokan belezavarodtak a nehéz szavak kimondásába. Mindenesetre úgy tűnt, hiányzik a csengés (vagy a lelkesedés) belőle.

Egy kéz kocogtatta meg Nagytapi vállát.

- Nos, mi van, Tapikopp? - förmedt a másokra Nagytapi.

- Hogymi ad ha-lá-lig... tar-tó... hú-sé-get, ha mi halott?

Nagytapi rábámult a félszemével.

- Nem te agycsökött - csettintett fogait csikorgatva. - Halál vagy halálig tartó húség. Amelyik előbb jön.

A mocsári törpék vigyorogtak és roppantul megörültek ennek.

Nagytapi megcsóválta a fejét, dűnnyögött valamit majd megfordult, hogy szembenézzen az ellenséggel.

- Elő a lándzsákat! - kiáltotta.

Ez hiba volt. Rögtön tudta, mihelyt meghallotta maga mögött a hatalmas felfordulást, zűrzavart és szitkozódást (és néhány fájdalmas nyögést).

De ekkor már ez nem számított...

A nap vérvörös uszályban. hanyatlott Qualinesti csendes erdői mögé.

Pax Tharkasban csönd honolt, a hatalmas, bevehetetlen erőd röviddel dél után esett el. Délután még csatáoztak a törpék kis csoportjaival, akik harcolva vonultak vissza a hegyekbe. Sokan menekültek, a lovagok rohamát pedig eredményesen tartotta fel egy kis csapat lándzsás, akik az útjukba álltak, és makacsul egy tapodtat sem mozdultak, mikor a solamniaiak bevágtattak a kapun.

Kharas, karjaiban az eszméletlen királlyal griffháton visszarepült Thorbardinba Duncan életben maradt tisztjeivel.

A hegyi törpék seregének maradéka - mivel ismerte a barlangokat és hófödte átjárókat -, visszahúzódott Thorbardinba. A devárok, akik saját véreiket árulták el, Duncan zsákmányolt borát itták és tetteikkel kérkedtek, miközben Caramon seregének többsége utálkozva nézett rájuk.

Ezen az estén, ahogy a nap lenyugodott, az udvar megtelt a győzelmüket ünneplő emberekkel és törpékkel, illetve parancsnokokkal, akik hiába próbálták meg elejét venni az általános lerészegedésnek, mely azzal fenyegetett, hogy mindent és mindenkit felborít. Aztán a kiabálás, parancsolgatás, és néhány jól kiosztott pofon megtette a hatását,

sikerült kijózanítani annyi embert, amennyiből őrséget állítottak és sírásó osztagokat alakítottak ki.

Crysanía átesett a vérpróbán. Bár a körültekintő Caramon gondoskodott arról, hogy jó messze legyen a harctértől, mihelyt beértek az erődbe, a lánynak sikerült őt kijátszania. Most köpenyben és csuklyában járkált a sebesültek között, titokban gyógyítva azokat, akiket csak tudott, anélkül, hogy felhívta volna magára a nem kívánt figyelmet. És évekkel később azok, akik életben maradnak, történeteket fognak mesélni az unokáiknak arról, hogy láttak egy fehér ruhás alakot vakító fénnel a nyakában, aki rájuk tette gyengéd kezét és enyhített fájdalmaikon.

Caramon ezalatt stratégiai megbeszélést tartott a tisztekkel Pax Tharkas egyik szobájában, bár a nagydarab férfi olyan kimerült volt, hogy szinte alig tudott gondolkodni.

Így hát csak kevesen vették észre a magányos, fekete köpenyes alakot, aki beléptetett Pax Tharkas nyitott kapuján. Nyugtalan, fekete lovon ült, mely megbokrosodott a vérszagtól. Azok, akik látták, rémülten meredtek rá egy pillanatra, azt gondolván lázas (vagy éppen részeg) képzeletükkel, hogy maga a Halál jött el, hogy összeszedje az elhantolatlan holtakat.

Aztán valaki dűnnyögött valamit „a varázslóról”, és a többiek reszketeg nevetéssel vagy megkönnyebbült sóhajjal fordultak vissza italukhoz.

A mágus szeme rejtve maradt fekete csuklyája mélyén, jóllehet mindent észrevett maga körül. Raistlin előrelovagolt, míg oda nem ért az egész csatamező legszokatlanabb látványához - a száznál is több élettelen mocsári törpe kis testéhez, melyek (többnyire) még sorban is feküdtek, rendfokozat szerint. Legtöbbjük még mindig kihűlt kezében szorongatta (sokan fejfelé) a lándzsát. A sorok között ott feküdt néhány ló is, melyeket a kétségbeesett mocsári törpék (legfőképp véletlen) szúrása és vagdalkozása sebesített meg. Több állatnak harapásnyomok voltak a mellső lábain. A végén a mocsári törpék eldobták használhatatlan fegyvereiket és a számukra legegyszerűbb módon harcoltak - foggal és körömmel.

- Ez nem volt a történelemben - mormolta magában Raistlin a homlokát ráncolva, ahogy a nyomorult kis teremtményeket bámulta. Megvillant a szeme. - Talán - lehelte - ez azt jelenti, hogy az idő már megváltozott?

Hosszú ideig ült ott, töprengve. És akkor hirtelen megértette.

Senki sem látta Raistlin csuklya mögé rejtett arcát, különben észrevették volna a rajta hirtelen átsuhanó bánat és düh nyomait.

- Nem - felelt magának keserűen -, nem azért maradt ki a történelemből ezeknek a nyomorult teremtményeknek a tragédiája, mert nem történt meg. Hanem csupán azért maradt ki, mert...

Elhallgatott és lenézett a kicsi, kifacsarodott testekre.

- Senkit nem érdekelt...

7. FEJEZET

- Beszélnem kell a tábornokkal!

A hang áthatott az álom puha, meleg ködén, mely lágyan bebugyolálta Caramont, mint a pehelypaplán az ágyban - az első igazi ágyban, hosszú hónapok óta.

- Menj el... - motyogta Caramon, és hallotta Garicot, aki ugyanezt mondta, vagy legalábbis valami hasonlót...

- Most nem lehet. A tábornok alszik. Nem lehet zavarni.

- Látnom kell! Sürgősen!

- Már vagy negyvennyolc órája nem aludt...

- Tudom! De...

A hangok fojtott sutyorgássá váltak. Nagyszerű, gondolta Caramon, most már alhatok tovább. Mégis azon kapta magát, hogy a suttogás kiveri szeméből az álmot. Valami nincs rendjén, érezte. Egy nyögéssel megfordult és a fejére húzta a párnát. Minden izma sajgott, majdnem tizennyolc órát lovagolt egyhuzamban, pihenés nélkül. Garic biztos megoldja majd...

A szoba ajtaja halkan kinyílt. Caramon szorosan lehunyta a szemét és még mélyebbre bújt a puha ágyban. Közben eszébe jutott, hogy néhány száz év múlva Verminaard, a gonosz sárkánynagyúr fog ugyanebben az ágyban aludni. Felébresztették-e őt is így, azon a reggelen, mikor a Hősök kiszabadították a rabszolgákat Pax Tharkas bányáiból?...

- Tábornok - szölongatta halkan Garic. - Caramon!

Halk nyögés hallatszott a párna alól.

Talán ha elmegyek, hagyok egy békát az ágyban, gondolta kajánul Caramon. Jó büdös lesz kétszáz év múlva...

- Tábornok - Garic nem tágitott. - Sajnálom, hogy fel kell ébreszteni, uram, de azonnal szükség van rád az udvaron.

- Minek? - morgolódott Caramon, majd ahogy ledobta a párnát és felült, arca fájdalmasan megrándult a combjában és hátában érzett izomláztól. Megdörgölte a szemét és Garicra nézett.

- A hadsereg, uram. Elmegy.

Caramon rábámult.

- Miii? Te megőrültél!

- Nem, u-uram - mondta egy fiatal katona, aki Garic nyomában lopakodott be a szobába és most mögötte állt. A szeme tágra nyílt a csodálattól, hogy legfőbb parancsnoka közelében lehet, és az se számított, hogy a parancsnok meztelen és félig, még alszik. - M... most gyülekeznek az udvaron, uram... A törpék és a síkföldiek és.... és a mieink közül is néhányan.

- Nem a lovagok - tette hozzá gyorsan Garic.

- Hát... hát... - hebegte Caramon, majd intett a kezével. - Mondd nekik, hogy oszoljanak szét, a fenébe is! Ez örülség! Az istenek nevére! - átkozódott. - A háromnegyedük hullarészeg volt tegnap este!

- Ma reggel már elég józannak tűnnek, uram. És azt hiszem muszáj jönnöd - mondta halkan Garic. - A testvéred vezeti őket.

- Mit jelentsen ez? - csattant fel Caramon, lehelete meglátszódott a hideg, kristálytisza időben. Ez volt az ősz leghűvösebb reggele. Pax Tharkas köveit vékony dértakaró fedte, jótékonyan elrejtve a csata vörös nyomait. A tábornok egy vastag köpenybe burkolózott, ezenkívül csak egy bőrnadrág és egy csizma volt rajta, amiket sebtiben kapott magára. Körbenézett az udvaron, mely törpékkel és emberekkel telt meg, akik marcona csendben, rendezett sorokban álltak és csak az indulási parancsot várták.

Caramon szigorú tekintete megállapodott Tűzkovács Rhegaron, majd átsiklott Sötétéjre, a síkföldiek főnökére.

- Ezt már tegnap megbeszéltük. - Hangja megfeszült az alig leplezett haragtól, majd Rhegar elé lépett. - Még két nap kell, hogy ideérjen az utánpótlásunk. Itt nincs elég élelem ahhoz, hogy nekiinduljunk, ezt te magad mondtad tegnap este. És nem fogsz többet találni, Dergoth Síkján se...

- Mi nem bánjuk, ha kimarad egy-két ebéd vagy vacsora - morogta Rhegar. A hangsúlyos „mi” szó nem hagyott kétséget afelől, hogy kire gondol. Mindenki tudta,

Caramon mennyire szereti és félti a hasát.

Ettől azonban nem jött meg a nagydarab férfi jókedve, hanem elvörösödött.

- És mi lesz a fegyverekkel, te hosszú szakállú bolond? - csattant fel. - Mi lesz az ivóvízzel, a szállással, a lovak élelmezésével?

- Nem maradunk olyan sokáig a Síkon - riposztzott Rhegar villámló szemekkel. - A hegyi törpéknél - Reorx átkozza meg a kőszívüket - pillanatnyilag fejetlenség van. Most kell lecsapni rájuk, míg újra össze nem szedik az erejüket.

- Mindezt már megbeszéltük a múlt éjjel! - kiabált ingerülten Caramon. - Az csak egy része volt az erőiknek, amit tegnap megvertünk. Duncannek még egy teljes átkozott hadserege van, ami csak rátok vár a hegyek alatt!

- Talán igen, talán nem - vicsorgott mogorván a törpe dél felé bámulva, és összefonta mellén a karját. - Akárhogy is, meggondoltuk magunkat! Jössz vagy sem, mi ma elindulunk.

Caramon Sötétéjre bámult, aki egy szót sem szólt a beszélgetés alatt. A síkföldiek főnöke csendben rábólintott. Mögötte sorakozó emberéi komorak voltak és hallgatagok, bár Caramon itt-ott észrevett néhány zöldes árnyalatú arcot, és tudta, hogy sokan még nem heverték ki teljesen a tegnapi tivornyát.

Végül a nagydarab vezér pillantása egy fekete köpenyes alakra siklott, aki sötét lovon ült. Bár az alak tekintete rejtve maradt a fekete csuklya árnyékában, Caramon - mióta csak kilépett a hatalmas erőd kapuján - magán érezte átható, gúnyos pillantását.

A harcos hirtelen elfordult a törpétől és odacsörtetett Raistlinhoz. Meg se lepődött, hogy a vastag köpenybe burkolódzó Lady Crysaniát is nyeregben találja. Ahogy közelebb ért, észrevette, hogy a papnő köpönyegének alja vértől sötétlik. A lány arca, mely alig látszott ki a nyaka köré tekert sálból, sápadt volt, de nyugodt. Caramonnak egy pillanatra eszébe ötlött, vajon hol járhatott a lány és mit csinálhatott ezalatt a hosszú éjszaka alatt. Gondolatai azonban visszatértek a testvéréhez.

- Ez a te műved - jelentette ki halkan, Raistlinhoz közeledve. Kezét a ló nyakára tette.

Raistlin önelégülten bólintott és előredőlt a nyeregben, hogy a testvérével beszéljen. Caramon megpillantotta az arcát, mely hideg volt és fehér, mint lábuk alatt az udvar kövezete.

- Miért csináltad? - faggatta a tábornok, még mindig ugyanazon a halk hangon. - Mit akarsz ezzel elérni? Tudod, hogy nem jutunk messzire a készleteink nélkül!

- Túl sokat aggódsz, testvérem - válaszolt Raistlin. Vállat vont és hozzátette: - Majd beér minket az utánpótlás! Ami pedig a fegyvereket illeti, az emberek elég zsákmányt szereztek az itteni csata után. Rhegarnak igaza van, addig kell a vasat ütni, amíg tüzes, amíg Duncan újra nem rendezi sorait.

- Ezt meg kellett volna beszélned velem! - szúrta Caramon a fogai közt a szót, keze ökölbe szorult. - Én vagyok a parancsnok!

Raistlin elfordította a tekintetét és kissé hátradőlt a nyeregben. A mellette álló Caramon érezte, hogy a varázsló megremeg a fekete köpeny alatt.

- Erre nem volt idő - válaszolt a mestermágus egy pillanattal később. - Álmodtam a múlt éjjel, testvérem. Ő jött el hozzám... a Királynő... Takhisis... Muszáj, hogy Zhamanba érjek, olyan hamar, ahogy csak lehet.

Caramon döbbszent csendben bámulta testvérét, ahogy hirtelen felfogta, mi is történik valójában.

- Semmit sem jelentenek neked - mondta halkan, a mögöttük várakozó emberekre és törpékre mutatva. - Csak egy dolog érdekel, hogy elérd a drágalátos Kapudat!

Keserű pillantása Crysaniára vándorolt, aki nyugodtan tekintett le rá, bár szürke szeme sötét volt és karikás a sebesültek és haldoklók között töltött álmatlan, borzalmakkal teli éjszakától.

- Te is? Te is segítesz neki ebben?

- A vér próbája, Caramon - válaszolt a lány halkán. - Meg kell állítani... mindörökre. Láttam, hogy milyen végzetet hozhat a leghatalmasabb gonosz az emberiségre...

- Azt elhiszem! - motyogta a nagydarab férfi az ikertestvéreére pillantva.

A mágus karcsú ujjával lassan hátrahúzta csuklyája ráncait úgy, hogy láthatóvá váljon a szeme. Caramon hátrahőkölt, mikor meglátta önmagát tükröződni azokban a szemekben - ahogy kócosan, kialvatlan és borotvátlan arccal dühöng a reggeli szélben. És ahogy Raistlin fogva tartotta a pillantásával, mint amikor a kígyó bűvöli a madarat, a tábornok fülében szavak csendültek.

Jól ismersz, testvérem. Az ereinkben folyó vér néha élesebben szól, mint szavaink. Igen, igazad van. Fűtülök az egész háborúra! Mindez csak egy célt szolgált, mégpedig azt, hogy elérjem a Kaput. Ezek a féleszűek a segítségemre voltak eddig a pontig, De ezek után... győzünk vagy veszünk, mit számít az?

Engedtem, hogy eljátszhasd a tábornokot, Caramon, mivel úgy tűnt, élvezed. Egyébként meglepően remekül teljesítettél. Jól szolgáltad a céljaimat. És ezután is jó szolgálatot teszel. Te vezeted a sereget Zhamanba. Mikor Lady Crysania és én odaérünk, hazaküldelek. Ne feledkezz meg arról, hogy Dergoth Síkján a csata elveszett! Ezen nem tudsz változtatni!

- Nem hiszek neked! - kiáltotta vadul Caramon, villámló szemeket meresztve Raistlinra. - Nem rohannál a halálba! Te titkolsz valamit! Ne...

Caramon hirtelen fulladozni kezdett. Raistlin közelebb húzódott hozzá, úgy tűnt, mintha ki akarná szívni a másik torkából a szavakat.

Megvannak a magam okai. Ahhoz pedig semmi közöd, hogy mit tudok vagy nem tudok, úgyhogy ne törd a fejed hasztalan spekulációkon!

- Elmondom nekik! - szűrte Caramon a szavakat a fogai közül. - Elmondom az igazságot!

Mégis mit mondasz nekik? Hogy előre látod a jövőt? Hogy a végzetükbe rohannak? Látva Caramon gyötrődő arcát, a mágus elmosolyodott. Nem, azt hiszem, ezt nem fogod megtenni. És most, ha valaha is haza akarsz kerülni, azt ajánlom, menj vissza, vedd fel a páncélot és vezesd a seregedet.

A mágus felemelte kezét és arcába húzta a csuklyáját úgy, hogy a szeme megint árnyékban volt. Caramon megkövülten állt ott, mintha hideg vizet zúdítottak volna a nyakába. Egy pillanatig csak hang nélkül bámult testvéreére és rázkódott a benne tomboló haragtól, amely majdnem megzavarta az eszt.

Abban a pillanatban csak arra tudott gondolni, mikor Raistlin... olyan jóízűt kacagott, ahogy ő ott himbálódzott a fán... mikor Raistlin megfogta a nyulat... Az a testvériség akkor és ott igazi volt közöttük. Meg mert volna esküdni rá. De ami most történt, az is valóság. Valóságos, éles és hideg, mint a kés pengéje, mely megvillan a reggeli fényben.

És a késpengén megcsillanó fény lassan áthatolt a Caramon agyán ülő ködön, szétszakítva egy újabb köteléket a sok közül, mely a testvéreéhez fűzte. A kés lassan dolgozott. Sok szálat kellett elvágnia.

Az első Istar véráztatta arénájában szakadt el, döbrent rá Caramon. És érezte, hogy most, miközben némán bámult a testvéreére Pax Tharkas zúzmarás udvarán, egy újabb kötelék pattant el.

- Úgy tűnik, nincs más választásom - mondta, ahogy a harag és fájdalom könnyei elhomályosították előtte ikertestvére képét.

- Nincs - felelte Raistlin. Megragadta a kantárszárat és indulni készült. - Elő kell készítenem néhány dolgot. Lady Crysania természetesen veled tart, a csapat élén. Ne várjatok rám. Egy ideig hátul fogok lovagolni.

Tehát el vagyok bocsátva - gondolta magában Caramon. Ahogy távozó fivére után pillantott, már nem érzett haragot, csak valami tompán lüktető fájdalmat. Egyszer azt

hallotta, hogy amputált végtag okoz ilyen megtévesztő kínokat...

Sarkon fordult és inkább érezve, semmint hallva az udvarra települő nehéz csendet, a tábornok elindult a kvartély felé, hogy magára öltse páncélját.

Mikor Caramon jól ismert aranypáncéljába öltözve, lobogó köpenyében visszatért, a törpék, a síkföldiek és saját emberei hangos üdvözlésben törtek ki.

Ennek oka nemcsak az igaz csodálat és tisztelet volt, amit a nagyerejű harcos iránt éreztek, de neki tulajdonították azt a briliáns stratégiát is, amely győzelemre vitte őket az előző napon. Úgy beszéltek, Caramon tábornok szerencsés, megáldotta valamelyik isten. Végül is, nem a szerencsének volt köszönhető, hogy nem csukódott be a törpék kapuja?

Sokan kínosan érezték magukat, mikor meghallották a pletykát, hogy nélküle indulnak tovább. Sokan sötét pillantásokkal méregették a feketeköpenyes mágust, de ugyan ki mert volna szembeszállni vele?

Az ováció a lelke mélyéig megráztatta Caramont, egy pillanatig szóhoz sem jutott. Végül, mikor ismét meg tudott szólalni, zord hangon parancsokat kezdett osztogatni az indulással kapcsolatban.

Egy intéssel magához hívta az egyik fiatal lovagot.

- Michael, távollétemben téged nevezlek ki Pax Tharkas parancsnokának - mondta, miközben kesztyűt húzott. A fiatal lovag elpirult ettől a váratlan megtiszteltetéstől, és hátrapillantott a sorban elfoglalt helyére, ahol eddig állt és ahol most egy úr keletkezett.

- Uram, én csak egy alacsony rangú... Biztos van egy jobban képzett...

Caramon szomorúan rámosolygott és megrázta a fejét.

- Tisztában vagyok a képességeiddel, Michael. Nem emlékszel? Kész voltál meghalni, hogy teljesítsd a parancsot, és volt benned annyi könyörület, hogy megtagadd a parancsot. Nem lesz könnyű, de tedd meg a legtöbbet, amit megtehetsz. Természetesen az asszonyok és gyerekek itt maradnak. És visszaküldök minden sebesültet. Ha megérkezik az utánpótlás, gondoskodj arról, hogy olyan gyorsan utánunk küldjék, ahogy csak lehet. - Megcsóválta a fejét. - Nem mintha ez olyan hamar bekövetkezne... sóhajtott, majd hozzátette. - Valószínűleg itt ki tudtok majd tartani a tél végéig, ha kell. Hogy velünk mi lesz, az nem számít...

Látva, hogy a lovagok értetlen, nyugtalan pillantásokat váltanak egymással, Caramon hirtelen lenyelte mondanivalójának többi részét. Nem, nem szabad kimutatnia azokat a keserű dolgokat, amikről tudomása van. Ezért vidámságot erőltetve arcára, rácsapott Michael vállára, mondott neki néhány balgaságot, majd harsány kiáltások kíséretében lóra szállt.

A rivalgás fokozódott, ahogy a zászlóvivő felemelte a sereg zászlaját. Caramon kilencágú csillaggal díszített lobogója fényesen ragyogott a napsütésben. A lovagok sorokba rendeződtek mögötte. Crysania előrelovagolt, mire ők a szokásos előzékenységükkel szétváltak és utat engedtek neki. Bár a lovagok sem rajongtak jobban a boszorkányért, mint bárki más a táborban, de ő is egy nő volt, és a Kódex megkövetelte, hogy akár az életük árán is védjék és óvják őt.

- Nyissátok ki a kapukat! - kiáltotta Caramon.

Türelmetlen kezek tárták ki a roppant szárnyakat. A tábornok egy végső pillantást vetett körbe, felmérve, hogy minden rendben van-e, mikor tekintete megakadt ikertestvérén.

Raistlin fekete háttásként ült a hatalmas kapuk árnyékában. Nem mozdult és nem is szólt semmit. Csak ült ott, némán, várakozva.

Egy lélegzetnyi ideig a fivérek tekintete összekapcsolódott, majd Caramon elfordította az arcát.

Előrehajolt és elvette a zászlóvivőtől a lobogót. Magasra emelte a feje fölött és egyetlen szót kiáltott:

- Thorbardin!

A reggeli nap épp akkor bukkant ki a hegyek mögül, aranyszínnel vont a Caramon páncélzatát. Arany fény ragyogott a lobogó kilencágú csillagán, és aranyos csillogással fénylett a mögöttük álló hosszú sorok dárdáinak hegyén.

- Thorbardin! - kiáltotta újra, és megsarkantyúzva lovát kivágtatott a kapun.

- Thorbardin! - kiáltását száz és száz mennydörgő hang és a pajzsnak ütődő kard csengése követte. A törpék rákezdték az ismerős, hátborzongató, öblös kántálásukra: „kő és fém, fém és kő, kő és fém, fém és kő”, és vascsizmás lábukkal dobogtak hozzá, ütemes ritmust adva, ahogy zárt soraik egymás után kimasíroztak az erődből.

Őket a síkföldiek követték, akik kevésbé szigorú rendben meneteltek. A hideg ellen prémelekbe burkolódzó barbárok ráérős tempóban haladtak, fegyvereket élesítettek, tollakat tűztek a hajukba, vagy furcsa ábrákat pingáltak az arcukra. Hamarosan belefáradva a szigorú menetelésbe, lemaradoztak az út mentén, hogy a megszokott vadászcsoportjaikba tömörülve vonuljanak tovább. A síkföldieket Caramon parasztokból és tolvajokból álló csapata követte, közülük nem is kevés még a tegnapi győzelmi ünnep utóhatásait nyögte. Végül pedig az új szövetségesek, a devárok zárták a sort.

Argat megpróbálta elkapni Raistlin pillantását, mikor ő és emberei kilovagoltak, ám a mágus sötétbe burkolózva ült fekete lován, arca homályba borult. Az egyetlen testrésze, ami látszódott, keskeny, fehér keze volt, mellyel lova kantárát fogta.

Raistlin nem törődött a devárokkal, sem pedig a mögötte masírozó hadsereggel, hanem a csapat élén lovagoló arany színű páncélba öltözött alakot fürkészte. És a devárokénál is élesebb szemre lett volna szükség ahhoz, hogy észre lehessen venni, amint a varázsló keze szokatlanul szorosan markolja a gyeplőt, vagy hogy a fekete köpeny egy pillanatra meglebben, mintha viselője halkan sóhajtott volna.

A sötéttörpék is elhagyták az erődöt, és az udvar a hátrahagyottakat nem számítva kiürült. Az asszonyok elmorzsolták könnyeiket beszélgetni kezdtek és visszatértek mindennapi teendőikhez. A gyerekek felmászta a falakra, hogy bámulják a hadsereget, amíg az el nem tűnt a messzeségben. Végül pedig Pax Tharkas olajozott kapui hang nélkül bezáródtak.

A bástyákon egymagában állva Michael hosszan követte a dél felé tartó regimentet. A dárdahegyek csillogtak a reggeli napsütésben, a meleg lélegzetek apró ködpamacsokat eregettek, a törpék kántálását visszaverték a környező hegyek.

Mögöttük egy magányos, feketébe burkolózott alak lovagolt. Alaposabban szemügyre véve, Michael megörült. Ez jó ómennek tűnt. A Halál most a hadsereg mögött lovagolt, nem pedig előtte.

A nap, melyet pirkadatkor még Pax Tharkas kapuinak kitárása köszöntött, alkonyatkor a hatalmas thorbardini hegyi erőd kapuinak bezárása búcsúztatott. Ahogy a bejáratot működtető vízmeghajtású masina zihálni és szuszogni kezdett, úgy tűnt, mintha a hegy egy része parancsnak engedelmeskedve csúszott volna a helyére. A törpék, akik éveket töltöttek a szerkezet megépítésével, olyan kifinomult szakértelemmel készítették el a mechanizmust, hogy mikor a kapuk bezárultak, tulajdonképpen lehetetlenség volt megmondani, hogy bejáratot rejtenek a sziklák.

A kapu bezárása háborút jelentett. A hírt, hogy Fistantilus serege előretört, gyors szárnyú griffeken érkező kémek jelentették. Így a hegyi erődítményben most nagy volt a sürgés-forgás. Szikrák röpködtek a fegyverkészítők műhelyeiben, kovácsok bóbiskoltak el, kezükben a porölyökkel. A kocsmák éjjelente megkétszerezték a forgalmukat, ahogy mindenki eldicsekedett azzal, micsoda hőstetteket fog majd véghezvinni a csatamezőn.

A hegyek alatti hatalmas királyságnak csak egyetlen része volt csendes, és ez volt az a hely, ahol most a törpék hőséneke nehéz lépteivel visszhangoztak két nappal azután, hogy

Caramon hadserege elindult Pax Tharkasból.

A hegyi törpék királyságának fogadócsarnokába lépve Kharas hallotta, ahogy csizmái hangosan csattognak a teknő alakú teremben, melyet a törpék magából a sziklából faragtak ki. Az aula most üres volt, leszámítva azokat a törpéket, akik elől ültek egy kőemelvényen.

Kharas elhagyta a kőpadok hosszú sorát, ahol az elmúlt éjjel száz és száz törpe mennydörögte beleegyezését, mikor királyuk bejelentette a rokonaik elleni háború kezdetét.

Ma vette kezdetét a Thánok Tanácsának Hadiülése, és mivel erre az egyszerű polgárok nem voltak hivatalosak, Kharas igencsak meglepődött, amikor megtudta, hogy őt is meghívták. A hős kegyvesztett lett, ezt mindenki tudta. Még az a hír is felröppent, hogy Duncan esetleg kivégezteti a törpét.

Ahogy közelebb ért, Kharas észrevette, hogy Duncan barátságtalanul méregeti, és ennek nyilvánvalóan köze lehetett ahhoz a tényhez, hogy a király szeme és bal arca vitathatatlanul fekete és duzzadt volt, Kharas hatalmas ütésének köszönhetően.

- Ugyan, kelj fel, Kharas! - csettintett a király, ahogy magas, csupasz állú törpe térdre ereszkedett előtte.

- Nem, amíg meg nem bocsátasz nekem, thán - felelte Kharas, továbbra is térdepelve.

- Miért? Azért mert némi értelmet vertél egy bolond, öreg törpe fejébe? Nem, ezért nem megbocsátást érdemelsz, hanem köszönetet. - A király az állát dörzsölgette. - „A kötelesség fájdalommal jár” tartja a mondás. Én most végre megértettem. De elég ebből.

Látván, hogy Kharas feláll, Duncan egy pergamentekercset nyomott a kezébe.

- Más okból hívattalak ide. Olvasd ezt el!

Kharas zavartan vizsgálta meg a tekercset, ami fekete szalaggal volt átkötve, de nem volt lepecsételve. Majd a többi thánra pillantott akik közül mind megjelent, mindegyik a saját kőszékében ülve, összegörnyedve, hogy a király szinte kimagaslott közülük. Kharas sorba vette az arcokat, majd tekintete megakadt a sorban levő utolsó helyen, Argat székén, a devárok thánjának helyén, amely most üresen állt. Összevonta a szemöldökét, majd kibontotta a tekercset, és a sötéttörpék durva nyelvezete miatt időnként meg-megakadva, hangosan felolvasta a levelet.

Duncannek, a thorbardini törpék királyának

Üdvözetét küldi az, akit te most árulóként emlegetsz.

Ez a levél tőlünk származik, akik tudjuk, hogy megbünteted a devárokat a hegy alatt azért, amit tettünk Pax Tharkasban. Ha ezt a levelet elolvasod egyáltalán, az azt jelenti, hogy sikerült nyitva tartanunk a kaput.

A Tanács előtt tervünket elvetetted. Most már talán látsz benne némi bölcsességet. Az ellenséget most a varázsló vezeti. A varázsló a barátunk. Ráveszi a sereget, hogy menjenek Dergoth Síkjára. Mi velük megyünk, barátkozunk velük. Ha eljön az idő, azok, akiket te árulónak nevezel, lecsapnak. Belülről támadjuk meg az ellenséget, és bárdjaitok éle elé vetjük őket.

Ha kételkedsz szavunkban, tartsd fogva túszként embereinket a hegyek alatt, amíg vissza nem térünk. Nagy ajándékot ígérünk, amit hűségünk jeleként átadunk.

Argat, a devárok thánja

Kharas kétszer olvasta végig a levelet, és a ráncok nemhogy kisimulták volna, hanem még mélyebbek lettek a homlokán.

- Nos? - kérdezte Duncan.

- Nem állok szóba árulókkal - felelte Kharas, miközben felcsavarta a tekercset, és utálkozva nyújtotta át.

- De ha csakugyan komolyan gondolják - érvelt Duncan -, akkor hatalmas győzelmet aratunk!

Kharas felemelte tekintetét és belenézett az emelvényen ülő király szemébe.

- Ha most rögtön beszélhetnék az ellenség tábornokával, ezzel a Caramon Majerével, thán, aki sokak véleménye szerint egy becsületes és tisztességes ember, kereken elmondanám neki, milyen veszedelem fenyegeti, még ha ez azt is jelentené, hogy mi magunk elveszítjük a háborút.

A többi thán horkantott vagy morgolódni kezdett.

- Solamniai lovagnak kellett volna menned! - dörögte egyikük, és a kijelentését nem éppen bóknak szánta.

Duncan egy éles pillantást vetett rájuk, mire sértődött hallgatásba merültek.

- Kharas válaszolt türelmesen Duncan -, ismerjük a becsület iránti elkötelezettségedet és ezt nagyra tartjuk. Ám becsülettel nem lehet jóllakatni azoknak a gyermekeiket, akik meghalnak ebben a csatában, és a rokonainkat sem fogja eltántorítani attól a szándékuktól, hogy leszámoljanak velünk, ha esetleg veszítenénk. Nem - folytatta Duncan, miközben hangja egyre komorabbá vált -, ideje van a becsületnek, de annak is, mikor kell megtennünk azt, ami kötelességünk. - Még egyszer megdörzsölte az állát. - Te magad adtad ennek tanúságát.

Kharas elkomorodott. Szórakozottan felemelte kezét, hogy végigsimítson levágott, pompás szakállán, majd elvörösödve, zavartan leejtette, és leszegte tekintetét.

- Felderítőink megerősítették a hírt folytatta Duncan. - A hadsereg elindult.

Kharas dühösen felkapta a fejét.

- Nem hiszem! - mondta. - Már akkor sem hittem, mikor meghallottam! Elhagyták volna Pax Tharkast? Még mielőtt megérkezik az utánpótlásuk? Akkor pedig igaz az, hogy az igazi vezető a varázsló. Egy tábornok sem követne el ilyen végzetes hibát...

- A következő két napon a Síkságra érnek. Kémeink szerint az a céljuk, hogy elérjék Zhaman erődjét, ahol majd felállítják a főhadiszállást. Van ott egy kis helyőrségünk, mely védekezést színlel, majd visszavonul, és remélhetőleg kicsalogatja a sereget a nyílt terepre.

- Zhaman - mormogta Kharas, állát sercegetve, levágott szakállá simogatása helyett. Majd arca hirtelen kigyúlt, és egy lépést tett előre.

- Thán, ha előrukkolok egy tervvel, mely minimális vérveszteséggel véget vetne ennek a háborúnak, meghallgatnál és megengednéd, hogy megpróbáljam véghezvinni?

- Meghallgatlak - bólintott bizonytalanul Duncan, arcvonásai megmerevedtek.

- Adj nekem egy gondosan válogatott századot, thán, és én vállalom, hogy megölöm a varázslót, ezt a Fistandantilust. Ha meghalt, megmutatom ezt az irományt a tábornoknak és a rokonainknak. Belátják majd, hogy elárulták őket. Meglátják az ellenük felsorakozó seregünk erejét. Erre már biztos, hogy meg fogják adni magukat!

- És akkor mit kezdünk velük, ha valóban megadják magukat? - csettintett ingerülten Duncan, bár miközben beszélt, gondolatban fontolóra vette a tervet. A többi thán abbahagyta a pusmogást és bozontos szemöldökeik alól egymásra meredtek.

- Odaadjuk nekik Pax Tharkast, thán - felelte Kharas egyre lelkesebben. - Azoknak persze, akik ott akarnak élni. A rokonaink minden kétséget kizáróan visszatérnek otthonaikba. Talán tehetnénk némi engedményt... csak nagyon keveset - tette hozzá sietve, látván, hogy Duncan arca elkomorul. - Ezt majd a megadási feltételek közt állapítanánk meg. De menedéket és védelmet nyújtanánk az embereknek és véreinknek egész télen... dolgozhatnak a bányákban...

- Van benne valami - dörögte Duncan elgondolkodva. - És ha már a sivatagban

vagytok, el tudtok bújni a buckák alatt...

Töprengve elhallgatott. Aztán lassan megcsóválta a fejét.

- De ez nagyon veszélyes vállalkozás, Kharas. És mindezt a semmiért. Még ha sikerül is megölni a Sötét Urat - és meg kell említenem, hogy úgy hírlík, hatalmas varázsló minden eshetőség megvan arra, hogy megölnek, még mielőtt beszélni tudnál ezzel a Caramon Majerével. Azt beszélik, hogy ő a mágus ikertestvére!

Kharas fáradtan elmosolyodott, kezével még mindig simára borotvált arcát simogatta.

- Olyan kockázat ez, thán, amit boldogan vállalok, ha ez azt jelenti, hogy egy rokonunk sem fog az én kezem által meghalni!

Duncan rámeredt, majd megdörzsölte duzzadt állát és felsóhajtott.

- Jól van - mondta. - Elengedünk. Gondosan válogasd meg az embereidet! Mikor indulsz?

- Még ma éjjel, thán, engedelmeddel.

- Kinyitjuk nektek a kaput, majd be is zárjuk utánatok. És hogy a győzelmi bevonulásod alkalmából nyitjuk-e újra ki, vagy azért, hogy kimasírozzon rajta a hegyi törpék hatalmas serege, az csak tőled függ. Reorx lángja ragyogjon fejszéden!

Kharas meghajolt, majd sarkon fordult és kísért a teremből, léptei könnyedebbek és serényebbek voltak, mint mikor ideérkezett.

- Íme az az ember, akit aligha engedhetnénk meg magunknak, hogy elveszítsünk - sóhajtotta az egyik thán, ahogy tekintetével követte a magas, csupasz állú törpe távozó alakját.

- Számunkra ő már kezdettől fogva elveszett csattant fel élesen Duncan. Ám nyúzott arcát a szomorúság járta át, ahogy kijelentette:

- Most pedig meg kell beszélnünk a haditervet!

8. FEJEZET

- Itt sincs víz - jegyezte meg halkan Caramon.

Rhegar összevonta szemöldökét. Bár a tábornok hangja előrelátóan minden érzelemtől mentes volt, a törpe tisztában volt vele, hogy őt hibáztatja, és az sem segített, hogy időközben rájött, neki is komoly része volt ebben. És a büntudatnál csak egyetlen kibíratatlanabb és nyomorultabb érzés létezik, a jól megérdemelt büntudat.

- Van egy másik vízgyűjtő innen fél napi gyaloglásra - morogta Rhegar, miközben arca gránitszürkévé vált. - Annak idején annyi volt belőlük a vidéken, mint ragya a himlőhelyes arcon.

A törpe kinyújtotta a karját. Caramon körbenézett. Ameddig a szem ellátott, semmi nem volt a környéken, se fák, se madarak, még egy hitvány cserje sem. Semmi, csak a végtelen homokróvárak, melyeket itt-ott különös, boltozatos buckák tarkítottak. Messze előttük Thorbardin hegyének sötét vonulata rajzolódott ki, mint valami rossz álom sivár emléke.

Fistandantilus serege alulmaradt, mielőtt a csata elkezdődött volna.

Több napig tartó megerőltető menetelés után végre sikerült kiérniük Pax Tharkas hegyszorosából, és most már Dergoth Síkján jártak. Az utánpótlás nem érkezett meg, és a sietős tempó miatt aligha remélhették, hogy egy hétnél hamarabb utolérik őket a szekerek.

Raistlin vette rá a vezetőket arra, hogy ilyen gyorsan mozogjanak, és bár Caramon nyíltan ellenezte testvére tervét, Rhegar támogatta a mágust, és sikerült a síkföldieket is a maga oldalára állítani. Caramon megint nem tehetett egyebet, mint hogy velük tart. Így a

sereg már kora hajnalban talpon volt, és gyalogolt - egy rövid déli pihenőt nem számítva - egészen szürkületig, amikor is megálltak tábornok verni, míg elegendő világosság volt ahhoz, hogy lássanak.

Nem úgy festettek, mint egy győztes hadsereg. Továbbá a bajtársiasság, az adomák, a nevetés, az esti játékok. Véget értek a nappali éneklések, még a törpék is abbahagyták harci kántálásukat és inkább a lélegzetvételükre összpontosítottak, ahogy egyik fárasztó mérföldet tettek meg a másik után. Éjszakánként az emberek jóformán ott csuklottak össze, ahol megálltak, megették szűkös adagjukat, majd szinte azonnal kimerült álomba zuhantak, míg fel nem rugdosták őket az őrmesterek; hogy egy újabb hosszú napnak nézzenek elébe.

A hangulat fokozatosan romlott. Egyre többet morgolódtak és panaszkodtak, különösen ahogy csökkent a napi élelemadag. Ez a hegyekben nem jelentett problémát, mivel ott bőséges volt a vadállomány. Ám mihelyt kiérték a Síkságra - ahogy Caramon is megjósolta -, saját magukon kívül nem láttak egy élőlényt sem. Kőkemény, kovásztalan kenyeret ettek és hozzá napjában kétszer, reggel és este kiosztott szárított húsdarabokat kaptak. És Caramon tisztában volt vele, hogy ha nem érik utol őket az utánpótlást szállító szekerek, még ezt a kis elemőzsiát is meg kell majd felelni.

Ám voltak az ételnél is sürgetőbb dolgok, amik szintén nyomasztották a nagydarab harcost. Az egyik a friss víz hiánya. Noha Rhegar magabiztosan közölte vele, hogy a Síkon vannak vízgyűjtők, az első kettő, amit találtak, száraz volt. Ezután - és csak ezek után - vallotta be az öreg törpe savanyú képpel, hogy utoljára az Összeomlás előtti időkben járt a Síkságon. Caramon másik komoly problémája az volt, hogy a fajok között rendkívül gyorsan megromlott a kapcsolat.

A szövetség már új állapotában is kopott és viseltes volt, s most a varrás mentén kezdett szakadozni. Az északról jött emberek a jelenlegi problémák miatt a törpéket és a síkföldieket okolták, mivel ők támogatták a varázslót.

Ami a síkföldieket illeti, ők azelőtt még sosem jártak a hegyekben, és rájöttek, hogy ott az élet és a csatározás sokkal hűvösebb és fagyosabb. Ahogy vezetőjük kerek perccel kijelentette Caramonnak: „vagy túl fenn van, vagy túlságosan lenn.”

Most, a déli horizonton felsejlő Thorbardin gigantikus vonulatait megpillantva a síkföldiek azon kezdtek morfondírozni, hogy a világ minden aranya és acélja összesen nem ér annyit, mint az ő hazájuk aranyszínű, lapos prérije. Caramon nemegyszer észrevette, hogy sötét szemük északot fürkészi, és tudta, hogy egy reggel majd hűlt helyüket találja.

A törpék pedig úgy tekintettek az emberekre, mint pipogya fráterekre, akik bőgve rohannak anyucihoz, abban a pillanatban, mihelyt a dolgok egy kicsit keményebbre fordulnak. Ezért úgy kezelték az élelem és vízhiányt, mintha csak valami apró bosszúságról lenne szó. Azt a törpét pedig, aki csupán csak célozni mert arra, hogy szomszjas, társai azonnal kiközösítették.

Erre gondolt Caramon, és még a számos egyéb problémára, mikor aznap este ott állt a sivatag közepén, és a homokot túrta csizmája orrával.

Aztán fejét felemelve tekintete megpihent Rhegaron. Azt gondolván, hogy Caramon nem látja, az öreg törpe arcáról eltűnt a kőkemény szigorúság - vállá beesett és fáradtan felsóhajtott. A törpe fájdalmasan hasonlított Kovára. A nagydarab férfi elszégyellte magát haragja miatt, mert tudta, hogy inkább önmagára kellene haragudnia, mint másokra, és megpróbálta azt jóvátenni.

- Ne aggódj. Ma éjszakára van még elég vizünk. Holnap már biztosan találunk egy vízgyűjtőt, nem? - mondta, és esetenül megveregette Rhegar hátát. Az öreg törpe hirtelen riadt és gyanakvó tekintettel kezdte méregetni Caramont, attól tartva, hogy valami durva tréfa céltáblája lett.

Ám látva, hogy a tábornok fáradt arca vidáman rámosolyog, Rhegar megnyugodott.

- Ojjé! - felelte a törpe és vonakodva elmosolyodott. - Holnap biztosan találunk!

Elfordultak a kiszáradt vízgyűjtőtől és elindultak vissza a táborba.

Dergoth Síkján hamar leszállt az est. A nap gyorsan lehanyatlott a hegyek mögé, mintha csak látni se bírná a hatalmas, kopár sivatagot. Csak imitt-amott égett tábortűz, a legtöbben túl fáradtak voltak ahhoz, hogy a tűzrakással bajlódjanak, és különben sem volt ennivaló, amit megsüthettek volna. A dombi törpék, a síkföldiek és az északról jött emberek különálló csoportokba verődtek, és gyanakodva figyelték egymást. És persze mindenki kerülte a devárokat.

Caramon felpillantott, és meglátta a sátrát, mely elkülönülten állt a többiektől, mintha csak lemondott volna róluk.

Egy régi krynni legenda szerint élt egyszer egy ember, aki olyan szörnyű tettet hajtott végre, hogy az Istenek összegyűltek, hogy megfelelő büntetést rójanak ki rá. Mikor aztán kihirdették, hogy azzal sújtják, hogy képes lesz a jövőbe látni, a férfi csak nevetett rajtuk, azt gondolván, hogy túljárt az istenek eszén. Végül azonban kínok kínjai közt halt meg - és ezt Caramon soha nem volt képes megérteni.

De most hirtelen megértette, és a szíve majd megszakadt. Valóban, egy halandóra sem róhatnak ki nagyobb büntetést. Mert azzal, hogy valaki képes a jövőbe látni, azt is megtudja, hogy hogyan alakul majd a sorsa, és ezzel épp az ember legnagyobb adományát, a reményt veszíti el.

Caramon egészen idáig reménykedett. Bízott abban, hogy Raistlin majd kieszeli valami tervet. Hitt abban, hogy a testvére nem engedi majd, hogy ez megtörténjen. Raistlin nem engedheti meg ezt. Ám most, hogy rájött, Raistlin fikarcnyit sem törődik azzal, hogy mi lesz ezekkel az emberekkel, törpékkel és hátrahagyott családjaikkal, Caramon reménye semmivé foszlott. Sorsuk megpecsételődött. Semmit sem tehetett, hogy meg akadályozza azt, ami már egyszer megtörtént.

Mindezt belátva, és érezve a fájdalmat, amely ezzel járt, Caramon öntudatlanul is kezdte elhatárolni magát azoktól, akik miatt idejött, hogy védelmezze őket. Egyre gyakrabban jutott eszébe igazi otthona.

Otthon! A majdnem elfelejtett, talán szándékosan agya hátsó szegletébe száműzött emlékek néha olyan éles tisztasággal özönlöttek elő, hogy - ha szabad folyást engedett nekik a hosszú, magányos éjszakákon könnyes szemmel bámulta a tábortűzet.

Csak egy dolog tartotta a lelket Caramonban. Minden egyes lépéssel, mellyel közelebb és közelebb került serege a végzetéhez, úgy került ő mind közelebb és közelebb Tikához, az otthonához...

- Vigyázz! - Rhegar megragadta a karját, és felrázta merengéséből. Caramon feleszmélt és a lába elé nézett, így épp sikerült elkerülnie, hogy belegyalogoljon a síkságot pettyező különös buckák egyikebe.

- Tulajdonképpen mik ezek a nyavalyás homokrakások? - morogta Caramon az előtte magasló buckára meredve. - Valamiféle állatodúk? Hallottam olyan fark nélküli mókusféle állatokról, akik ilyen odvakban laknak Keletvaden hatalmas síkságain.

Megvizsgálta a csaknem három láb magas és ugyanolyan széles építményt és megcsóválta a fejét.

- De nem szeretnék találkozni azzal a mókussal, amelyik ezt építette!

- Ugyan! Méghogy mókusok! Ezeket törpék építették, nem látod? Nézd csak meg ezt a kidolgozást! - Szeretettel simogatta meg a simára csiszolt kupolát. - Mióta csinál a Természet ilyen tökéletes munkát?

Caramon horkantott.

- Törpék? De... miért? Mi célból? Még ők se szerethetik ennyire az olyan munkát, ami az egészségükbe kerül! Miért pocskolták az idejüket arra, hogy buckákat építsenek a sivatag kellős közepén?

- Megfigyelőállomások - felelte Rhegar sommásan.
- Megfigyelő? - vigyorgott Caramon. - Mit figyelnek meg? A kígyókat?
- A terepet, az eget, a hadseregeket, az olyanokat, mint a miénk. - Rhegar dobbantott egyet a lábával, mire kisebb porfelhőt kavart. - Hallod?
- Mit?
- Ezt. - Rhegar megint dobbantott egyet - Kong.
Caramon arca felderült.
- Alagutak! - Szeme tágra nyílt. Végigpásztázta a sivatagot, melyben egymás után magasodtak ki a hasonló buckák, majd halkán fütttyentett.
- Mérföldeken keresztül! - bólintott a törpe. - Olyan régen építették, hogy már az ük-ükapám sem emlékezett rá! Persze sóhajtott a legtöbbjüket körülbelül azóta nem is használták. Úgy tartja a legenda, hogy valamikor erődök álltak itt és Pax Tharkas között, összekötve a Kharolis-hegységet. Ha igaz az ősi monda, a törpék eltudtak jutni Pax Tharkasból Thorbardinba anélkül, hogy meg kellett volna látniuk a napvilágot.
- Az erődök mostanra eltűntek. És minden valószínűség szerint a legtöbb alagút is. Az Összeomlás beomlasztotta azokat. Azért - csevegett vidáman Rhegar, ahogy folytatták útjukat Caramonnal - nem lepődnék meg különösebben, ha Duncan kémjei patkányok módjára itt leselkednének alattunk.
- Alulról vagy felülről, de már régóta figyelnek minket - motyogta Caramon, miközben szeme a végtelen, kihalt sivatagot pásztázta.
- Ja mondta határozottan Rhegar -, de nem mennek sokra vele!
Caramon nem válaszolt. A két vezér csendben folytatta útját. A nagydarab férfi egyedül tért vissza sátrába, a törpe pedig társainak táborhelyére sietett.

...

Caramon sátrától nem messze, az egyik buckából fürkésző tekintetek lesték a hadsereget, figyelemmel kísérték minden egyes mozdulatot. Ám az ólálkodókat nem a hadsereg érdekelte, hanem csak három ember. Csupán három ember...

- Nemsokára mondta Kharas. Kikandikált az egyik kémlelőlyukon, melyet olyan rafináltan vájtak ki a sziklából, hogy a buckában levők nyugodtan nézelődhetnek kifelé, ám kívülről nem láthattak a bucka belsejébe a kíváncsi tekintetek.

- Szerinted milyen messze van?

A kérdés egy öreg, loncsos törpének szólt aki unottan nézett ki a kémlelőnyíláson, majd végigtekintett az alagúton.

- Kétszázötvenhárom lépés. Pont a közepébe vezet - jelentette ki határozottan.

A magas törpe ismét kipillantott a Síkságra, ahol a tábornok sátra állt a többi tábornoktól kissé távolabb. Kharas csodálta az öreg törpét, hogy az ilyen pontosan meg tudta határozni a távolságot. A hősnek komoly kétségei voltak, mint ahogy a többieknek is, ám Mester biztos volt a dolgában. Az öreg tolvajnak, akit kifejezetten emiatt a feladat miatt kértek meg, hogy térjen vissza elvonultságából, túl nagy hírneve volt, amit figyelemreméltó hőstettek végrehajtása során szerzett, olyan hírneve, mely szinte vetekedett Kharas dicsőségével.

- Alkonyodik - közölte Kharas teljesen fölöslegesen, mivel a rézsútos árnyak hosszúra nőttek a háta mögötti alagút sziklafalain. - A tábornok visszatér. Belép a sátrába. - Kharas összeráncolta a homlokát. - Reorx szakállára, remélem nem pont ma éjjel fog változtatni a szokásain!

- Nem fog - nyugtatta meg a Mester. Kényelmesen lekuporodva egy sarokba a bozontos törpe az, olyan ember magabiztos nyugalmaival válaszolt, aki (annak idején) abból élt, hogy társai jövés-menését figyelte.

- A két első dolog, amit meg kő' tudnod, mikó' kirabolsz egy házat, hogy mindenki teszi a napi dógát és senki sem szereti a változást. Az időjárás jó, nem kő' meglepetéssel számóni. Nincs odakünn más, csak homok meg még több homok. Nem, nem fog mást csinálni.

Kharas összevonta a szemöldökét, nem tetszett neki, hogy eszébe juttatták, mit is csinált azelőtt az öreg. A törpék hőse igencsak tudatában volt lehetőségek szabta korlátainak, ezért választotta ki Mestert erre a feladatra. Olyan emberre volt szüksége, aki ügyesen tud lopózni, halkan és gyorsan settenkedni, és aki jártas az éj leple alatti támadásban és menekülésben.

A solamniai lovagok által nagyra becsült Kharas azonban lelkiismeret-furdalásban szenvedett emiatt. Azzal csitította háborgó lelkét, hogy Mester már réges-régen megfizetett bűneiért, és számos szolgálatot tett királyának, mely által ha nem is egy tiszteletreméltó alakká, de legalábbis egy kisebb hőssé vált.

És különben is, gondolkodott tovább magában Kharas, gondoljunk csak azokra a lelkekre, akiket megmentünk!

Ahogy ezt végiggondolta, egy megkönnyebbült sóhaj hagyta el ajkát.

- Igazad van, Mester. Most lépett ki a varázsló a sátrából, és a boszorkány is előjött az övéből.

Egyik kezével megragadta kalapácsa nyelét, melyet előrelátóan övéhez szíjazott, másik kezével pedig megigazította a derekára tűzött rövidkardot. Végül az egyik erszényébe nyúlva egy pergamentekercset vett elő, amelyet megfontolt, ünnepélyes arckifejezéssel bőrpáncélja egyik biztonságos zsebébe gyömösölt.

Majd a mögötte álló négy törpéhez fordult, és azt mondta.

- Ne felejtsetek, hogy csak annyira bántsátok a nőt és a tábornokot, amennyi feltétlen szükséges a leterítésükhöz. De... a varázslónak meg kell halnia, mégpedig gyorsan, mert ő a legveszélyesebb.

Mester elvigyorodott, majd még jobban befészkelte magát. Ő nem tart velük. Túl öreg. Valaha igencsak megsértődött volna emiatt, ám most már olyan vén, hogy ez már bóknak számított. És különben is, vészesen remegtek a térdei.

- Hadd csinálják csak a dolgukat! - tanácsolta az agg törpe. Kezdenek csak el vacsorázni, pihenni. Majd akkor... - kezét kuncogva húzta el a torka előtt - kétszázötvenhárom lépés...

A tábornok sátra előtt őrt állva, Garic éppen a benn honoló csendet figyelte. Nyugtalanító volt, hangosabbnak tűnt, mint a legádázabb veszekedés.

A nyitott sátorlapon bepillantva látta a három alakot, ahogy ott ültek, mint minden este, némán, időnként valamit motyogva, mindegyikük a saját gondolataiba merülve.

A varázslót lekötötték a tanulmányai. Azt suttogták, valami hatalmas varázsigét készít elő, melynek segítségével fel fogja robbantani Thorbardin kapuját. Ami pedig a boszorkányt illeti, ki tudja miféle dolgok járnak az eszében? Garic hálás volt, hogy legalább Caramonon rajta tarthatta a szemét.

Az emberek furcsa dolgokat beszéltek a boszorkányról. Csodákat meséltek Pax Tharkasban arról, hogy a nő egy érintésére visszaköltözött az élet a holtakba, hogy a levágott végtagok visszanőttek a véres csonkhoz. Garic természetesen figyelmen kívül hagyta ezeket a meséket. De azért... volt valami e nő körül, ami arra készítette a fiatalembert, hogy újragondolja, vajon helyénvalóak-e első benyomásai.

Garic fáradhatatlanul rőtta a köröket a hideg szélben, mely kegyetlenül füttyült a sivatagban. A sátorban tartózkodók közül az ifjú lovag leginkább a parancsnokáért aggódott. Az elmúlt hónapok alatt tisztelni és bálványozni kezdte Caramont. Hogy megpróbáljon minél jobban hasonulni hozzá, a fiatalember folyamatosan figyelemmel kísérte a hadvezért, így nem tudta nem észrevenni Caramon érezhető lehangozottságát és

boldogtalanságát, melyről a nagydarab férfi azt hitte, hogy egész jól leplezi. Garic számára Caramon vette át elvesztett családja szerepét, és most a fiatal lovag úgy emésztette magát Caramon bánata miatt, mintha csak a bátyja fájdalmát látná.

- Biztos azok a nyavalyás sötéttörpék! - motyogta bajsza alatt Garic, miközben topogott, hogy el ne gémberedjenek a lábujjai. - Nem hiszek nekik, annyi szent! Én bezzeg már rég elküldtem volna őket, és fogadok, hogy a tábornok is így tett volna, ha nem lenne az a testv...

Garic hirtelen megtorpant, és lélegzetvisszafojtva figyelni kezdett.

Semmi. De meg mert volna rá esküdni, hogy...

Kezét a kardja markolatán nyugtatva, a fiatal lovag kibámult a sivatagba, mely bár nappal forró volt, éjszakára hideg és félelmetes helyé változott. Láta a távolban a tábornökeket. Itt-ott lézengő emberek árnyait vette észre.

Aztán újra meghallotta. A hangot maga mögött. Pont mögötte. A nehéz, vasalt csizmák dobogását...

- Mi volt ez? - kapta fel fejét Caramon.

- Csak a szél - motyogta Crysania, majd a sátorra pillantva kirázta a hideg, ahogy észrevette, hogy a sátor szövete. Úgy hullámszik és fodrozódik, mintha csak élne. - Egyfolytában fúj a szél ezen a borzalmas helyen.

Caramon félig felemelkedett ültő helyzetéből, kezét kardja markolatán nyugtatva.

- Ez nem a szél volt.

Raistlin a testvéreire pillantott.

- Üljetek már le! - szólt rá fivérére ingerült hangon. - És edd meg a vacsorádat, hadd fejezzük végre be! Vissza kell mennem a könyveimhez.

A mestermágus gondolatban újra átismételt egy különlegesen nehéz varázsigét. Már napok óta küszködött vele, megpróbálta eltalálni a legtökéletesebb hangalakot és kiejtést, melynek segítségével a szavak titkai feltárnak előtte. Eddig még nem álltak össze egészszé és nem sok értelmük volt.

Raistlin eltolta maga elől érintetlen tányérját és felállt... épp amikor a szó szoros értelmében megnyílt alatta a föld.

Mint a tengeren hánykolódó hajó, mely a hullámhegy tetejéről a mélybe zuhan, a homokos talaj kicsúszott a lába alól. Lenézve a mágus egy tatózó lyukat pillantott meg maga alatt. A sátor egyik tartórúdjá kioldódott, és a mennyezet berogyott. A rajta csüngő lámpás meglendült, árnyak kavargtak és ugráltak, mint valami démonok.

Raistlin ösztönösen elkapta az asztal szélét, így sikerült elkerülnie azt, hogy belezuhanjon az egyre szélesedő üregbe. Ám míg ez kötötte le figyelmét, látta, hogy alakok kúsznak elő a nyílásból, zömök, szakállas alakok, A vadul táncoló lámpafényben acélpengék villantak, fényük sötét, zord tekintetekben tükröződött vissza.

- Caramon! - kiáltotta Raistlin, bár azokból a hangokból, melyek mögötte hallatszottak, a rettenetes káromkodásból és a hüvelyéből kihúzott kard hangjából már tudta, hogy Caramon is tudatában van a veszélynek.

A mágus is hallotta a női hangot, ahogy Paladine nevét sikoltja, majd kékes fényt látott villanni, ám nem maradt ideje arra, hogy Crysania miatt aggódjon. Szinte a semmiből bukkant elő az a hatalmas harci pöröly, mely a lámpás fényében megvillanva egyenesen a mágus fejét vette célba.

Raistlin elmondta az első eszébe jutó varázsigét és elégedetten látta, hogy egy láthatatlan kéz kicsavarja a törpe kezéből a fegyvert. A varázsló parancsára a mágikus erő keresztülhajította a sátron a kalapácsot, majd hangos csattanással a sarokba ejtette.

A támadás váratlanságától először megbénult Raistlin agya, de mostanra már hűvös volt és tiszta. Mikor a kezdeti döbbenet elmúlt, a mágus mindezt már úgy fogta fel, mint valami

újabb bosszantó kellemetlenséget, amely csak hátráltatja abban, hogy mielőbb visszatérhessen könyveihez. Úgy tervezte, gyorsan véget vet ennek, így teljes figyelmét az előtte álló ellenségre összpontosította, félelmet nem ismerő tekintettel méregetve.

A mágus ijedség nélkül, hűvös nyugalommal fogott hozzá a varázslathoz, annak tudatában, hogy semmi sem árthat neki, mivel védi őt az idő.

Érezte, hogy örvénylik, buzog testében az energia, ahogy magával ragadta az extázis. Kellemes változatosság lesz az eddigi tanulások után, gondolta. Egy érdekes feladat... Kinyújtotta ujjait, majd belekezdett abba a varázsigébe, mely sercegő villámokat szór az ellenségre. Aztán hirtelen megzavarták.

Egy váratlan villanás meglepetésével bukkant fel előtte két apró alak a sötétségből, mintha csak valami csillagról pottyantak volna ide.

A mágus lábához hemperedtek, és egyikük tágra nyílt szemmel meredt Raistlinra.

- Oh, nini! Ez Raistlin! Megcsináltuk Gnimsh! Megcsináltuk! Hé, Raistlin! Fogadok, meglep, hogy itt látsz, mi? És oh, el kell neked mondanom a legcsodálatosabb történetet! Tudod, az úgy volt, hogy halott voltam. Nos, szóval nem egészen, de...

- Tasslehoff! - képedt el Raistlin.

Gondolatok cikáztak át a mágus agyán, mint ahogy a villámok cikáztak volna elő ujjából

Az első: Egy surranó! Az idő menetét meg lehetett változtatni!

A második: A történelmet meg lehet változtatni!

A harmadik: Én is meghalhatok!

A gondolatok okozta döbbenet végigvágott Raistlin testén és elmosta a megfontoltságot és nyugalmat, melyre egy mágusnak olyannyira szüksége van ahhoz, hogy véghezvigye a varázslatát.

Problémájának nem várt megoldása és a szörnyű felismerés, hogy ez mivel járhat, egyszerre túl sok volt neki. Raistlin elvesztette a fejét. A varázsigé szavai kihullottak agyából. Ám ellenségei nem télenkedtek.

Raistlin ösztönösen cselekedve, megrázta remegő kezét, mire a csuklóján hordott kis ezüstitőr a tenyerébe hullott.

De már túl késő volt... és a tör túl apró...

9. FEJEZET

Kharas most minden figyelmét a férfire irányította, akit megölni készült. Kemény katonai kiképzésének köszönhetően ügyet sem vetett a most felbukkant két jelenésre, talán azt gondolta, hogy nem mások, mint a mágus bűbájával megidézett teremtmények.

Ekkor észrevette, hogy a varázsló csillogó szeme élettelenné válik. Láta, hogy Raistlin ajkai - melyek megfeszültek, hogy halált hozó varázsigéket ejtsenek - elernyednek és tátva maradnak, és a törpe tudta, hogy eljött az ő pillanata. Ellenfele most ki van szolgáltatva kénye-kedvének.

Előrelendült és keresztüldöfte rövid kardját a fekete, suhogó bársonyköpenyen, és elégedetten érezte, hogy a fegyver célba talál.

Közelebb lépett a kardhegyre tűzött mágushoz, és még beljebb nyomta a gyilkos pengét a férfi törékeny testébe. Az emberi testből kiáradó forróság elborította a törpét, mint a pokol tüzes lehelte. A gyűlölet és harag hulláma olyan erővel zúdult le Kharasra, mint egy ökölcsapás - a harcos hátratántorodott és a földre zuhant tőle.

De a mágus halálosan megsebesült. Ezt Kharas biztosan tudta. A törpe felnézett a padlóról, ahol feküdt, egyenesen azokba a félelmetes szemekbe, és látta hogy izzanak a dühtől, de azt is, hogy megtelnek fájdalommal. Rövid kardjának markolatán, amely a

mágus gyomrából állt ki, a lengő lámpás ingadozó fénye csillogott. A varázsló karcsú ujjai a markolatra fonódtak, és a harcos fülében ott visszhangzott a férfi halálsikolya. Kharas tudta, hogy már nincs mitől félnie. A mágus nem árthat neki többé.

A törpe feltápáskodott, megragadta a kard markolatát és kiszabadította fegyverét. Ellenfele fájdalmasan felkiáltott, hasára szorított kezének ujjai közt kibuggyant a vére és előredőlve a padlóra zuhant, nem mozdulva többé.

Kharasnak most már volt ideje körülnézni. Katonái még harcban álltak a tábornokkal, aki hallotta fivére síkolyát, és most a haragtól és aggodalomtól megsokszorozott erővel küzdött. A boszorkány nem volt sehol, a kísérteties fehér fény, amely körülragyogta a nőt, vele együtt eltűnt a sötétben.

Kharas zajt hallott balról és gyorsan odafordult. Láta, hogy a mágus által megidézett két lény döbbsent rémülettel mered az előttük heverő testre. A törpe elképedve vette észre, hogy a túlvilági létsíkról megidézett két démon nem más, mint egy kéknadrágos surranó és egy kopasz, bőrkötényes gnóm.

Nem volt ideje, hogy eltöprengjen ezen a furcsaságon. Bevégezte, amiért jött, vagyis majdnem bevégezte. Tudta, hogy most már nem tárgyalhat a tábornokkal. Immár csak arról kell gondoskodnia, hogy biztonságban kijuttassa innen az embereit. Keresztülrohant a sátron, útközben felkapva kalapácsát és törpe nyelven odakiáltott katonáinak, hogy húzódjanak félre. Egyetlen lendülettel rontott Caramonra.

A kalapács épp fejen találta a hatalmas embert. A csapás kiütötte, de nem ölte meg a harcost. Caramon a földre omlott, mint egy letaglózott bivaly, és a sátorra hirtelen halotti csend ereszkedett.

Pár pillanatig tartott csupán az egész.

Kharas kipillantott a sátor függönyén és látta, hogy a bejáratnál őrködő fiatal lovag ájultan hever a földön. Semmi jele nem volt, hogy a távolabbi őrtüzek mellől bárki meghallott vagy látott volna valamit.

A törpe felnyúlt, megállította a lámpás lengését és körbetekintett. A mágus vértócsában hevert. Mellette feküdt a tábornok, karját fivére felé nyújtva, mintha ő lett volna utolsó gondolata, mielőtt elveszítette az eszméletét. Az egyik sarokban a boszorkány feküdt, hanyatt, lecsukott szemmel.

Mikor meglátta a vért a nő ruháján, Kharas szigorú tekintettel fordult katonáihoz. Egyikük megrázta a fejét.

- Sajnálom, Kharas - mondta a törpe a lányra pillantva és megborzongott. -, de... de a belőle áradó fény olyan vakító volt! Mintha átvilágította volna a fejem. Csak arra tudtam gondolni, hogy muszáj kioltanom. És... és igazából nem voltam rá képes, de amikor a varázsló sikoltott, a lány is felkiáltott és kihunytt a fénye. Ekkor megütöttem, de nem túl erősen. Nem sebesült meg súlyosan.

- Rendben van - bólintott Kharas. - Menjünk.

Elrakta a kalapácsát, és lepillantott a lábánál fekvő tábornokra.

- Sajnálom - mondta. Előhalászott egy pergament, és a férfi kinyújtott kezébe gyömöszölte. - Egyszer talán majd megmagyarázhatom neked.

Felállt és körbepillantott.

- Mindenki megvan? Akkor tűnjünk el innen.

A törpék az alagút bejáratához siettek.

- Mi legyen ezekkel? - kérdezte valaki megállva a surranó és a gnóm mellett.

Velünk jönnek! - parancsolta Kharas. - Nem hagyhatjuk itt őket, még felverik a tábornok.

A surranó most először mutatott valami életjelet.

- Ne! - kiáltotta, és könyörögő, rémülten elkerekedett szemekkel nézett Kharasra. - Nem vihetsz magaddal. Csak most értünk! Megtaláltuk Caramont, és most már végre mehetünk haza! Kérlek, ne!

- Hozzátok őket! - parancsolta szigorúan Kharas.

- Ne! - tiltakozott a surranó és azon küszködött, hogy kiszabadítsa magát fogvatartója karjaiból. - Kérlek, ne! Hát nem érted? Abyssban voltunk és megmenekültünk...

- Hallgattassátok el! - dörögte Kharas, a sátor alatt húzódó alagútba pillantva, hogy lássa, minden rendben van-e ott. Intett a többieknek; hogy siessenek, és letérdelt az alagút lejárata mellett.

A törpék egyenként leszálltak az alagútba, magukkal cibálva a betapasztott szájú surranót, aki még mindig rúgkapálva és karmolva próbálta kiszabadítani magát, míg végül le gyűrték és behajították a nyíláson. A másik foglyukkal semmi bajuk sem volt. A szegény gnóm úgy megrémült, hogy szinte sokkos állapotba került. Kétségbeesetten pislogott körbe, száját tátva felejtette, és szó nélkül tette amit mondtak neki.

Kharas ment utoljára. Mielőtt leugrott volna az alagútba, még egyszer körbepillantott a sátorban.

A lámpás most már mozdulatlanul függött, lágy, otthonos fényével világítva be a borzalmas képet. Az asztalok összetörve, a székek felborogatva, az étel szétszórva a földön. A fekete köpenyes varázsló holtteste alól keskeny vérpatak csorgott. Kis tócsába gyűlt az alagút bejáratánál, majd lusta, kövér cseppekben aláhullott a nyílásba.

Kharas beugrott a lyukba, biztonságos távolságba futott a bejáratától, és ott megállt. Megragadta az alagút padlóján végigfektetett hosszú kötelet és erősen megrántotta. A kötél másik vége a tábornok sátra alatti támfához volt rögzítve. Az erős kötél kirántotta a támaszt. Az omlás robaja végigdübörgött a folyosón. Az alagút végéből kövek gurultak elő, majd a felszálló porfelhő mindent elfedett.

Mikor a folyosót ily módon biztonságosan lezárta maguk mögött, Kharas megfordult és a többiek után sietett.

- Tábornok...

Caramon vad arckifejezéssel talpra szökkent és kinyújtotta karját, hogy lapáttényerével megragadja ellenfele nyakát.

Garic döbbenetén hátrált egy lépést.

- Tábornok! - kiáltotta. Caramon! Én vagyok az! A hirtelen belé nyilalló fájdalom és Garic ismerős hangja keresztültörtek a harcos agyát borító ködön. Felmordult, kezei közé fogta a fejét és megborzongott. Garic elkapta, amikor előretántorodott és óvatosan leültette egy székbe.

- A testvérem? - kérdezte Caramon rekedtes hangon.

- A sátrába vittük - válaszolta csendesén a fiatal lovag. - A sebe...

- Mi? Mi van a sebével? - kapta fel fejét idegesen a tábornok, és véreres szemeinek fájdalommal telt tekintetével a másikra meredt.

Garic kinyitotta a száját, majd ismét becsukta és megcsóválta a fejét.

- A... apám beszélt nekem, ezekről a sebekről - mondta halkán. - Az ember napokig szenved velük, rettenetes fájdalomban, amíg...

- Szóval hasi seb - felelte Caramon.

Garic biccentett és lehajtotta a fejét. A tábornok most jobban szemügyre vette a fiatalembert, és látta, hogy az halálosan sápadt. Lehunyta a szemét, hogy leküzdje szédülését és a rátörő hányingert, de tudta, ha feláll, kezdődik előről az egész. Végül elszántan felemelkedett.. Sötétség örvénylett körülötte és majdnem magába szippantotta. Várt, amíg imbolygás nélkül képes volt egyenesen állni és akkor ismét kinyitotta a szemét.

- Hogy vagy? - kérdezte Garicot, és komor tekintettel nézett a fiatal lovagra.

- Jól vagyok - felelte amaz és elpirult a szégyentől. - El... elkaptak ezek a... hátulról.

- Eegen. - Caramon most vette csak észre a fiatalember hajába ragadt alvadt vércsomókat. - Így történhetett. Ne aggódj emiatt!

A nagydarab harcos keserűen elmosolyodott.

- Engem előlről kaptak el.

Garic ismét bólintott, de az arckifejezésén látszott, hogy azért csak tovább emésztí magát.

Majd túlteszi magát rajta, gondolta Caramon. Mindnyájan szembenézünk ezzel előbb vagy utóbb.

- Megyek, megnézem a fivéremet - szólalt meg hangosan, és tett egy bizonytalan lépést a sátor bejárata felé. Aztán megtorpant. - Lady Crysania?

- Alszik. Egy kés könnyebben megsebezte a... izé... bordáját. Bekötöttem... tük... amennyire tudtuk. Fel kellett hasítani a... khmm... ruháját - pirult el Garic. - És adtunk neki egy kis pálinkát...

- Tud Raist... Fistandantilusról?

- A mágus megtiltotta.

Caramon felvonta a szemöldökét és a homlokát ráncolta. Körbetekintett a feldúlt sátorban és meglátta a vértócsát a letaposott földön. Nagyot sóhajtott, félrehúzta a sátor függönyét és határozott léptekkel elindult kifelé. Garic követte.

- A sereg?

- Tudják. A szó gyorsan jár. - A lovag sajnálkozva vont a vállát. - Annyi mindent kellett csinálni. Megpróbáltunk a törpék nyomába eredni, és...

- Ugyan! - horkantott Caramon, és arca görcsbe rándult, ahogy a fájdalom ismét koponyájába nyilallt. - Biztos beomlasztották maguk mögött az alagutat!

- Így igaz. Megpróbáltuk kiásni, de ilyen erővel feláshatnánk ezt az egész istenverte sivatagot - felelte Garic keserűen.

- De mi van a sereggel? - ismételte Caramon, és megállt Raistlin sátrának bejáratánál. Bentről halk nyögések és sóhajok hallatszottak.

- Az emberek elkeseredettek - sóhajtott a lovag. - Beszélnek össze-vissza. Nem tudom.

Caramon értette. Bepillantott testvére sátrának sötét belsejébe.

- Egyedül megyek be. Köszönök mindent, amit tettél, Garic - mondta csendesen. - Most menj és pihenj egy keveset, mielőtt teljesen kimerülsz. Később még szükségem lesz rád, és semmi hasznodat nem fogom venni, ha megbetegíted magad.

- Igenis, uram - felelte Garic. Megfordult, hogy elinduljon, de aztán megállt és visszafordult. Benyúlt a páncélja alá és előhúzott onnan egy véráztatta pergament. - Ezt... ezt találtuk a... a kezeden, uram. Törpeírás...

Caramon odapillantott, átvette a tekercset, kibontotta, elolvasta, majd szó nélkül ismét feltekerte és az övébe dugta.

A sátor körül most őrség állt. Caramon magához intette az egyiket, megkérte, hogy kísérje sátrához Garicot és hosszan nézett utánuk, amikor eltávoztak. A sátorban a bejáratnál strázsáló őr tisztelgett, amikor a harcos belépett.

- Várj odakinn - utasította Caramon és az őr eltávozott.

- Nem hagyta, hogy hozzányúljunk - jelentette közömbös hangon a törpe, aki Raistlin ágya mellett ücsörgött, fejével a haldokló felé intve. - Be kéne kötni a sebet. Nem mintha sokat számítana, persze. De talán kissé enyhítene rajta.

- Majd én gondját viselem most már - felelte nyersen Caramon.

A törpe tenyerével térdére támaszkodva feltápáskodott. Habozott egy ideig, majd megköszönte a torkát, mintha azon gondolkodna, hogy megszólaljon-e vagy sem. Aztán elhatározta magát, és ravasz, csillogó szemekkel felfelé pislogva Caramonra, megszólalt.

- Rhegar mondta, hogy beszéljem meg veled. Ha azt akarod, hogy inkább én tegyem meg... érted? Hogy gyorsan vége legyen. Már csináltam máskor is. Van egy kis gyakorlatom, hogy úgy mondjam. Tudod én békeidőben hentes vagyok és...

- Kifelé!

A törpe megvonta a vállát.

- Ahogy akarod. Te döntesz. De ha az én testvérem volna...

- Kifelé - ismételte halkan Caramon. Nem is látta, a törpe mikor hagyta el a sátrat, még nehéz csizmáinak lépteit sem hallotta. Minden érzékével ikertestvére felé fordult.

Raistlin az ágyán feküdt, ruhában, kezeit borzalmas sebére szorítva. Köpenyét és húsát a megfeketedett vér ijesztő masszává ragasztotta össze. És a mágus haldoklott. Öntudatlanul hánykolódott a fekhelyén, minden kilégzése mély, fájdalmas halálhörgés volt, minden belélegzése izzó kín.

De Caramon számára a legrettenetesebb látványt az jelentette, hogy fivérének csillogó szemei rámeredtek, figyelték őt és követték mozgását a betegágyig. Raistlin eszméletén volt.

A harcos letérdelt testvére ágya mellé, és tenyerét annak lázas homlokára helyezte.

- Miért nem hagyta, hogy hívják Crysaniát? - kérdezte csendesen.

Raistlin, arca eltorzult. Összecsikordultak a fogai, ahogy próbálta a szavakat kipréselni vérrel festett ajkai közt.

- Paladin... nem... gyógyít... meg... engem... - az utolsó szó inkább csak egy elfojtott sikoly volt, mint értelmes hang.

Caramon zavarodottan meredt fivérére.

- De... de hát haldokolsz! Nem halhatsz meg! Te magad mondtad...

Raistlin elfordította tekintetét, félrehajtotta a fejét. Ajkai közül vér szivárgott.

- Az idő... megváltozott.. minden... megváltozott...

- De...

- Hagyj magamra!... Hagyj meghalnom! - sikoltotta Raistlin haragjában és fájdalmában, és teste görcsbe rándult

Caramon megborzongott. Megpróbált szájalommal nézni fivérére, de az arc, amely eltorzult és összegyűrődött a fájdalomtól, nem az az arc volt, amelyet ismert.

A bölcsesség és intelligencia álarcát letépte róla a halál kinyújtott keze, és feltárta a büszkeség, ambíció, önzés és érzéketlenség ráncait. Mintha Caramon először látná testvére arcát, amelyet mindig is ismert.

Lehet, gondolta Caramon, hogy Dalamar ezt az arcot látta az Ősmágia Tornyában, amikor Raistlin puszta kézzel lyukakat égetett a húsába. Talán Fistandantilus is ebbe az arcba nézett halála pillanatában...

A harcos, akit lelke mélyéig megrázott ez a látvány, elszakította tekintetét a borzalmas, koponyaszerű arcról, megkeményítette vonásait és kinyújtotta a kezét.

- Legalább hadd kötözzem be a sebed.

Raistlin hevesen megrázta a fejét. Véráztatta kezével elengedte sebére szorított köpenyét, mellyel élete utolsó szikráit tartotta testében és megragadta fivére csuklóját.

- Ne! Legyen vége! Elbuktam. Az istenek kinevetnek. Nem bírom... elviselni...

Caramon rámeredt. Hirtelen, számára is érthetetlenül, lelke haragba borult - haragba, amely a gunyoros megjegyzések és a köszönet nélküli szolgálat éveiben gyökeredzett. Haragudott, hogy látta barátait meghalni emiatt a férfi miatt. Haragudott, amiért őt is kis híján elpusztította. Haragudott, mert látta, hogyan szított szerelmet és hogyan utasította el azt. Caramon kinyújtott kezével megragadta a fekete köpeny nyakát és felemelte fivére fejét a párnáról.

- Nem, az istenekre mondom, nem! - kiáltotta, Caramon dühtől remegő hangon. - Nem fogsz meghalni! Hallod? Nem fogsz meghalni, testvér! Egész életedet csak önmagadért élted. És még most, a halálodban is a magad számára könnyebb utat keresed. Minden lelkiismeret-furdalás nélkül itt hagynál, ebben az időcsapdában. Elhagynád Crysaniát! Nem, testvér! Élni fogsz, átkozottul élni! Élni fogsz, hogy engem hazajuttass. Hogy utána mit csinálsz, az már a te dolgod.

Raistlin a harcosra nézett, és dacára kízó fájdalmának, arcán torz grimasz jelent meg, amelyet egy mosoly paródiájának lehetett tekinteni. Úgy tűnt, hangos nevetésre fakad, de csak vér buggyant ki torkából és végigcsorgott állán. Caramon lazított a szorításán, mellyel bátyja köpenyét markolta Raistlin visszahanyatlott a párnájára. Izzó szemével majd elnyelte Caramont. Kettejük közt nem maradt más, csak harag és gyűlölet.

- Megyek, szólok Crysaniának - mondta Caramon nyersen, és figyelemre sem méltatva Raistlin vad tekintetét, felállt. - Neki legalább van némi esélye, hogy meggyógyítson. Igen, tudom, hogy ha pillantással ölni lehetne, akkor én már rég halott lennék. De hallgass ide Raistlin, vagy Fistandantilus, vagy ki a franc vagy: ha Paladine határozott úgy, hogy elpusztulj, mielőtt valami nagyobb kárt okoznál a világban, akkor legyen úgy. Elfogadom a sorsomat és elfogadja Crysania is. De ha az az isten akarata, hogy élj, azt is elfogadjuk - és elfogadod te is, akár akarod, akár nem!

Raistlin, maradék erejét összeszedve, véres kezével tovább szorította fivére csuklóját, bár látszólag alig volt már benne élet.

Caramon összeszorította ajkait és lefejtette karjáról testvére ujjait. Felállt és otthagyta a mágus ágyát, de a háta mögül tovább hallotta a haldokló szaggatott hörgését. Habozott egy ideig, mert a hang a szívéig hatolt. Aztán Tikára gondolt és az otthonára...

A harcos távozott. Kilépett az éjszakába, hogy Crysaniához siessen, és meglátta a törpét, aki gondtalanul ücsörgött a sátor oldalánál az árnyékban, egy fadarabot farigcsálva éles késével.

Caramon előhúzta övéből a pergament. Nem volt szüksége rá, hogy újra elolvassa. A szöveg rövid volt és egyszerű.

A varázsló elárult téged és a sereged. Küldj egy hírvivőt Thorbardinba, ha tudni akarod az igazságot.

Caramon a földre hajította az írást.

Milyen otromba tréfa!

Milyen otromba és durva tréfa!

Raistlin hallotta az istenek nevetését az agyára telepedő fájdalom ködén át. Gyógyírt nyújtanak egyik kezükkel, hogy aztán a másikkal visszavegyék! Hogyan lelhetik örömeiket az ő pusztulásában!

A mágus meggyötört teste görcsbe rándult a fájdalomtól, csakúgy, mint tehetetlen dühtől remegő lelke, melyet kízó tüsszel égetett, a tudat, hogy elbukott.

Te gyenge és nevetséges emberi Lény! hallotta fejében az istenek kiáltásait. Csak emlékeztetünk halandóságodra!

Nem bírta elviselni Paladine győzelmét. Látni, ahogy az isten acsarog rá, és sütkérezik az ő bukásának fényében! Akkor már jobb gyorsan meghalni, hagyni, hogy lelke megkeresse azt a sötét menedéket, mely vár rá. De akkor az a fattyú testvére, szinte a másik fele, az a fele, amelyet mindig irigyelt és amilyené lenni vágyott, az a fele, amely jog szerint neki járna - elárulja őt. Megtagadja tőle azt a... azt a végső, áldott menedéket...

A fájdalom elborította testét.

- Caramon! - sikoltott fel Raistlin, egyedül a sötétben. - Caramon, szükségem van rád! Caramon, ne hagyj itt!

Felzokogott és a gyomrához kapott, összegömbölyödött, mint egy labda.

Ne hagyj itt... egyedül... ezzel...

Ekkor agya elvesztette az ellenőrzést tudata felett, és ujjai közül kifolyó életének képei villantak élő emlékezete mélyéről. Sötét sárkányszárnyak, egy törött sárkánygömb... Tasslehoff... egy gnóm...

A gyógyteám...

A halálom...

Vakító fehér fény, mely tiszta volt, hideg és éles, mint a kard pengéje, hasított a mágus tudatába. Megpróbált elmenekülni tőle, visszahúzódni saját meleg és puha sötétségébe. Hallotta a hangját, ahogy Caramonhoz könyörög, hogy ölje meg és vessen véget a fájdalomnak és az éles, szűrő fénynek.

Raistlin hallotta ugyan saját szavait, de nem tudott róla, hogy beszélne. Csak abból sejtette, hogy így kell lennie, mert a vakítóan tiszta csillogásban látta, hogy fivére elfordul tőle.

A fény egyre ragyogóbban sütött, és lassan egy arc bontakozott ki e ragyogásból, egy gyönyörű, nyugodt, tiszta tekintetű arc, hideg, sötétszürke szemekkel. Hűvös kéz érintette lángoló homlokát.

- Engedd, hogy meggyógyítsalak.

A fény fáj, jobban, mint a fegyver acélja. Raistlin sikoltva vonaglott, próbált elmenekülni előle, de a hús kezek szorosan fogták.

- Engedd, hogy meggyógyítsalak.

- Menj... el...

- Engedd, hogy meggyógyítsalak...

Raistlin elernyed, leküzdhetetlen gyengeség tört rá. Kifáradt a küzdelemben, a küzdelemben a fájdalom, a megkülönböztetés, a kín ellen, amelyek egész életén végigkísérték.

Jól van. Ne vessenek csak az istenek! Végül is megérdemlik, gondolta keserűen. Hadd gyógyítsanak meg. És aztán majd itt maradok a sötétségben... a puha, meleg sötétségben...

Lehunyta a szemét, és szorosan lezárta szemhéjait, hogy kiszűrje a fényt, és várta a gúnykacajt...

...és akkor hirtelen meglátta az isten arcát.

Caramon kinn állt fivére sátrának árnyékában, kezét lüktető halántékára szorítva. Szívét kízó fájdalommal gyötörte Raistlin könyörgése a halál után. Végül nem bírta tovább. A papnő nyilvánvalóan kudarcot vallott. Caramon megragadta kardjának markolatát, belépett a sátorba és az ágyhoz ment.

Ebben a pillanatban elhallgatott Raistlin kiáltása.

Meghalt!, gondolta Caramon. Raistlin halott.

Fivére arcába tekintett, de nem érzett szánalmat. Inkább valami megmagyarázhatatlan rémület tört rá a látványtól. Micsoda groteszk maszkja ez a halálnak?

Raistlin arca merev volt, mint egy hulláé, szája kinyílt, de nem jött ki rajta hang. A mélyen üregekbe süppedt, élettelen szemek mereven bámultak a semmibe.

Caramon közelebb lépett - annyira el volt tompulva, hogy nem érzett sem sajnálatot, sem szomorúságot vagy megkönnyebbülést - és megvizsgálta a halott ember arcán ülő különös arckifejezést. Ekkor döbbent rá, hogy Raistlin nem halott. A tágra nyílt, mozdulatlan szemek érzéketlenül meredtek e világra, mert egy másikba láttak.

Egy fejhangú kiáltás szakadt ki a mágus testéből, borzalmasabb, mint amilyen a halálsikolya volt. Fejével lassan biccentett, ajkai szétváltak, és látszott, hogy beszél, bár hang nem hagyta el a torkát.

Ekkor Raistlin szemei lecsukódtak. Feje oldalra csuklott, megfeszített izmai elernyedtek. Fájdalmas arckifejezése megenyhült, vonásai kisimultak. Mély lélegzetet vett, megkönnyebbült sóhajjal kieresztette a levegőt, és egyenletesen lélegezni kezdett...

Caramon figyelte, ahogy az élet visszatér fivére megkínzott, vérző testébe, és nem tudta, hogy most hálát, vagy szánalmat kell-e éreznie. Lassan lerázta magáról dermedtségét,

amely olyan volt, mint mikor valaki mély álomból ébred, és zsibbadt ereiben zsibongva indul útjára a vér. Lehajolt Crysaniához, gyengéden átölelte a lány vállát és talpra segítette.

A papnő ránézett, de nem látszott rajta hogy felismerné a férfit. Tekintetével Raistlint kereste. Arcán mosoly ült. Lehuntya szemét, és csendes hálaimát rebegett magában. Aztán leengedte imára kulcsolt kezeit és Caramon mellkasának hanyatlott. Fehér csuháján friss vér csillogott.

- Magadat is gyógyítanod kellene - mondta a harcos, miközben kitámogatta a lányt a sátorból, erős karjával fogva fel annak rogyadozó lépteit.

Crysanía felnézett Caramonra, és bár gyenge volt, arcát megszépítette győzelmének megnyugtató tudata.

- Talán majd holnap - felelte halkan. - A mai este nagy siker nekem. Nem érted? Itt a válasz imádságaimra!

Caramon érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe a lány békés, ígésző szépsége láttán.

- Ez tehát a válasz? - kérdezte tompa hangon, és a tábor felé fordította tekintetét. A tüzek már parázsra leégték. Szeme sarkából látta, hogy valaki elrohan, és tudta, hogy a seregben gyorsan elterjed majd a hír, hogy a boszorkány életre keltette valahogy a halott varázslót.

Caramon keserű ízt érzett a szájában. Szinte hallotta a párbeszédet, a lelkesedést és a kérdéseket, a találgatásokat, látta a sötét pillantásokat, a fejcsóválásokat, és hirtelen elege lett az egészből. Nem akart már mást, csupán ágyba bújni, aludni és elfeledkezni mindenről.

De Crysanía tovább beszélt.

- Ez neked is válasz, Caramon - magyarázta lelkesen. - Az istenektől való jel, amely mindkettőnknek szól.

Megállt és szembefordult a férfival, határozott tekintettel nézve rá.

- Még mindig olyan elvakult vagy mint a Toronyban voltál? Még mindig képtelen vagy hinni? Paladine-ra bízunk a döntést, és az isten szólott hozzánk. Raistlin életre ítéltetett. Okkal történt mindez. Mi együtt, ő, én és te, ha csatlakozol hozzánk, harcolni és győzni fogunk a Gonosz felett, mint ahogy ma éjjel én harcoltam a halállal és győztem le azt.

Caramon a lányra bámult, aztán lehajtotta fejét és lecsüggesztette karjait. Nem akarok harcolni a Gonosz ellen, gondolta fáradtan. Csak haza akarok menni. Olyan nagy kérdés ez?

Felemelte kezét, hogy megdörzsölje vele lüktető homlokát. De a mozdulat abbamaradt mert a pirkadó hajnal fényében meglátta karján fivére véres ujjainak lenyomatát.

- Állítok egy őrt a sátrához - mondta fennhangon. - Próbálj pihenni...

Azzal elfordult.

- Caramon - kiáltott utána Crysanía.

- Tessék. - A férfi sóhajtva megállt.

- Reggelre jobban érzed majd magad. Ma éjjel érted is imádkoztam. Jó éjt, barátom. Ne felejtsd el megköszönni Paladine-nak a kegyet, hogy visszaadta testvéred életét.

- Eegen, hát persze - motyogta Caramon. Kényelmetlenül érezte magát, a fejfájása is egyre erősödött, és tudta, hogy nemsokára rettenetesen rosszul lesz. Otthagytá Crysaniát, és visszabotorkált a sátrához.

Itt, egyedül a sötétben valóban rosszul lett, és a sátor egyik sarkában addig öklendezett, amíg már nem volt mit kihánynia. Aztán ágyára rogyott, megadva magát a fájdalomnak és a kimerültségnek.

De mikor a sötétség jótékonyan ráborult, eszébe jutottak Crysanía szavai - „ne felejtsd el megköszönni Paladine-nak fivéred életét.”

Caramon lelki szemei előtt ott lebegett Raistlin meggyötört arca, és a harcos lelkéből hangtalan imádság emelkedett az isten színe elé.

10. FEJEZET

Kharas halkan kopogtatott a vendégekön Duncan szállásának bejáratánál, és türelmetlenül várta a választ. Nem kellett sokáig várnia. Az ajtó kinyílt és a király ott állt előtte.

- Lépj be és légy üdvözölve, Kharas - mondta Duncan és kinyújtva kezét, behúzta a törpe harcost a szobába.

Kharas elpirult, és belépett a palota királyi lakosztályába. Duncan kedvesen mosolygott rá, hogy eloszlassa a harcos zavarát, és keresztülvezette szálláshelyén, egyenesen saját dolgozószobájába.

A király otthona mélyen a felszín alatt épült, a hegy szívében, és szobák meg folyosók kiismerhetetlen útvesztője volt, zsúfolásig megtöltve azokkal a nehéz, sötétre pácolt, masszív fabútorokkal, melyeket a törpék annyira kedvelnek. Bár tágasabb és otthonosabb volt, mint Thorbardin többi otthona, Duncan szállása semmiben sem különbözött a többi törpe-lakosztálytól. Ennek így is kellett lennie, hogy elkerülhetőek legyenek a kellemetlen megjegyzések. Csak azért, mert Duncan a király, még nem volt joga, hogy a többiek fölé helyezze magát. Ezért, bár voltak szolgák szép számmal, saját maga nyitott ajtót, és saját kezűleg szolgálta ki vendégeit. Özvegy lévén, csak két fiával élt együtt ebben a házban, akik még nem nőültek meg, mert túl fiatalok voltak hozzá. Olyan nyolcvanasok lehetek.

A dolgozószoba, amelybe Kharas belépett szemmel láthatóan Duncan kedvenc helyeinek egyike volt. Csatabárdok és pajzsok díszítették a falakat, mellettük goblinoktól zsákmányolt görbe pengéjű szabályák sorakoztak egy minotaurusz háromágú szigonyával együtt, amely valamelyik távoli ős hagyatéka lehetett, és természetesen kalapácsok, csákányok és egyéb kőmegmunkáló szerszámok garmadája.

A király igazi törpe vendégszeretettel gondoskodott látogatója kényelméről, felajánlotta neki a legkényelmesebb széket, sörrrel kínálta és felszította a kandalló tüzét. Kharas már máskor is járt itt természetesen, sőt, elég gyakran. De most roppant kényelmetlenül érezte magát, mintha egy idegen otthonába lépett volna be. Talán Duncan volt az oka, aki ugyan a szokásos udvariassággal szolgálta ki barátját, de időnként rajta felejtette különös, átható pillantását a szakálltalan törpén.

Mikor Kharas észrevette ezt a szokatlan tekintetet a király szemében, lehetetlennek érezte, hogy elengedje magát, és kényelmesen hátradőljön székében. Ideges mozdulattal törölgette szájáról a sörhabot, és alig várta, hogy túl legyenek a kötelező formáságokon és udvariaskodáson.

Gyorsan túlestek rajta. Duncan töltött egy korsó sört magának is, felhajtotta és letelepedett. A korsót széke karfájára helyezte, megcirógatta szakállát és sötét, aggódó tekintettel Kharasra nézett.

- Kharas - szólalt meg végül. - Azt mondtad, hogy a varázsló halott.

- Igenis, thán - válaszolta a harcos csodálkozva. - Halálos sebet ejtettem rajta. Nincs ember, aki túlélhetné...

- De megtette - felelte kurtán Duncan. Kharas összeráncolta homlokát.

- Azzal vádolsz, hogy....

Most Duncanen volt a sor, hogy elpiruljon.

- Nem, barátom. Távol álljon tőlem. Biztos vagyok benne, hogy bármi történt is valójában, te meg vagy győződve róla, hogy megölted. - Keserveset sóhajtott. - De

felderítőink jelentették, hogy látták őt a táborban. Sebesült volt, az nem is vitás. Lovagolni legalábbis nem tudott. Mert mikor a tábor továbbvonult Zhaman felé, a varázsiót szekéren vitték magukkal.

- Thán! - tiltakozott Kharas, és arca kigyúlt a haragtól. - Esküszöm neked! A vére a kezemre fröccsent. A kardomat a testéből húztam ki! Reorxa esküszöm.

A törpe megborzongott.

- És láttam a halált a tekintetében.

- Nem kétlem, fiam - mondta nyugodtan Duncan és kinyújtotta kezét, hogy megveregesse az ifjú hős vállát. - Sose hallottam, hogy valaki túlélte volna egy olyan sebesülést, amelyet te most leírtál - kivéve a régmúlt időkben, amikor még az igaz istenek papjai járták a világot.

Mint az összes többi igaz pap, a törpe papok is eltűntek Krynnről, még jóval az Összeomlás előtt. De a többi fajjal ellentétben a törpék soha nem szűntek meg hinni az ősi istenben, Reorxban, a Világ Kovácsában. És bár a törpék szomorúak voltak, amiért Reorx rájuk bocsátotta az Összeomlást, istenükbe vetett hitük túl mélyen beléjük ivódott és kultúrájuk túl nagy részét itatta át ahhoz, hogy egyszerűen csak letagadják őt egy ilyen pálfordulásért. Ahhoz azért eléggé haragudtak, hogy nyíltan ne imádják tovább.

- Van valami elképzelésed róla, hogy hogyan történhetett ez? - kérdezte Duncan a homlokát ráncolva.

- Nincs, thán - felelte Kharas határozottan. - De azt se értem, hogy miért nem kaptunk semmilyen választ a tábornoktól. Kikérdezte már valaki azt a két foglyot, akiket magunkkal hoztunk? Talán tudnak valamit.

- Egy surranó meg egy gnóm? - horkantott Duncan. - Bah! Van egyáltalán valami, amit tudnak ezek? Azonkívül szükségtelen is kérdezni őket. Nem érdekel különösebben a mágus. Tulajdonképpen azért hívattalak ide, hogy elmondjam neked ezeket a híreket, Kharas, és felkérjelek, hogy most már tényleg hagyd abba a békéről való álmodozásaidat és összpontosíts a háborúra.

- Többek azok, mint csupán két szakáll - dörmögte Kharas az ősi kifejezést idézve. Szemmel láthatóan egy szót sem fogott fel királya beszédéből. - Azt hiszem...

- Tudom, mit hiszel csattant fel Duncan. Hogy jelenések, hogy két olyan lény, akiket a mágus idézett meg! De én azt mondom, hogy ez ostobaság. Melyik önmagára valamit is adó mágus idézne meg egy surranót? Nem, a legvalószínűbb, hogy ezek valamiféle szolgák, vagy ilyesmi. Sötét volt és zűrzavar, amikor előbukkantak. Magad mondtad.

- Nem vagyok ebben olyan biztos - felelte Kharas csendesén. - Láttad volna a mágus arcát, amikor felbukkantak! Olyan volt, mint amikor valaki a mezőn sétál, és hirtelen meglát egy láda aranyat és drágakövet a lábai előtt heverni a porban. Kérlek, thán, engedd, hogy idehozzam őket! Beszélj velük! Ez minden, amit kérek.

Duncan mélyet sóhajtott és elgondolkodva nézett, Kharasra.

- Rendben van - határozta el magát végül. - Nem hiszem, hogy bajunk származhatna belőle. De - vetett egy ravasz pillantást a harcosra -, ha érdektelennek bizonyulna a dolog, megígéred nekem, hogy abbahagyod ezeket a vad képzelgéseket és a háború ügyének szenteled a figyelmedet? Kemény küzdelem vár ránk, fiam.

Duncan most még kedvesebb hangon beszélt, mert igaz kínlódást látott a fiatal hős szakálltalan arcán.

- Szükségünk van rád, Kharas.

- Értettem, thán - felelte eltökélten a harcos. - Beleegyezem. Ha érdektelennek bizonyul.

Duncan gyorsan biccentett, őrei után kiáltott és döngő léptekkel kifelé indult a palotából. Kharas sokkal lassabban, elgondolkodva követte.

Keresztülvágtak a terjedelmes föld alatti törpekirályság hol felfelé, hol lefelé vezető járatain, csónakon, áteveztek az Urkhan tengeren és végül megérkeztek a

barlangrendszer legfelső szintjére. Itt tartották fogva a kisebb bűnök elkövetőit és a szentségtörőket - egy fiatal törpét, aki tiszteletlenül beszélt az idősebbekkel, zsebtolvajokat, és néhány részeget, amíg ki nem alusszák kábulatukat. És ide zárták a surranót és a gnómot is.

Legalábbis tegnap este még itt voltak.

- Ez azért van - mondta Tasslehoff Fúró láb, miközben az őrjárat magával cipelte -, mert nincs térképünk.

- Nem azt mondtad, hogy már jártál itt? - motyogta Gnimsh szórakozottan.

- Nem már jártam itt - helyesbített Tas. Majd járok itt. Vagy inkább, később jártam itt. Körülbelül kétszáz évvel később, ha jól számolom. Hát az igazán remek egy történet. Néhány barátommal együtt jöttem ide. Lássuk csak... ez közvetlenül azután volt, hogy Aranyhold és Zúgószél összeházasodtak, mielőtt Tarsisba mentünk volna. Vagy azután, hogy Tarsisba mentünk? Nem, az nem lehet, mert Tarsisban dőlt rám az a ház, és...

- Eztmárelmondta degyszer! - vágott közbe gyorsan Gnimsh.

- He? - pislogott Tas.

- Ezt... már... hallottam! - tagolta Gnimsh ordítva. Vékony gnómhangja visszhangot vert a barlangban, amitől néhány mellettük elhaladó furcsa tekintettel nézett rá. A törpe katonák rezzenéstelen arccal sürgették tovább újra elkapott foglyaikat.

- Aha - felelte Tas elszontyolodva. De aztán ismét felvidult. - De a király még nem, és most éppen hozzá kísérnek bennünket. Őt biztosan nagyon fogja érdekelni...

- Azt mondtad, hogy semmit se szóljunk arról, hogy a jövőből jöttünk - suttogta Gnimsh torkaszakadtából, és majdnem felbotlott bokája körül verdeső bőrkötényében. - Úgy fogunk viselkedni, mintha ide tartoznánk, emlékszel?

- Ez még akkor volt, amikor úgy gondoltam, hogy minden rendben lesz - sóhajtott Tas. - És minden rendben is volt. Az a szerkezet működött, elmenekültünk Abyssból...

- Hagytak elmenekülni... - mutatott rá Gnimsh.

- Nos, mindegy - folytatta Tas idegesen a figyelmeztetéstől. - Akárhogy is, de kijutottunk, és most csak ez számít. És az a mágikus műtyűr is pont úgy működött, ahogy mondtad. - Gnimsh boldogan vigyorgott és bólogatott ennél a résznél -, és megtaláltuk Caramont is. Épp ahogy mondtad, az az ízé be volt kalamit... kalabri... fene-tudja-mi-csinálva arra, hogy visszatérjen hozzá...

- Kalibrálva - vetette közbe Gnimsh.

- ...de aztán - rágcsálta idegesen copfja végét Tas - valahogy minden elromlott. Raistlint leszúrták, talán meg is halt. A törpék magukkal cipeltek, esélyt sem adva, hogy elmondjam, micsoda rettenetes marhaságot csinálnak.

A surranó egy ideig szóltanul caplatott, gondolataiba merülve.

- Azt hiszem vége, Gnimsh. Tudom, hogy ez nem a megfelelő hozzáállás és nem is jellemző rám, de nem hiszem, hogy lenne még esélyünk. Az események teljesen kicsúsztak a kezünkből. - Tas szerencsétlenül sóhajtott. - Azt hiszem, meg kell mondanunk az igazat.

Gnimsh szemmel láthatóan rettenetesen megrémült ettől a drámai fordulattól, annyira, hogy ijedtében rálépett köténye szegélyére és teljes hosszában végigvágódott a padlón. Kísérőik közül egyik sem beszélte a közös nyelvet, így hát szó nélkül talpra állították, és a továbbiakban félig a levegőbe emelve cipelték magukkal, mindaddig, míg végül egy nagy, fából faragott ajtóhoz értek. Az itt álló őrség, miután undorodva végigmérte a surranót és társát, nekifeszült a hatalmas ajtószárnyaknak és kitárta a kaput.

- Ó, itt már jártam! - kiáltott fel hirtelen Tas. - Most már tudom, hogy hol vagyunk.

- Hát ez tényleg nagy segítség! - dörögte Gnimsh.

- Ez a Fogadóterem - folytatta Tas. - Mikor legutóbb itt voltunk, Tanis megbetegedett.

Tudod, ő egy elf. Illetve csak egy fél, és utál a föld alatt élni.

A surranó bánatosan felsóhajtott.

- Bárcsak itt lenne most Tanis. Ő tudná, mit kell tenni. Bárcsak itt lenne valaki, akinek van esze!

Kísérőik előrelökdesték őket az óriási csarnokba. De legalább nem vagyunk egyedül - súgta Tas Gnimshnek. - Legalább mi itt vagyunk.

- Tasslehoff Fúró láb - mondta a surranó, és mélyen meghajolt a törpekirály előtt, majd sorra a többi thán előtt is, akik ott ültek kőszékeikben Duncan emelvényre állított trónja körül. - Ő pedig...

A gnóm reménykedve előrelépett.

- Gnimshmari...

- Gnimsh - folytatta Tas felemelve hangját, és a gnóm lábára taposott, amikor az éppen lélegzetet vett.

- Hagyd rám a beszédet - sziszegte hangos suttogással.

Gnimsh felhúzta az orrát és sértett hallgatásba burkolódzott, miközben Tas körbehordozta tekintetét a teremben.

- Váááó... nem terveztek túl nagy átalakításokat ezen a csarnokon az elkövetkezendő két évszázadban, ugye? Épp így fog kinézni akkor is. Kivéve talán azt a repedést... nem is azt, hanem azt a másikat. Igen, az az. Az majd egy kicsit nagyobb lesz a jövőben. Ha esetleg szeretnétek...

- Honnan jössz, surranó? - dörrent Duncan hangja.

- Menedékből felelte Tas, mert eszébe jutott, hogy igazat kell mondania. - Ó, ne aggódj amiatt hogy sose hallottál róla. Még nem létezik. Még Istárban sem hallottak, róla, de az nem jelent túl sokat, mert ott senki sem tud semmiről, ami nem ott van. Mármint Istárban. Menedék Haven északi részén található, ami egyelőre még szintén nem létezik, de hamarabb fog, mint Menedék, ha érted mire gondolok.

Duncan előredőlt ültében, szigorúan Tasra nézett, ijesztő tekintettel bozontos szemöldöke alól.

- Hazudsz.

- Nem én! - kiáltott Tas sértődötten. - Egy mágikus tárgy segítségével jöttünk ide, amelyet egy barátomnál találtam, bizonyos értelemben. Akkor még rendesen működött, de aztán véletlenül eltörtem. Igazából nem az én hibám volt. De az egy másik történet. Akárhogy is, túléltem az Összeomlást, és a végén. Abyssban találtam magam. Hát nem egy jó hely! Szóval Abbysban találkoztam Gnimsh-sel és ő megjavította. Mármint azt a micsodát, nem Abyss. Igazán remek cimborá - folytatta Tas csevegve és megveregette Gnimsh vállát. - Ő igazából egy gnóm, csak éppen működik a találmánya.

- Vagy úgy... ti Abyssból jöttetek - szólalt meg Kharas szigorúan. - Ti mondtátok. Jelenések vagytok a Sötét Birodalomból! A feketeköpenyes varázsló idézett meg benneteket, és ti jöttetek, hogy szolgálatára legyetek.

Ez a váratlan értelmezés belefojtotta a szót a surranóba.

- Mi... mi... - dadogott. Tas pillanatnyi zavarában, majd összeszedte magát és felfortyant.

- Még soha életemben nem sértettek meg ennyire! Kivéve persze, amikor Istárban az az őr azt mondta, hogy én egy zseb... egy tol... mindegy. Eltekintve attól, hogy Raistlin képes-e egyáltalán megidézni valamit, biztos vagyok benne, hogy azok nem mi lennénk! Erről jut eszembe!

Tas Kharasra emelte szemét és szigorúan nézett rá.

- Mit kerestél te ott, és miért ölted meg? Úgy értem, hogy ő tényleg nem volt olyan ember, akire azt mondhatnánk, hogy kellemes egyéniség. És lehet, hogy engem is meg akart ölni azzal, hogy úgy intézte, hogy eltörjem azt a mágikus micsodát, és otthagytam

Istárban, hogy az istenek rám dobják azt az izzó hegyet. De ő biztosan egyike volt a legérdekesebb embereknek, akiket valaha is ismertem!

- A varázslód nem halt meg, mint azt te is jól tudod, kísértet! - csattant Duncan hangja.

- Na, ide figyelj! Először is nem vagyok kísé... Nem halt meg? - Tas arca kivirult. - Igazán? Azután sem, hogy olyan csúful megszártad, és az a sok vér meg minden, és... Áá, most már értem! Crysania! Hát persze! Lady Crysania.

- Ó, a boszorkány! - mondta Kharas halkán, inkább csak magának, miközben a thánok összesúgtak egymás között.

- Hát néha valóban kissé elutasító és barátságtalan - felelte Tas ijedten -, de biztos vagyok benne, hogy semmilyen okot nem adott rá neked, hogy így nevezd. Végül is ő Paladine papnője!

- Papnő! - A thánok hangos nevetésben törtek ki.

- Itt a válaszod! - fordult Duncan Kharashoz, ügyet sem vetve a surranóra. - Boszorkányság!

- Természetesen. Igazad van, thán - mondta Kharas a homlokát ráncolva -, de...

- Figyeljete már rám! - rimázkodott Tas - El kell mondanom valamit nektek, törpék. Rettenetes hibát követtek el! Meg kell találnom Caramont!

Ez végre talált. A thánok azonnal elnémultak.

- Ismered Caramon tábornokot? - kérdezte Kharas gyanakodva.

- Tábornok? - ismételte Tas. - Váááó! Hogy meglepődne Tanis, ha ezt hallaná! Caramon tábornok! Tika jót röhögne... Izé, természetesen ismerem Cara... a tábornokot - folytatta sietve, mert látta, hogy Duncan szemöldöke ismét összeráncolódik. - A legjobb barátom. És ha meghallgattátok volna, amit mondani akartam, akkor tudhatnátok, hogy Gnimsh és én azért jöttünk ide, hogy megkeressük Caramont ezzel a mágikus műtűrral és hazavigyük. Biztosan tudom, hogy nem szeret itt lenni. Tudjátok, most hogy Gnimsh megjavította a szerkezetet, az már nem csak egy embert szállíthat...

- Hova haza? - mordult fel Duncan. - Abyssba? Talán őt is úgy idézte meg a varázsló?

- Nem! - tiltakozott Tas, és kezdte elveszíteni a türelmét. - Haza, Menedékbe, természetesen. És persze Raistlint is, ha jönni akar. Igazából elképzelni sem tudom, hogy mit keresnek itt. Raistlin nem szerette Thorbardint, amikor utoljára itt jártunk, úgy kétszáz év múlva. Egész idő alatt köhögött és a nyirkosságra panaszkodott.. Kova azt mondta, mármint Tűzkovács Kova, egy öreg barátom...

- Tűzkovács! - Duncan felpattant trónjáról és a surranóra meredt. - Te Tűzkovács barátja vagy?

- Nos, nem kell így felizgatnod magad! - felelte Tas kissé csodálkozva. - Persze Kovának megvannak a maga hibái... mindig zsörtölődik és gyanúsítgatja az ártatlanokat, hogy elloptak bizonyos dolgokat, amikor én igazán azon voltam, hogy visszategyem azt a karperecet oda, ahol találtam, de ez nem ok arra, hogy te...

- Tűzkovács - vicsorogta Duncan -, ellenségeink vezére. Vagy erről sem tudsz?

- Nem, nem tudtam - felelte érdeklődve Tas, majd kis gondolkodás után hozzátette - Ó, persze... de én biztos vagyok benne, hogy ez nem az a Tűzkovács. Kova még meg se születik legalább ötven évig. Talán az apja lehet. Raistlin mondta...

- Raistlin? Ki ez a Raistlin? akarta tudni Duncan.

Tas szigorú tekintettel vizslatta a törpe arcát.

- Te nem figyelsz rám! Raistlin a varázsló. Akit megöltetek... izé, vagyis akit nem öltetek meg. Akiről azt gondoltátok, hogy megöltétek, de mégse.

- Az ő neve nem Raistlin, hanem Fistandantilus! - horkantotta Duncan. Aztán haragvó arccal visszaült trónjára.

- Tehát - folytatta szúrós tekintetel vetve a surranóra - haza akarjátok vinni ezt a varázslót, akit meggyógyított egy pap, holott nincsenek is papok ezen a világon, és a

tábornokot, akiről azt állítod, hogy a legjobb barátod, egy olyan helyre, ami nem is létezik, hogy találkozzanak ellenségünkkel, aki még meg sem született, egy szerkezet segítségével, amit egy gnóm készített, de működik.

- Úgy van! - kiáltotta győztesen Tas. - Na látod? Mennyi mindent megértesz, ha odafigyelsz egy kicsit!

Gnimsh egyetértően bólintott.

- Őrség! Vigyétek őket! - ordította Duncan. Felugrott, sarkon fordult és hűvös pillantással végigmérte Kharast. - A szavadat adtad. Elvárom, hogy tíz perc múlva a Haditanács termében légy!

- De thán! Ha ez a fickó valóban ismeri Caramon tábornokot...

- Elég! - Duncan már dühöngött. - Háború van, Kharas. Se becsületességed, se nemes handabandázásod testvéreink lemészárlásáról nem állíthatja meg többé. És vagy kimész a harcmezőre vagy szegyent hozva mindnyájunkra megbújsz a föld alatti járatokban népünk többi árulójával, a devárokkal. Melyiket választod?

- Szolgállak, thánom, természetesen - válaszolta Kharas merev arccal. - Felajánlom az életem.

- Majd emlékezz erre! - harsogta Duncan. - És hogy el ne kalandozzanak ismét a gondolataid, megparancsolom, hogy maradj a szállásodon, eltekintve a Haditanács üléseitől, továbbá, hogy, ez a kettő - intett Tas és Gnimsh felé - bebörtönöztessék, és hollétük titokban tartassék ennek a háborúnak a befejezéséig. Bárki megszegi parancsaimat, halállal lakol!

...

Tasslehoff alig akarta elhinni, hogy ilyen mélyen le lehet jutni a felszín alá, ahová őreik magukkal ragadták őket. Eszébe jutott, hogy Kova rengeteget mesélt neki arról, hogy itt él Reorx, a világot kovácsolva hatalmas kalapácsával.

- Jópofa, vidám fickó lehet - dörögte Tas, és megborzongott a hidegtől, sőt még a fogai is összekoccantak. - De ha már itt kovácsolja Reorx a világot, lehetne kissé melegebb is.

- Törpegógyi - motyogta Gnimsh.

- Mi? - Úgy tűnt, hogy a surranó élete hátralévő részének felét azzal fogja tölteni, hogy „mi”-vel kezdődő kérdéseket tesz fel a gnómnak.

- Azt mondtam, hogy törpegógyi! - válaszolta hangosan Gnimsh. - A törpék, ahelyett, hogy működő vulkánokba telepítenék otthonaikat, amelyek ugyan kissé megbízhatatlanok, de kiváló hőforrásként szolgálhatnak, öreg, holt hegyek alá építkeznek. Nehéz elhinni, hogy rokonok vagyunk.

Tas nem válaszolt, mert más, fontosabb dolgok kötötték le a figyelmét, olyasmik, minthogy „hogyan lehet kijutni innen”, meg „merre menjünk, ha kijutottunk” és hogy „mi lesz ebédre”. Mivel szemmel láthatóan egyik kérdésre sem kaphatott választ jelenleg (beleértve az ebédet is), a surranó szótlanul meredt a homályos csendbe.

Csupán egyetlen izgalmas pillanata volt az idevezető útnak, amikor leeresztették őket egy keskeny, sziklás kürtőbe, amely egyenesen a hegy szívének tartott. Azt a szerkezetet, amelyen alábocsátották őket, a gnómok „felvonó”-nak nevezték Gnimsh szerint.

- A „felvonó” nem épp a legjobb név, mert lefelé megy. - mutatott rá Tas, de a gnóm ügyet sem vetett rá.

Mivel problémáik megoldása kissé még váratott magára, Tas elhatározta, hogy nem vesztegeti tovább az idejét ezen az érdekes helyen búskomor gondolatokra. Épp ezért lelkesen élvezte az utazást a felvonóban, bár az meglehetősen kényelmetlen volt, amikor a törékeny fatákolmány - amelyet izmos törpekezek eresztettek alá egy hosszú kötél - az alagút sziklás falának ütődött lefelé haladtában, és leverte lábáról a benne

tartózkodókat.

De még ez is elég látványosnak bizonyult, különösen, ahogy a Tas és Gnimsh-et kísérő őrök öklüket rázva, folyékonyan káromkodva szidalmazták a fentieket.

Ami a gnómot illeti, Gnimsh a hitetlenkedő lelkesedés állapotában volt. Előhúzott egy darabka faszenet, és megszerezve Tas egyik fehér zsebkendőjét, letottyant a felvonó padlójára, és azonnal nekifogott felvázolni egy Továbbfejlesztett Felvonó terveit.

- Emelővezérléskötélkandeláber - motyogta boldogan maga elé és buzgón rajzolt valamit, ami Tas még leginkább egy kerek homárscsapdára emlékeztette. - Feléslefelesle. Midlő? Hátsólépcsőfelhágó. Kapacitásharminckettő. Biztonságiberendezés? Csengősipkürt.

Mikor végre leértek az alsó szintre, Tas megpróbálta óvatosan megfigyelni, hogy merre mennek (hogy ugyanerre visszataláljanak, ha nincs is térképük), de Gnimsh folyton megzavarta, orra alá dugdosva vázlatait és lelkesen magyarázva a részleteket.

- Igen, Gnimsh. Nagyon érdekes! - mondta alkalmanként a surranó, de csak félig figyelt a gnómra, mert korábbi lelkesedése egyre mélyebbre szállt, mélyebbre, mint a hely, ahol most jártak. - Halk dudaszó a sarokból? Igen, Gnimsh, ez valóban jó ötlet.

Tas sóhajtva tekintett körbe, miközben őrök továbbcipelték magukkal. Nem elég, hogy ez a hely éppoly unalmasnak látszott, mint Abyss, ráadásul a bűz is elviselhetetlen volt. A sziklafalba vájva, több sorban börtöncellák sorakoztak. A füstölgő fáklyák fényében látszott, hogy a cellákat zsúfolásig megtöltötték törpékkel.

Tas egyre növekvő értetlenséggel nézelődött körbe, ahogy továbbhaladtak lefelé a keskeny folyosón. Ezek a törpék nem néztek ki bűnözőknek. Férfiak, nők, sőt gyerekek zsúfolódtak össze a cellákban. Rongyos takarókba burkolódzva gubbasztottak a földre szórt szalmán, és tompa tekintettel bámultak keresztül a rácson.

- Hé! - szólalt meg Tas, megrángatva egyik kísérőjének tunikáját. A surranó beszélte egy kicsit a törpe nyelvet. Csak pár szót, amit még Kovától tanult. - Mi ez az egész? Miért vannak itt ezek a szerencsétlenek?

Legalábbis remélte, hogy ezt kérdezi. De annak is volt esélye, hogy aziránt érdeklődött, hogy merre van itt a legközelebbi söröző.

De az őr ránézett és röviden csak ennyit mondott:

- Devárok.

11. FEJEZET

- Devárok? - ismételte Tas értetlenül.

De kísérője nem társalgott vele tovább, hanem durván előrelökte, hogy haladjon gyorsabban. Tas megbotlott, de továbbment, miközben szünet nélkül tekintgetett körbe, és próbált rájönni, hogy mi ez az egész. Gnimshnek szemmel láthatóan újabb ihlete támadt, mert valami „hidraulikáról” motyogott.

Tas töprengett. Devárok, ismételte magában, és próbált rájönni, hogy hol hallotta már ezt a szót. Hirtelen eszébe jutott.

- A sötéttörpék! - kiáltott fel lelkesen. - Hát persze! Most már emlékszem. A sárkányurak oldalán harcoltak. De mikor utoljára itt jártunk, még nem laktak itt... illetve nem fognak itt lakni... illetve nem itt fognak lakni. A fenébe, micsoda zűrzavar! De az biztos, hogy nem börtöncellákban laknak.

Tas megcibálta az előtte haladó törpe köntösét.

- Hé! Mit csináltak? Mármint, hogy bebörtönöztétek őket.

- Árulók! - vetette oda foghegyről a törpe. Időközben, elérték a folyosó túlsó végét, és

megálltak egy cella előtt. Kísérőjük előhúzott egy súlyos kulcscsomót, az egyik kulcsot beillesztette a zárba és kitárta a cella ajtaját.

Tas belesett a törpe mögül a szűk kis helyiségbe, ahol már vagy húsz-harminc devár zsúfolódott össze. Néhányan a padlón heverték, ügyet sem vetve a külvilágra, mások hátukat a falnak vetve aludtak. A távolabbi sarokban egy kisebb csoport sutyorgott, amikor az őr felbukkant. Azonnal szétrebbentek, amint az ajtó kinyílt. Ebben a cellában nem voltak nők és gyerekek. Gyűlölettől izzó tekintettel méregették Tast, a gnómot és az őrt.

Tas elkapta Gnimsh-t, aki már szórakozottan sétált volna be a cellába, valami ajtók közé szorult utasokról motyogva.

- Hát akkor - mondta a surranó törpe kísérőjének, miközben maga mellé rángatta a gnómot -, meg kell mondjam, hogy ez a kis városnézés nagyon szórakoztató volt. Most, ha volnál szíves visszakísérni bennünket a saját cellánkba, amelyik - meg kell mondjam - nagyon szép kis cella, olyan világos, levegős, meg lakályos, meg minden, akkor azt hiszem biztosra ígérhetem, hogy a társam és én nem teszünk több engedély nélküli kirándulást a városotokban, bár az rendkívül érdekes hely, és én nagyon szeretnék belőle többet is látnia. Én...

De az őr durván betaszította Tast a cellába, hogy az orra bukkott.

- Szeretném, ha elhatároznád végre magad! - csattant fel Gnimsh ingerülten, miközben Tas után talpalt. - Most bent leszünk, vagy kint?

- Azt hiszem, bent - felelte Tas szomorúan és felült, gyanakodva méregetve az egyik devárt, aki szótlanul meredt rá. Az őrség nehéz csizmáinak távolodó dobogása hallatszott a cellákból utánuk kiáltott szitkokkal keveredve.

- Helló - szólalt meg Tas barátságosnak szánt mosollyal, mikor ismét csend lett, de kezet azért nem nyújtott. - Tasslehoff Fúroláb vagyok és ez itt a barátom, Gnimsh, és nekem úgy tűnik, hogy cellatársak leszünk egy ideig, ugyebár. Szóval hogy hívnak? Ööö... izé... azt kell mondjam, hogy nem túl szép...

Tas felállt és szigorú tekintetet vetett az egyik devárra, aki lassan előrejött a faltól, némán közeledve a surranó felé.

A magas termetű törpe arca szinte ki sem látszott sűrű, összecsomósodott haja és szakála alól. Hirtelen felmordult. Acél villant, és a devár kezében megjelent egy hosszú kés. Előrelendült, hogy elkapja a surranót, aki gyorsan az egyik sarokba hátrált előre, magával cibálva a gnómot is.

- Kikezekafickók? - cincogta Gnimsh ijedten, mert végül csak felfogta, hogy valami megváltozott körülötte.

Mielőtt Tas válaszolhatott volna, a törpe elkapta a surranó nyakát és torkának feszítette a kését.

Hát itt van!, gondolta Tas szomorúan. Most biztos meghalok.

De a devár kése egy ujjnyival a surranó arca előtt megállt. A sötéttörpe Tas vállához nyúlt, gyakorlott mozdulattal átvágta a bőrszíjat, melyekre a surranó szütyői voltak felfűzve, és azok tompa puffanással a földre hullottak.

A cellában egy pillanat alatt teljes lett a káosz, ahogy a devárok előreugrottak, hogy kivegyék részüket a zsákmányból. A késes törpe magához ragadott annyit, amennyit fél kézzel csak bírt, míg másik kezével vadul hadonászva és szurkálva próbálta távol tartani fajtestvéreit. Az egész csak néhány pillanatig tartott.

Miután szétkapkodták a surranó felszerelését, a devárok azonnal visszaültek a helyeikre és turkálni kezdtek a zacskókban. A késes sötéttörpének sikerült megszereznie a leggazdagabb zsákmányt. Kincseit a melléhez szorítva visszatért a cella távolabbi sarkába, ahol barátaival nekilátott, hogy kiborogassa a zacskók tartalmát a padlóra.

Tas megkönnyebbülten felsóhajtott, és a fal mellett lecsúszott a hideg köpadlóra. Kissé

tartott tőle, hogy korai ez a megkönnyebbülés, mert könnyen el tudta képzelni, hogy ha a zacskók már elvesztették varázsukat a devárok szemében, azok esetleg további kincsek után kutatnak majd náluk.

- Márpedig nyilvánvaló, hogy sokkal könnyebb átkutatni bennünket, ha halottak vagyunk - dünnyögte magának. És ettől hirtelen támadt egy mentőötlete.

- Gnimsh! - suttogta izgatottan. - Az a mágikus micsoda! Hol van?

A gnóm ijedten pislogva tapogatta végig köténye zsebét és megrázta a fejét. Benyúlt egy másik zsebbe, és előhúzott egy T-vonalzót meg egy darabka faszenet. Egy pillanatig elmélyülten tanulmányozta őket, majd ráébredve, hogy ezek egyike sem az a mágikus ízé, visszagyömöszölte mindkettőt. Tasnak komolyan megfordult a fejében a gondolat, hogy megrugdossa, amikor a gnóm egy győztes mosollyal előhúzta az egyik csizmaszárából a keresett tárgyat.

Gnimsh-nek legutóbbi menekülésük alatt sikerült valahogy ismét összehajtogatnia az eszközt. Most alakra és méretre nézve leginkább egy közönséges, díztelen függőre emlékeztetett, ahelyett a bonyolult díszítésű, gyönyörű jogar helyett, ami szétnyitott állapotában volt.

- Rejtsd el! - figyelmeztette Tas. A devárok felé pillantott, de látta, hogy teljesen leköti őket az egymással vívott harc a megszerzett zsákmányért.

- Gnimsh - suttogott tovább a surranó - ez a micsoda ki tudott hozni bennünket Abyssból, és te azt mondtad, hogy ez Caramonra van kati... kabi... kabrilo-micsinálva, mivel ő az a személy, akinek ezt Par-Salian odaadta. Nos, azt igazán nem szeretném, hogy megint elragadjon bennünket valahová az időbe, de nem tudod, lehet-e tenni vele csak egy icipici ugrást? Ha Caramon a vezére annak a seregnek, akkor most nem lehet túl messze.

- Ez óriási ötlet! - lelkesedett Gnimsh. - Egy pillanat, hadd gondolkodjam csak...

De már elkéstek. Tas érintést érzett a vállán. Szíve a torkában dobogott, de megperdült, és olyan arckifejezést próbált felvenni, amely szerint egy Veszélyes Gyilkos Haragvó Arckifejezése volt. Úgy tűnt, sikerült, mert a devár, aki megveregette a vállát, rémülten hátrahőkölt, és gyorsan arca elé kapta karjait, hogy védje magát.

Mikor Tasslehoff látta, hogy csupán egy gyerekforma törpével van dolga, megkönnyebbülten sóhajtott, és enyhített arckifejezésén, mire a devár megnyugodott, hogy mégsem fogja őt elevenen felfalni a surranó, és leeresztette a kezét - abbamaradt a remegése is -, és reménykedve nézett fel Tasra.

- Mi van? - kérdezte a surranó törpéül. - Mit akarsz?

- Gyere! Gyere!

A devár hívogató mozdulattal intett feléje. Aztán mikor látta, hogy Tas összeráncolt szemöldökkel figyel, megismételte a mozdulatot, és a cella belseje felé hátrált.

Tas gyanakodva felállt.

- Maradj itt, Gnimsh! - mondta, de a gnóm ügyet sem vetett rá. Magában boldogan motyogva, figyelmét teljesen lekötötte, hogy a kezében tartott szerkezeten lévő aprócsavarokat és gombokat nyomogassa és forgassa.

Tas kíváncsian követte a devárt. Lehet, hogy ez a kis fickó felfedezett valamilyen menekülési lehetőséget. Vagy esetleg ásott egy alagutat...

A kölyök-törpe a cella közepére vezette a surranót. Ott megállt és lemutatott.

- Segítség? - kérdezte reménykedve.

Tas tekintetével követte a mozdulatot, és látta, hogy szó sincs semmiféle alagútról. Ellenben a padlóra terített pokrócon behunyt szemmel egy devár feküdt. Arca izzadságtól gyöngyözött, haját és szakállát átáztatta a nedvesség. Teste időnként görcsbe rándult, de szinte folyamatosan remegett. Tas sóhajtott és megborzongott. Körbetekintett a cellában, majd pillantása visszatért a fiatal devárra és szomorúan megrázta a fejét.

- Nem - mondta Tas gyengéden. - Sajnálom. Semmit... semmit sem tehetek. Igazán... sajnálom.

Elkeseredetten vállat vont.

A devár látszólag megértette, visszatért a földön fekvő mellé és szomorúan lehajtotta a fejét.

Tas, gombóccal a torkában visszatért Gnimsh-hez. Lehuppant a sarokba, a cella sötétjébe bámult és most meghallotta, amit eddig is hallhatott, csak nem tudatosult benne: a cellákból kihallatszó nyöszörgéseket és fájdalmas kiáltásokat, a vízért könyörgő erőtlen suttogásokat, és azok hátborzongató csendjét, akik nagyon, nagyon nyugodtan feküdtek a földön.

- Gnimsh - szólalt meg csendesen Tas. - Ezek a törpék betegek. Nagyon betegek. Láttam már ilyet. Ezek a törpék pestisesek.

Gnimsh-nek elkerekedtek a szemei, és ijedtében majd elejtette a mágikus szerkezetet.

- Gnimsh - folytatta a surranó, és próbált nyugodt hangon beszélni -, nagyon gyorsan ki kell jutnunk innen. Úgy látom, hogy itt a választási lehetőségeink eléggé korlátozottak vagy késhegyre tűzve halunk meg, ami kétségkívül roppant érdekes, de megvannak a maga hátulütői, vagy egy sokkal lassúbb és unalmasabb módon, pestisben.

- Azt hiszem, működni fog - hadarta Gnimsh, és gyanakodva méregette a mágikus tárgyat. - Persze az is lehet, hogy visszavisz minket Abyssba...

- Nem is olyan szörnyű hely az - felelte Tas, és lassan feltápáskodott, majd felsegítette a gnómot is. - Persze kissé szokatlan, és nem hiszem, hogy kitörő lelkesedéssel fogadnának ott bennünket újra, de kétségem sincs felőle, hogy a dolog megér egy próbát.

- Helyes! Akkor még egy utolsó igazítás...

- Hozzá ne nyúl!

Az ismerős hang az árnyékból jött, és olyan határozott és parancsoló volt, hogy Gnimsh mozdulat közben megdermedt és elkerekedett szemmel bámult a sötétbe.

- Raistlin! - kiáltotta Tas, jobbra-balra kapkodva a fejét. - Raistlin! Itt vagyunk! Erre!

- Tudom, hol vagytok - felelte a mágus hűvösen, miközben épp az orruk előtt materializálódott a cella fáklyafüstös levegőjében.

A devároknak egy pillanatra elakadt a lélegzetük a varázsló váratlan felbukkanásától, majd kiabálni és sikoltozni kezdtek. A késes fickó lassan felemelkedett a sarokból, ahol ült, majd támadásba lendült.

- Raistlin vi... - visította Tas.

A mágus megperdült. Egy szót sem szólt, a kezét sem emelte fel. Csak merev tekintettel a sötéttörpére nézett. A devár hamuszürke lett. Remegő kezéből a kés a földre hullott, ő pedig visszahátrált az árnyékba és próbált elrejtőzni a sötétben. Mielőtt ismét a surranó felé fordult volna, Raistlin körbefuttatta tekintetét a cellán. Néma csend ereszkedett a helyiségre. Még a betegek nyögései is elhallgattak.

A mágus elégedetten fordult ismét Tas felé.

- ...gyázz - fejezte be Tas és nyelt egyet. Aztán arca felderült és lelkesen tapsolni kezdett. - Ó, Raistlin. Olyan jó újra látni téged! Nagyon jó színben vagy. Tényleg. Mármint ahhoz képest, hogy öö... leszúrtak öö... izé... Hagyjuk! Azért jöttél, hogy kiments bennünket innen, ugye? Hát ez igazán kedves! Én...

- Elég a fecsegésből! - mondta sötéten a mágus, és kinyújtott kezével megragadva a surranó grabancát, közelebb rántotta magához. - És most mondd meg nekem, honnan kerültetek ide?

Tas elsápadt, mikor Raistlin szemébe nézett.

- Én... izé... nem vagyok biztos benne, hogy elhiszed, amit most mondok. Senki sem hinné el. De ez az igazság, esküszöm!

- Nyögd már ki! - sziszegte Raistlin, és csavart egyet a surranó gallérján.

- Oké... oké - csuklott Tas, nehezen préselve ki magából a szavakat. - Huh! Emlékszel, hogy... egy kicsit, könnyebb lenne, ha kapnék némi levegőt. Szóval... lássuk csak! Megpróbáltam megakadályozni az Összeomlást, és az a szerkezet összetört... Biztos vagyok benne, hogy nem volt szándékos - folytatta sietve - de... izé... azt hiszem, rosszul mondtad el a használati utasítást...

- Az volt. Mármint szándékos - vicsorgott Raistlin. - Tovább.

- Szeretném... de... tudod, levegő nélkül nehéz beszélni...

Raistlin kicsit lazított a szorításán. Tas mélyet lélegzett.

- Így ni! Hol is tartottam? Ja, igen. Követtem Lady Crysaniát lefelé a lépcsőn, egyre lejjebb, egészen az istári Templom alá, miközben az éppen darabokra hullott. Talán emlékszel rá... És akkor láttam, hogy ott bemegy egy szobába, és tudtam, hogy veled fog találkozni mert a nevedet szölongatta, és én azt reméltem, hogy majd segítesz megjavítani azt a micsodát...

- Gyorsabban!

- Mondom már... - gyorsította a történetet Tas, amitől az szinte teljesen követhetatlenné vált. - És akkor valami nagyot durrant mögöttem, és akkor ott volt Caramon, csak éppen nem látott meg, és sötét lett minden, és mire felkeltem, te eltűntél, és én épp időben néztem fel, hogy lássam amikor az istenek ledobják az izzó hegyet.

Tas belelkeseedett.

- Hú, apám... az aztán nem volt semmi! Akarod, hogy elmeséljem? ...Nem? Nos, talán majd máskor.

- Azt... azt hiszem, ismét elaludtam, mert mikor felébredtem, minden csendes volt. Azt gondoltam, hogy meghaltam, de mégsem. Abbysban voltam, ahová a Templom süllyedt az Összeomlás után.

- Abyss! - lehelte Raistlin. Keze megremegett.

- Hát nem valami kellemes hely! - fecsegett Tas. - Találkoztam a Királynővel...

A surranó megborzongott az emlék hatása alatt.

- Nem... hiszem, hogy akarnék most erről beszélni, ha nem bánod. - Felelte reszkető kezét - De itt a kézjegye, ez az öt kis fehér folt... szóval azt mondta, hogy örökre ott lent kell maradnom, me... mert most meg tudja változtatni a történelmet és győzni fog a háborúban. De miközben Abbysban voltam, találkoztam Gnimsh-sel...

- A gnóm - mondta halkan Raistlin, és Gnimsh-re nézett, aki csodálattal bámulta a mágust és moccanni sem mert.

- Igen - fordította félre fejét Tas, és barátjára mosolygott. - Ő épített egy időutazó szerkezetet, ami működött... tényleg működött, most képzeld el! És akkor huss, már itt is voltunk!

- Kiszabadultatok Abyssból? - fordította tükörszemeinek tekintetét ismét a surranó felé Raistlin.

Tas kényelmetlenül feszengett. Ez a néhány utolsó pillanat már kísértett álmában, márpedig a surranó ritkán álmodott.

- Ööö... persze - felelte a mágusra mosolyogva, olyan mosollyal, amelyet lefegyverzőnek szánt.

De ez nyilvánvalóan felesleges erőfeszítés volt. Raistlin figyelme más felé fordult, a gnómot tanulmányozta, olyan arckifejezéssel, amelytől Tas hátán végigfutott a hideg.

- Azt mondod, hogy a szerkezet tönkrement? - kérdezte Raistlin csendesen.

- Igen - nyelt egyet Tas. Érezve, hogy a mágus szorítása kissé lazult rajta, mikor az a gondolataiba merült, a surranó megpróbált óvatos fészkelődéssel kiszabadulni a fogásból. Legnagyobb meglepetésére Raistlin elengedte, méghozzá olyan váratlanul, hogy majdnem hanyatt esett.

- Azt mondod, a szerkezet elromlott - dörögte a varázsló. Hirtelen ismét Tasra vetette

tekintetét. - De akkor... ki javította meg?

Raistlin majdnem suttogott. Tas óvatosan elhátrált tőle.

- Remé... remélem nem haragszanak majd a mágusok. Gnimsh igazából nem javította meg. Elmondanád ezt inkább te Par-Saliannak, Raistlin? Nem szeretnék bajba kerülni, izé, szóval nagyobb bajba. Mi semmit sem csináltunk azzal az izével, tényleg nem. Gnimsh csak ööö... összeillesztette, ahogy volt, és attól működött.

- Összerakta - ismételte Raistlin furcsa tekintettel.

- I... igen - felelte vékony hangon Tas, és könyökével oldalba bökte Gnimsh-t, aki éppen mondani készült valamit.

- Ö... összerakta. Ez a helyes kifejezés.

- De Tas - kezdte hangosan a gnóm. - Nem emlékszel mi történt? Én...

- Te csak kussolj - suttogta a surranó -, és hagyd rám a beszédet. Most elég nagy bajban vagyunk nélküled is. A mágusok nem nagyon szeretik, ha belematnak a cuccaikba, még ha javítanak is rajta. De biztosan meg tudom magyarázni majd Par-Saliannak, ha sor kerül rá. Kétségtelenül nagyon hálás lesz, hogy megjavítottad. Végül is elég kényelmetlen lehetett nekik, hogy ez a micsoda egyszerre csak egy személyt tudott szállítani. Par-Salian is biztos így látja majd a dolgot, de én szeretném neki elmondani - ha érted mire gondolok. Raistlin esetleg... nos, megfedkezne erről az apróságról. Nem hiszem, hogy megértené, és hidd el nekem - vetett egy pillantást a mágus felé, majd nyelt egyet -, ez nem alkalmas időpont, hogy megmagyarázzuk neki.

Gnimsh gyanakodva végigmérte Raistlint, megborzongott és közelebb húzódott Tashoz.

- Úgy néz rám, mintha ki akarna fordítani - motyogta a gnóm idegesen.

- Mindenre így néz - súgta vissza a surranó. - Majd megszokod.

Elhallgattak. Az egyik beteg devár felnyögött lázalmában. Tas kényelmetlen érzéssel pillantott oda, aztán tekintetét visszafordította Raistlin felé. A mágus még mindig a gnómot nézte, azzal a különös, ijesztő, töprengő kifejezéssel sápadt arcán.

- Ööö... tényleg ez minden, amit mondhatok, Raistlin - szólalt meg Tas hangosan, és újabb ideges tekintetet vetett a beteg törpe felé. - Akkor mehetünk? Kihussantanál bennünket innen, ahogy Istárban csináltad? Az igazán szórakoztató volt...

- Add ide azt a dolgot - nyújtotta ki kezét a varázsló.

Valamitől, talán a mágus szemének átható tekintetétől vagy a föld alatti cella nyirkos hidegétől, Tas remegni kezdett. Gnimsh szorosan markolta kezében a mágikus tárgyat, és kérdően nézett a surranóra.

- Nem haragszol, ha egy kicsit még magunknál tartjuk? - kezdte Tas. - Nem szeretném elveszíteni, amíg...

- Add ide - ismételte halkan Raistlin.

Tas nyelt egyet. Furcsa ízt érzett a szájában.

- Jobb... jobb, ha odaadjuk neki, Gnimsh.

A gnóm összezavarodva meredt Tasra, és szemmel láthatóan próbált rájönni, hogy mi folyik itt. Kérdően pislogott a surranóra.

- Mi... minden rendben lesz - folytatta Tas, és mosolyogni próbált, de arca mintha megmerevedett volna. - Ra... Raistlin a barátom, tudod. Ő majd vigyáz rá...

Gnimsh vállat vont, megfordult és totyogó léptekkel megindult Raistlin felé, tenyerén előrenyújtva a szerkezetet. A függő tompa, jellegtelen csillogással tükrözte vissza a fáklyafényt. A mágus lassan, óvatosan nyújtotta ki érte a kezét. Egy darabig figyelmesen tanulmányozta, majd fekete köpenyének egyik rejtett zsebébe süllyesztette.

- Gyere ide, Tas - mondta Raistlin kedvesen, és hívogatóan intett a surranónak.

Gnimsh még ott állt a mágus előtt bánatosan nézve a titkos zsebben eltűnt szerkezet után. Bőrkötényének szíjánál fogva Tas elhúzta a gnómot a varázsló elől. Aztán, szorosan megmarkolva a gnóm karját, a surranó a mágusra nézett.

- Kész vagyunk, Raistlin - mondta csengő hangon. - Hussanhatunk! Hú, hogy meglepődik majd Caramon...

- Azt mondtam, hogy gyere ide, Tas - ismételte Raistlin kifejezéstelen, halk hangon. Szemét a gnómra függesztette.

- Ó, Raistlin, nem akarod őt itt hagyni, ugye? - tiltakozott a surranó, és elengedve Gnimsh kezét, egy lépést tett előre. - Mert ha ezt akarod, akkor vedd tudomásul, hogy és is maradok. Tudod, ő sose tudna magától kijutni innen. És épp most született egy nagyszerű terve egy mechanikus felvonóra...

Raistlin keze követhetetlen gyorsasággal ragadta meg a surranó karját és maga mellé rántotta.

- Nem, Tas, nem akarom itt hagyni.

- Látod? Vissza fog röppenteni bennünket Caramonhoz. Nagyon jó dolog a mágia - magyarázta Tas Gnimsh felé fordulva. Megpróbált mosolyogni, de a mágus ujjai olyan erővel markoltak a húzába, hogy majdnem felkiáltott. Ám Gnimsh tekintetének láttán Tas arcáról lefagyott a mosoly. Megpróbált visszafutni barátjához, de a mágus erősen tartotta.

A gnóm egyedül állt a cella közepén, teljesen megzavarodva, riadt pillantásokat vetett körbe, és még mindig a markában szorongatta a surranó zsebkendőjét.

Tas szinte sírt.

- Ó Gnimsh, kérlek! Minden rendben lesz. Mondom, hogy Raistlin a barát...

A mágus, egyik karját előrenyújtva, másik kezével szorosan markolva Tas gallérját, kinyújtott ujjával a gnómra mutatott. Halk hangon kántálni kezdett.

- As kiranann kair...

A rémület elborította Tast. Egyszer már hallotta ezeket a varázsszavakat...

- Ne! - sikoltotta kétségbeesetten. Nyakát tekergetve próbált Raistlin szemébe nézni.

- Ne! - sikoltott újra, majd nekiugrott a mágus testének, és püfölni kezdte apró kezeivel.

- ...Gardurm. Soth-arn! Suh kall Jalaran! - fejezte be Raistlin nyugodtan.

Tas, aki még mindig a mágus köpenyébe csimpaszkodott, hallotta, hogy a levegő sisteregni és pattogni kezd körülöttük. Megperdült és eszelősen felsikoltott, amikor meglátta, hogy a mágus ujjai közül vakító csóva csap ki, egyenesen a gnóm irányába. A mágikus villám épp mellbe találta Gnimsh-t. A hatalmas energia levegőbe emelte a gnóm könnyű testét és nekihajította a cella hátsó falának.

Gnimsh egyetlen hang nélkül a padlóra csuklott. Bőrkötényéből füst szivárgott, égett hús émelyítő szaga töltötte be a helyiséget. A surranó zsebkendőjét markoló keze még rándult egyet, aztán minden elcsendesedett.

Tas képtelen volt megmozdulni. Kezével még mindig Raistlin köpenyébe kapaszkodott, de csak állt és bámult, dermedten.

- Menjünk, Tas - mondta Raistlin.

Tas visszafordult és a mágusra nézett.

- Nem! - suttogta remegve, és megpróbálta kiszabadítani magát Raistlin szorításából. Aztán fájdalommal teli hangon felkiáltott - Megölted! Miért? A barátom volt!

- Az indokaim csak rám tartoznak - felelte Raistlin, keményen tartva a reszkető surranót. - És most velem jössz!

- Nem! Soha! - kiáltotta Tas, És veszettül küzdött a szabadságáért. - Te nem érdekes vagy rendkívüli vagy, te egyszerűen gonosz vagy - mint Abyss! Ijesztő és nevetséges, és én sehova se akarok menni veled! Soha! Eressz el! Eressz!

Könnyeitől elvakulva Tas vadul hadonászott és rugdosott, őrijongva támadt Raistlinra.

A devárok, magukhoz térve benuvágyukból, pánikba esve kiabálni kezdtek, felkeltve ezzel a többi cellába zsúfolt sötéttörpe figyelmét. A szomszédos cellákban a devárok kiáltozva és sikongatva a rácsokhoz tódultak, és próbálták kitalálni, hogy mi történhetett.

Kitört a káosz. A kiabáláson és ordításon is keresztülhallatszott az örök hangja, amint törpe nyelven parancsokat osztogatnak.

Raistlin arca elkomorult és tekintete fagyossá vált, kezét Tas homlokára helyezve gyorsan mormolt néhány szót. A surranó teste azonnal elernyedtt. Raistlin elkapta, mielőtt a padlóra zuhant volna, majd ismét suttogott valamit, mire mind a ketten eltűntek a megdöbben, tátott szájú törpék közül, akik értetlenül meredtek a cella padlóján az üres helyre, ahol az előbb álltak és a halott gnóm tetemére, amely összegömbölyödve hevert a sarokban.

Egy órával később, Kharas, aki megszabadult végre lelkiismeret-furdalásától, a börtönszintre tartott, a fogságba ejtett devárok cellái felé.

Csodálkozva haladt végig a folyosón.

- Mi történt itt? - kérdezte az egyik őrt. - Olyan szokatlan csend van.

- Ja! Nemrég volt itt egy kis ribillió - hebegte az őrt. - De nem tudtunk rájönni, hogy mitől.

Kharas szúrós tekintettel nézett körbe. A devárok nem gyűlölettel néztek vissza rá, hanem inkább ijedten, sőt félve.

Egyre növekvő aggodalommal haladt a cellák között, érezve, hogy valami rettenetes történt. Elért az utolsó cellához és bekukkantott.

Mikor Kharas felbukkant az ajtóban, azok a devárok, akik még mozogni tudtak, felpattantak ültükből és a cella távolabbi végébe menekültek. Ott összetömörödtek, mint a birkanyáj, és dűnnyögve mutogattak az egyik elülső sarok felé.

Kharas odanézett és megdermedt. A gnóm teste kifacsarodva feküdt a földön. Dühös tekintetet vetett a dermedten álló őrkre, majd ismét a devárok felé fordult.

- Ki tette ezt? - követelte. - És hol a surranó?

Kharas legnagyobb csodálkozására a devárok, ahelyett, hogy dacos hallgatásba burkolóztak volna, egymás sarkát letaposva tülekedtek előre és mind egyszerre handabandázott. A harcos mérgesen csendet intett, mire a sötéttörpék azonnal elhallgattak.

- Hé, te ott! - mutatott az egyik devárra, aki még mindig magánál tartotta Tas egyik erszényét. - Honnan szedted azt a zacskót? Mi történt? Ki tette ezt? Hol a surranó?

Amíg a devár előrecsoszogott, Kharas mélyen a fekete szemeibe nézett. És legnagyobb megdöbbenésére azt látta, hogy az örületnek az a jellegzetes csillogása, amely a sötéttörpék tekintetében mindig látható volt, most teljesen eltűnt.

- Láttam őtet - mondta a devár viczorogva. - Láttam őtet.. Abba a fekete ruhába' meg minden. A gnómér' jött. Meg a surranójért. Ha visszajön... értünk jön!

A sötéttörpe hátborzongatóan felkacagott.

- Értünk jön! - ismételte.

- Ki? - kérdezte Kharas értetlenül. - Kit láttál? Ki jött a surranóért?

- Hát ő maga - suttogta a devár, és a gnóm felé tekintett rémült, tágra nyitott szemmel -, a Halál.

12. FEJEZET

Zhaman mágikus erődjébe évszázadok óta senki sem tette be a lábát. A törpék mindig is gyanakodva figyelték, és több okból sem bíztak benne. Az egyik, hogy mágusok építették. A másik, hogy a kőművesmunkákat nem törpék végezték, de még csak nem is természetes módon keletkezett. Az erőd, alapjától a padlásáig, mágiával készült, legalábbis a legendák szerint, és még most is varázserő tartotta össze.

- Varázslatnak kell lennie - dörögte Rhegar Caramonnak, miután tekintetét végigfuttatta az erőd karcsú, vékony tornyain. - Különben már rég összedőlt volna az egész.

A domblakó törpék megtagadták, hogy akárcsak szakálluk csücskét is benyújítsák az erődbe, és letáboroztak a síkságon, a síklakókkal együtt. Az utóbbiak nem annyira a mágiától érezték magukat kényelmetlenül - bár kérdő pillantásokat váltottak, és ki tudja mit suttoztak, halkan egymás közt saját nyelvükön -, mint inkább az építménytől.

Azok az emberek, akiket nem zavart sem egyik, sem másik körülmény, hangos nevetgéssel és kísértethistóriákkal, rémmesékkal ijesztgetve egymást, léptek be az ősi erődítménybe. Egy éjszakát töltöttek ott. A másnap reggel a síkságon találta őket, a friss levegőről és a csillagos ég alatti kellemesebb pihenésről motyogva valamit.

- Mi van itt? - kérdezte Caramon a fivérét kelletlenül, amikor, megérkezésük után az erődben sétáltak. - Azt mondtad, hogy ez nem tartozott a Tornokok közé, mégis nyilvánvalóan mágikus hely. Mágusok építették. És valami nagyon különös érzésem van, nem olyan hátborzongató, mint a Tornoknál, de valami furcsa...

Elhallgatott.

- Büntudat - dünnyögte Raistlin, miközben szűrös, átható tekintetét körbehordozta a körülöttük lévő dolgokon -, a büntudat és a halál érzete, testvér. Ez a hely egy kísérleti létesítmény volt. A mágusok csupán egy ok miatt építették ezt az erődöt ilyen távol minden emberlakta területtől, éspedig azért, mert tudták, hogy az általuk felidézett mágikus erők esetleg kicsúszhatnak az irányításuk alól. Mint ahogy ez gyakorta, meg is történt. De azért nagyszerű dolgok történtek itt - olyan varázslatok, amelyek jobbá tették a világot.

- Miért hagyták el? - kérdezte Lady Crysania, és szorosabbra húzta maga körül prémes köpenyét. A keskeny folyosókon áramló levegő meglehetősen hűvös volt és kőszagú.

Raistlin elgondolkodva hallgatott egy ideig. Lassan, szótlanul lépkedtek a kanyargó folyosón. Crysania puha bőrcsizmája nem ütött semmi zajt, de Caramon nehéz bakancsának döngése végigvisszhangzott az üres termeken, Raistlin köpenyének suhogása ott suttozott körülöttük, és a Mágusbot vége is egyenletesen kopogott a padlón. Olyan csendben haladtak a folyosón, mintha kísértetek lennének. Mikor Raistlin ismét megszólalt, Crysania és Caramon is összeresztették a szájukat.

- Bár a mágusok három Rendje, a Jó, a Semleges és a Gonosz, mindig is megvolt, sajnos nem mindig tartottuk be az Egyensúly szabályát - magyarázta Raistlin - Mikor az emberek ellenünk fordultak, a Fehérköpenyesek visszahúzódtak Tornyaikba, hogy helyreállítsák a békét. De a Feketeköpenyesek vissza akartak ütni. Megszerezték ezt az erődöt, és azon kísérleteztek, hogy létrehozzanak egy hadsereget.

Egy pillanatra elhallgatott.

- Olyan kísérleteket végeztek, amelyek nem járhattak eredménnyel azidőtájt, de amelyek a sárkányfattyak megteremtéséhez vezettek a mi korunkban. Mikor rájöttek a vállalt feladat lehetetlenségére, felismerték helyzetük reménytelenségét is. Elhagyták Zhamant, és csatlakoztak a többiekhez, aminek következménye az Elvesztett Ütközet néven ismert csata lett.

- Úgy tűnik, ismerős vagy ezen a helyen - jegyezte meg Caramon.

Raistlin szűrös tekintetű fivérére, de Caramon arca nyugodt és kiismerhetetlen maradt, bár volt valami idegen, sötét árnyék a tekintetében.

- Még mindig nem érted, testvér? - kérdezte Raistlin durván, és megállt a sötét, poros folyosón. - Soha nem jártam itt, de mégis sétáltam már ezekben a termekben. A szobában, amelyikben aludtam, már eltöltöttem néhány estét korábban is, bár egyetlen éjszakát sem voltam itt ezelőtt. Idegen vagyok ezen a helyen, mégis minden szoba helyét pontosan ismerem a meditációs celláktól és dolgozószobáktól kezdve az első emeleti

bálteremig.

Caramon is megállt és körbenézett, fel a poros mennyezetre, végig a kihalt folyosón, melyet a mintás ablakokon keresztül beszűrődő napfény világított meg. Tekintete végül fivérén, állapotodott meg.

- Nos, Fistandantilus - szólalt meg súlyos hangon -, akkor azt is tudod, hogy ez lesz a sírboltod.

Egy pillanatra Caramon mintha apró repedést vélt volna felfedezni Raistlin szemének áthatolhatatlan tükrén, de amit azon keresztül látott, az nem harag volt, hanem elégedettség és győzelem. Aztán a fénylő tükörszemek újra a régiékk lettek, és a harcos csupán magát látta visszatükröződni bennük, ahogy a halvány, téli napsugár fénye megvilágítja.

Crysanía Raistlin mellé lépett. Kezét a férfi botot tartó karjára tette, és szürke szemének hűvös pillantásával végigmérte Caramont.

- Az istenek velünk vannak - mondta. - De nem voltak Fistandantilusszal. Testvéred tudása megingathatatlan, csakúgy, mint az én hitem. Nem tudunk kudarcot vallani!

Raistlin, nem fordítva el tekintetét Caramonról, akinek képét még mindig visszatükrözte csillogó szeme, elmosolyodott.

- Igen - suttogta, enyhe sziszegéssel ejtve a szavakat -, ez igaz. Az istenek velünk vannak.

Zhaman mágikus erődjének első emeletén volt egy hatalmas, kőbe vésett csarnok, amely összejövetelek és ünnepségek helyszíne volt a régmúlt időkben. Mellette kisebb szobák helyezkedtek el, melyek hajdan zsúfolásig meg voltak rakva könyvekkel, és a csendes tanulás és meditáció céljait szolgálták. A hátsó szárnyban volt a konyha és a hozzá csatlakozó kamrák, melyeket most a hosszú évek pora borított.

A felsőbb szinteken hálósobák sorakoztak, szüette, ódivatú bútorokkal berendezve, de az ágytakarókat megóvta az enyészettől a sivatagi levegő szárító hatása. Crysanía, Caramon és a vezérkar tisztjei azokban a szobákban aludtak. Ha nyugtalan volt is az álmuk, ha fel is riadtak néha valami furcsa nyelven kántáló hangokra, ha véltek is látni kísértetiesen derengő alakokat keresztülbegni szobáik holdvilágos sötétjében, azt a nappali fényben senki sem említette.

De néhány éjszaka elteltével már el is feledkeztek erről, mert figyelmüket jobban lekötötték a sereg ellátásának gondjai, az emberek és a törpék közt időnként kirobbanó verekedések és a kémek jelentései arról, hogy Thorbardin törpéi hatalmas, jól felfegyverzett sereget szerveznek.

Zhaman első emeletén volt még egy folyosó, amely látszólag véletlenül épült. Ha valaki erre tévedt, a rövid átjárón keresztül váratlanul egy csupasz kőfal elé ért. Az egész olyan volt mintha a kőművesek itt elhajították volna szerszámaikat, és megelégedve a dolgot, befejezték volna az építést.

Ám az a folyosó nem véletlenül készült. Ha a megfelelő mozdulattal simították végig a falat, ha kimondták a megfelelő szavakat, ha leírták a porba a megfelelő rúnákat, egy ajtó bukkant fel, amely egy hatalmas lépcsősorhoz vezetett, melyet a Zhaman alapját képező gránitba véstek.

Alászállva e lépcsőkön, alá a sötétségbe, szinte a föld szívéig, a beavatott személy lejuthatott Zhaman föld alatti labirintusába...

- Tehát még egyszer.

A hang halk volt és türelmes, úgy tekergett és kanyargott Tasslehoff körül, mint egy kígyó. Körbefonta és húsába mélyesztve görbe fogait kiszívta életerejét.

- Fussunk át rajta még egyszer. Mesélj nekem Abyssról - folytatta a hang. - Mindent,

amire emlékszel. Hogy kerültél oda? Hogy néz ki az a vidék? Kit és mit láttál ott? És a Királynő hogy néz ki, mit mondott...

- Próbálok, Raistlin - könyörgött Tas -, de... újra és újra próbálok, már napok óta. Semmi másra nem emlékszem! És már forró a fejem, és kihűlt a kezem meg a lábam, és... a szoba is csak forog velem körbe-körbe. Ha... ha megállítanád a forgást valahogy, Raistlin, azt hiszem, képes lennék emlékezni még...

Tas érezte, hogy Raistlin keze a mellkasának nyomódik és visszahanyatlott az ágyba.

- Ne! - kiáltotta, és kétségbeesetten próbált elhúzódnival. - Jó leszek, Raistlin! Emlékezni fogok. Ne bánts, mint azt a szegény Gnimsh-t is!

De a mágus keze csak könnyedén megpihent egy pillanatra a surranó mellkasán, majd a homlokához ért. Tas bőre forró volt, de így is érezte a kéz égető érintését.

- Feküdj nyugodtan - parancsolta Raistlin. Aztán kezével kissé megemelve Tas fejét, rezzenéstelen tekintettel a surranó beesett szemeibe nézett.

Végül Raistlin visszajuttatta Tas az ágyba, és keserűen szitkozódva felállt.

Tas az átizzadt párnán heverve látta, hogy a mágus egy pillanatra fölé hajol, majd hirtelen megfordul és kiest a szobából, köpenye csattogva örvénylik körülötte. A surranó próbálta felemelni a fejét, hogy lássa merre megy, de túl nagy erőfeszítésbe került. Bénán hanyatlott vissza az ágyra.

Mitől vagyok ilyen gyenge?, csodálkozott. Mi bajom van? Aludni akarok. Talán attól elmúlik. Tas lehunyta a szemét. De aztán szemhéja ismét felpattant, mintha rugóra járna. Nem, nem alhatok!, gondolta rémülten. Mindenféle ízék vannak ott a sötétben, félelmetes ízék, és csak arra várnak, hogy elaludjak. Láttam őket, ott vannak! Elő fognak ugrani, és...

Valahonnan messziről hallotta Raistlin hangját, ahogy beszél valakihez. A surranó körbepislogott, és kétségbeesetten próbálta lerázni magáról az álmot. Hallani akarta, mit beszél Raistlin. Talán kisütök belőle valamit, gondolta reménykedve. Talán rájövök, hogy mi a bajom.

Felnézett és látta, hogy a fekete köpenyes alak egy guggoló, sötét figurához beszél. Szinte biztos volt, hogy róla. Tas megpróbált hallgatózni, de tudata különös dolgokat művelt - elkészült valamire, anélkül, hogy magával vitte volna a testét is. Így aztán Tas nem lehetett biztos benne, hogy hallotta, amit hall, vagy csak álmolta.

- Adj neki több bájitalt. Az nyugton tartja - mondta egy hang, amely Raistlinéra emlékeztetett, az alacsony, sötét alaknak. - Kicsi az esélye, hogy bárki is meghallaná itt lenni, de nem kockáztathatunk.

A másik válaszolt valamit. Tas lehunyta a szemét, és hagyta, hogy a kék víz, a Kristálytó kék vize elborítsa és lehűtse homlokát. Talán akkor majd tudata magával cipeli testét is.

- Akkor most elmegyek hallatszott Raistlin hangja a vízen át. - Zárd be utánam, az ajtót és oltsd ki a fényt. A testvérem egyre jobban gyanakszik. Fel fogja fedezni a mágikus ajtót, és akkor biztosan lejön ide. Semmit sem találhat itt. Minden szobának üresnek kell látszania.

Az alak motyogott valamit, majd sarokvasak csikorgása hallatszott. A Kristálytó vize forrni kezdett Tas körül. Csápok kígyóztak elő a vízből és megragadták a surranót. Gyorsan kinyitotta a szemét.

- Raistlin! - könyörgött. - Ne hagyj itt! Segíts!

De az ajtó döngve becsapódott. Az alacsony, sötétalak Tas ágyához csoszogott. Tas úgy meredt rá, mint egy rémálomra, de csak egy törpét látott. Elmosolyodott.

- Kova? - mormolta kiszáradt, cserepes ajkakkal. - Nem! Arack!

Megpróbált elrohanni, de a vízből kinyúló csápok elkapták a bokáját.

- Raistlin! - sikoltotta a surranó, és pánikba esve próbált távolabb húzódnival. De lábai felmondták a szolgálatot. Valami fogva tartotta. A csápok! Tas küzdött, rémülten sikoltozva.

- Kuss legyen, te fattyú! Idd ezt meg! - A csápok elkapták a copfját, és egy csészét szorítottak a szájához. - Idd meg, vagy tövestől kitépem a hajad!

Vad kétségbeeséssel meredve az előtte álló alakra, Tas fuldokolva lenyelt egy kortyot. A folyadék keserű volt, de hús és simogató. És ő olyan szomjas volt, olyan szomjas... Tas kiragadta a csészét a törpe kezéből és szürcsölve fenéig itta. Aztán visszaereszkedett a párnájára. A csápok egy pillanat múlva eltűntek, a végtagjaiban érzett fájdalom elmúlt, és a Kristálytó hűvös, simogató vize összechapott a feje felett.

Crysanía azzal a bizonytalan érzéssel ébredt, hogy valaki a nevére szólítja. Bár képtelen volt visszaemlékezni, hogy hallott-e hangot, az érzés olyan erős volt, hogy szinte azonnal teljesen éber lett, és felült az ágyban, mielőtt igazából felfogta volna, hogy mi is ébresztette fel. Vagy csak álom volt?

Nem. Az érzés megmaradt, sőt erősödött.

Valaki volt vele a szobában! Gyorsan körbenézett. Solinari fénye csupán egy keskeny csíkban szűrődött be a szoba egyik távoli sarkából, és nem volt elég erős, hogy bevilágítsa az egészet. A lány semmit sem látott, de hallott valami mocorgást. Már nyitotta a száját, hogy az őrés után kiáltson...

Ekkor egy kéz puha érintését érezte az ajkán. Az éjszaka sötétjében Raistlin materializálódott mellette az ágyon ülve.

- Bocsáss meg, ha megijesztettelek, Tisztelendő Nővér - szólalt meg alig hallható suttogással. - Szükségem lenne a segítségedre, de nem akartam felkelteni az őrés figyelmét.

Lassan levette tenyerét a lány szájáról.

- Nem ijedtem meg - tiltakozott Crysanía. A férfi rámosolygott, mire a lány elpirult. Olyan közel ültek egymáshoz, hogy Raistlin érezhette a papnő remegését. - Csak... megleptél, ennyi az egész. Álmodtam. És azt hittem, hogy te is az álmom része vagy.

- Hát persze - felelte Raistlin nyugodtan. - Az Átjáró itt van, így nagyon közel vagyunk az istenekhez.

Nem az istenek közelségétől remegek, gondolta Crysanía sóhajtva, mert érezte a mellette ülő testből áradó forróságot, és annak titokzatos, fűszeres illatát. Durcásan elhúzódott, és száműzte gondolataiból a lelkében lobogó vágyat. Ő felette áll ezeknek a dolgoknak. Hogyan mutakozhatna gyengébbnek nála.

Gyorsan felvette a beszélgetés fonalát.

- Azt mondtad, szükséged van a segítségre. Miért? - Hirtelen félelem szorította el a torkát. Ösztönösen előrenyúlt és megragadta a mágus karját. - Nincs semmi bajod, ugye? A sebesülésed...

Raistlin arcán alig észrevehetően megrándult egy izom a fájdalomtól, majd vonásai megkeményedtek és keserű kifejezést öltöttek.

- Nem, jól vagyok - válaszolta kurtán.

- Hála legyen Paladine-nak! - sóhajtotta Crysanía mosolyogva, de kezét továbbra is puhán a férfi karján tartotta.

Raistlin szeme összeszűkül.

- Az istenek nem számíthatnak a köszönetemre - mormolta.

Crysanía megborzongott. Mintha a mágus testének perzselő forrósága egy pillanatra kiszívta volna az ő testének melegét, csak a halál hidegét hagyva vissza. Vissza akarta húzni a kezét, de Raistlin, akit kizökkentett a lány mozdulata, keserű gondolataiból hirtelen felé fordult.

- Bocsáss meg, Tisztelendő Nővér - mondta. - A fájdalom elviselhetetlen volt. Imádkoztam a halálért. De megtagadták tőlem.

- Te is tudod, hogy miért - felelte Crysanía, félelmét elnyomta a másik miatt érzett

aggodalma. Visszahúzódo keze félúton megállt, majd pillanatnyi habozás után a férfi lepedőn nyugvó, reszkető keze mellé rebbent, de nem érintette meg.

- Igen, megértem. De mégsem tudom megbocsátani. Ám ez csak a te istenedre és rám tarozik - tette hozzá Raistlin.

Crysanía az ajkába harapott.

- Elfogadom a szemrehányást. Rászolgáltam.

Pár pillanatig mindketten elgondolkodva hallgattak, aztán a mágus arcán elmélyültek a ráncok.

- Azt mondtad Caramonnak, hogy az istenek velünk vannak. Ez azt jelenti, hogy vele is találkoztl... Paladine-nal? - tette fel a kérdést habozva Crysanía.

- Természetesen - mosolyodott el Raistlin a maga torz módján. - Meglep téged?

A papnő felsóhajtott. Fejét lecsüggesztette, fekete haja vállára omlott. A szobába világító holdfényben ez a hajzuhatag mélykék fénnel csillogott, ami még vakítóbb fehérre tette bőrét. Parfümjének illata betöltötte a szobát, betöltötte az éjszakát. A lány érezte, hogy valami megérinti a haját. Lassan felemelte a fejét, és belenézett Raistlin szemébe, melyben ott izzott a férfi lelke mélyén lobogó vágy, melynek semmi köze nem volt a mágiához. Crysaníanak elakadt a lélegzete, de Raistlin hirtelen felállt és elsétált mellőle.

A papnő sóhajtott.

- Tehát minden istennel beszéltél? - kérdezte reménykedve.

Raistlin félig visszafordulva válaszolt.

- Mind a hárommal.

- Hárommal? - csodálkozott Crysanía. - Gilean?

- Aki Astinus volt, mint Gilean szószólója - biccentett keserűen Raistlin. - Hacsak nem ő maga Gilean, mint azt egyesek feltételezik. De mindebben nyilván semmi új sincs neked...

- Sose beszéltem még a Sötétség Királynőjével - felélte Crysanía.

- Soha? - kérdezett vissza a mágus, olyan átható pillantással, hogy az a lelke mélyéig felkavarta a papnőt. - Vagy semmit sem tudna szíved titkos vágyairól? Soha nem ajánlott neked semmit?

A férfi szemeibe nézve, összezavarodva annak közelségétől, Crysanía képtelen volt válaszolni. Aztán, mivel a mágus nem vette le róla tekintetét, nyelt egyet és megrázta a fejét.

- Ha igen - felelte alig hallhatóan -, akkor egyik kezével adta, a másikkal pedig visszavette tőlem.

Crysanía hallotta a fekete köpeny suhogását, ahogy Raistlin összerezzen. A mágus arcát megvilágította a hold fénye, és azon egy pillanatra mintha aggodalom és töprengő arkifejezés suhant volna át, majd ismét elsimult.

- Nem azért jöttem, hogy teológiai vitákba bonyolódjak - kezdte Raistlin, enyhe gúnnal a hangjában. - Jelenleg van néhány fontosabb dolog, amiért aggódnom kell.

- Persze - pirult el Crysanía, és ideges mozdulattal kisimította arcából összekócolódott haját. - Bocsáss meg. Azt mondtad, szükséged van rám...

- Tasslehoff itt van.

- Tasslehoff? - csodálkozott értetlenül a lány.

- Igen. És nagyon beteg. Majdnem halott, ha őszinte akarok lenni. Szükség lenne a gyógyító erődre.

- De hát nem értem! Miért... hogyan került ide? - dadogott Crysanía összevissza. - Azt mondtad, hogy visszatért a mi időnkbe.

- Így hittem - felelte tompán Raistlin. De szemmel láthatóan tévedtem. A mágikus eszköz idehozta, ebbe az időbe. Tudod, Tas a maga surranós módján járja a világot, mindenhol jól érzi magát. Talán meghallotta a háború hírét, és most idejött, hogy részt vegyen a kalandban. Sajnos, a csavargása közben összeszedett valahol egy fertőzést.

- Ez rettenetes! Természetesen azonnal jövök.

Felkapta prémes köpenyét az ágyvégéről és a vállára terítette. Észrevette, hogy Raistlin elfordult, amíg öltözködik. Kibámult az ablakon, az ezüst holdsugárba, és a lány látta, hogy állán megfeszül egy izom, mintha valami belső küzdelmet vívna.

- Kész vagyok - szólát meg halkan Cysania, és szorosabbra húzta köpenyét. Raistlin megfordult és magához ölelte a lányt. Az csodálkozva nézett rá.

- Az éjszaka ösvényein kell haladnunk - magyarázta a férfi halkan. - Már mondtam, hogy nem akarom felriasztani az őrséget.

- De miért nem? - kérdezte a papnő. - Mi a különbség...

Mit mondanék a fivéremnek?

Cysania elhallgatott.

- Értem...

- Érted a dilemmámat? - kérdezte Raistlin, le nem véve szemét a lányról. - Ha elmondanám neki, aggódna a surranó miatt, egy újabb terhet venne a nyakába, amikor már így is van mit cipelnie. Tas eltörte azt a tárgyat. Ez is csak elkeserítené Caramont, még akkor is, ha tudja, hogy én haza tudom küldeni. De... azt azért el kell mondanom neki, hogy a surranó itt van.

- Caramon valóban aggódalmasnak és boldogtalannak tűnik az utóbbi napokban - vélte Cysania elgondolkodva.

- A háború nem alakul valami jól - tájékoztatta Raistlin a lányt jellegtelen hangsúllyal. - A hadsereg kicsúszik a kezéből. A síklakók naponta emlegetik, hogy hazamennek. Talán mostanra már el is tűntek. A Tűzkovács vezette törpék megbízhatatlanok, arra akarják rávenni Caramont, hogy támadjon, mielőtt felkészült volna. Az utánpótlást szállító szekerek eltűntek, senki sem tudja, hogy mi történt velük. A sereg fáradt, lehangolt. És akkor még mindezek tetejébe jönne egy surranó, aki mindenütt ott lábatlankodik, összevissza locsog, eltereli az ember figyelmét...

Raistlin sóhajtott.

- Nem, ezt nem kívánhatom tőle.

Cysania összeszorította ajkait.

- Nem, igazad van. Nem lenne bölcs dolog most megmondani neki. - Mikor észrevette Raistlin gyanakvó tekintetét, határozott hangon kijelentette. - Caramon úgysem tehetne semmit. Ha a surranó valóban olyan beteg, mint ahogy mondd, meg tudom ugyan gyógyítani, de még napokig lábadozni fog. Ami csak további aggodalomra készítetné a fivéredet Caramon néhány nap múlva tovább akar vonulni. Majd mi gondját viseljük a surranónak, és ha teljesen felépült, akkor majd találkozhat a barátjával.

A mágus kételkedően felsóhajtott. Aztán vállat vont.

- Nagyon helyes, Tisztelendő Nővér - mondta. - Támogatni foglak ebben a törekvésedben. Bölcsen döntöttél. Nem mondjuk meg Caramonnak, hogy itt a surranó.

Közelebb húzta magához a lányt, aki különös mosolyt vélt látni a mágus szája szegletében, amikor feltekintett rá, egy mosolyt, amely ezúttal a szemeiben is visszatükröződött. A papnő, maga se értette miért, elhúzódott a férfitől, de az átfonta karjaival és beborította meleg bársonyköpenye redőivel.

Cysania lehunyta szemeit, és megfeledkezett a mosolyról. Befészkelte magát az ölelő melegbe, és némán hallgatta a férfi szívverését.

A mágus varázsigéket mormolva mindkettejük körvonalát szétoszlatta az éjszaka sötétjében. Árnyékuk egy pillanatig még ott hevert a holdfény sütötte padlón, majd halk suttogással az is szertefoszlott.

- Itt tartod? A pincében? - kérdezte Cysania megborzongva a hűvös, nyirkos levegő érintésétől.

- Shirak.

Raistlin szavára kigyúlt a kristály a Mágusbot végén, és lágy fénnel világította be a helyiséget. Előremutatott.

- Ott fekszik

Durván ácsolt ágy állt az egyik fal mellett. Crysania megrovó tekintetet vetett Raistlinra, és az ágyhoz sietett. Mikor a papnő térdre ereszkedett a surranó mellett, és annak lázas homlokára helyezte hűsítő tenyerét, Tas felkiáltott. Szeme felpattant, a lányra bámult, de úgy tűnt, nem látja. Raistlin lassú léptekkel követte a lányt, és a háta mögött jelzett az árnyékos sarokban lapuló sötéttörpének. Hagyj magunkra!, jelentette a mozdulat, majd a mágus is az ágy mellé állt. Hallotta, hogy háta mögött becsukódik a cellaajtó.

- Hogy tarthatod ilyen sötétségbe zárva! - támadt neki Crysania.

- Kezeltél már valaha pestisest, Lady Crysania? - kérdezte Raistlin különös hangon.

A lány csodálkozva nézett fel rá, aztán elpirult és lesütötte a szemét. Raistlin fanyar mosollyal válaszolt saját kérdésére.

- Nem, természetesen nem. Palanthast sose érte el a pestis. Soha nem csúfította el szépségét, nem apasztotta gazdagságát...

A férfi próbálta leplezni elégedettségét, és Crysania érezte, hogy arca úgy lánkol, mintha maga is lázas lenne.

- De hozzánk elért - folytatta Raistlin. - Végigsöpört Haven szegényebb vidékein. Természetesen nem voltak ott gyógyítók. Sem olyanok, akik ott maradtak volna, hogy segítsenek azokon, akik már elkapták. Még a családtagok is elhagyták egymást. Szegény, szármalmas lelkek! Megtettem, amit tudtam, kezeltem őket annak a szerény herbalista tudásnak a birtokában, amit addig szereztem. Ha nem is tudtam meggyógyítani őket, legalább a fájdalmukat enyhítettem. A mesterem nem értett velem egyet. - A mágus hangja alig hallatszott, és Crysaniának úgy tűnt, hogy a férfi meg is feledkezett a jelenlétéről. - Caramon sem, aggódott az egészségemért. Bah! Magáért aggódott. Jobban félt a pestistől, mint száz goblin hadseregtől! De hogy fordíthattam volna hátat nekik? Senkijük sem volt... senkijük. Nyomorultul haldokoltak... magukra hagyva.

Crysania dermedten bámult a mágusra, és a szeme megtelt könnyel. Raistlin észre sem vette. Gondolatban messze járt, azokban az apró agyagkunyhókban, melyek a városok szélén zsúfolódtak össze. Látta magát, ahogy a betegek közt lépked vörös köpenyében, és karjába véve őket, szájukba erőlteti a keserű orvosságot, elviselhetőbbé téve ezáltal utolsó perceiket. Megszállottan dolgozott a betegek között, nem kérve és nem is kapva érte köszönetet. Arcán, sokak számára az utolsó emberi arcon, amelyet életükben láttak, nem látszott se szármalom, se aggodalom. De a haldoklóknak még így is jólesett, hogy van itt valaki, aki megérti őket, valaki, aki átéli velük a fájdalmat, valaki, aki gondoskodik majd róluk haláluk után, és aki nem fél...

Raistlin ápolta a pestis áldozatait. Tette, amit tudott, kockáztatva ezzel saját életét is, de miért? Valami olyan okból, amelyet mindmáig nem tudott megérteni. Egy olyan okból, amit azóta talán elfelejtett...

- Akárhogy is - tért vissza a jelenbe -, észrevettem, hogy a fény bántja a szemüket. Azok közül, akik felgyógyultak, néhányan meg is vakultak, ha fény érte a szemüket, amíg...

A surranó hátborzongató sikolya szakította félbe. Tasslehoff tágra nyílt szemmel meredt a mágusra.

- Kérlek, Raistlin! Én próbálok emlékezni, ne küldj vissza a Sötét Királynőhöz...

- Csss, Tas - mondta lágyan Crysania, és mindkét kezével megragadta a surranót, aki szó szerint megpróbált felmászni az ágy mögötti falra. - Nyugodj meg! Lady Crysania vagyok. Megismersz? Azért jöttem, hogy segítsék.

Tas a papnőre emelte lázban égő, tágra nyílt szemét, és egy ideig idegenül meredt rá. Aztán zokogva a nyakába borult.

- Ne hagyd, hogy visszaküldjön Abyssba, Cysania! Ne menj vele oda! Az rettenetes, iszonyú! Mind meghalunk, mint ahogy a szegény Gnimsh is halott. A Sötét Királynő megmondta!

- Lázálmai vannak - mormolta Cysania, miközben megpróbálta lefejtetni magáról Tas karjait, és visszafektetni őt az ágyába. - Milyen különös rémálmok. Így szokott ez lenni a pestises betegeknél?

- Igen - felelte Raistlin. Le nem vette tekintetét a surranóról, és óvatosan letérdelt az ágy mellé. - Néha jobb tréfára venni a dolgot. Az megnyugtatja. Tasslehoff...

Raistlin a surranó mellkasára helyezte tenyerét. Tas azonnal az ágyra hanyatlott, és próbált távolabb húzódni a mágustól rémült tekintettel meredve rá.

- Jó leszek, Raistlin - vacogta. Ne bánts, mint a szegény Gnimsh-t is! A villám, a villám!

- Tas - szólalt meg Raistlin erős hangon, melyben olyannyira ott bujkált a düh és a türelmetlenség, hogy Cysania csodálkozva nézett a mágusra.

De csupán hideg nyugalmat látott a férfi arcán, ezért úgy gondolta, hogy félreérthette a hangsúlyt. Lehunyta hát szemét, markába szorította Paladin medálját, melyet most is a nyakában viselt, és imádkozni kezdett.

- Nem foglak bántani, Tas. Csss, fekédj nyugodtan - sziszegte Raistlin, amikor látta, hogy Cysania már istenével társalog. - Mondd meg, Tas! Mondd meg, mit mondott a Sötét Királynő?

A surranó szeméből eltűnt a lázas csillogás, arcán elhervadtak a lázrózsák, ahogy a papnő imádságának halk szavai végigsimították és összecsaptak felette, édesebben és hűvösebben, mint lázálmainak képzeletbeli tóvize. A kihunyó lázpír alatt Tas arca kísértetiesen szürke volt. Az öntudat halvány fénye jelent meg tekintetében. De továbbra is mereven bámulta Raistlint.

- Azt... mondta... mielőtt elbocsátott... - hangja elfulladt.

- Elbocsátott? - hajolt előre a mágus. - Mintha azt mondtad volna, hogy elszöktél!

Tas nyelt egyet, nyelvével megnedvesítette cserepes ajkát. Megpróbálta elfordítani tekintetét, de Raistlinnak a Mágusbot fényében csillogó szemei fogva tartották és kikényszerítették belőle az igazat. Tas megköszörülte a torkát.

- Víz - könyörgött.

- Majd ha válaszoltál! - acsargott Raistlin Cysania felé pillantva, aki még mindig térdepelt, és kezére hajtva fejét, imádkozott Paladine-hoz.

Tas fájdalmasan nyelt egyet.

- Azt... azt hittem, hogy szökünk... Beindítottuk azt a micsodát és... emelkedni kezdtünk... Láttam... Abyss síkjait, az üres lapályt... ahogy távolodik a lábunk alatt. És... - borzongott össze - akkor már nem volt üres többé. Árnyak mozogtak mindenfelé és... Ó, Raistlin, ne akard, hogy emlékezzenek! Ne akard, hogy visszamenjek!

- Csss - suttozta a mágus, tenyerével befogva Tas száját. Cysania aggódva feltekintett, de csak annyit látott, hogy Raistlin gyengéden törölgeti a surranó ajkát. Látta Tas rémült tekintetét és sápadt arcát, mire gondterhelten megcsóválta a fejét.

- Már jobban van - mondta a lány. - Nem fog meghalni. De sötét árnyak keringenek körülötte, és megakadályozzák, hogy Paladine gyógyító fénye eljusson hozzá.

- Ezek a lázálmainak az árnyai. Tudsz kezdeni velük valamit?

A papnő könnyedén - ráncolta szépívű szemöldökét.

- Akármilyen is az, nagyon valóságosnak tűnik neki. Rettenetes dolog lehet, ami így kihoz egy surranót a sodrából.

- Talán, Nővér, ha elmennél, zavartalanabban beszélne velem - töprengett Raistlin csendesen. - Mi már régi barátok vagyunk.

- Ez igaz - mosolyodott el Cysania, és már épp felállt volna, amikor legnagyobb csodálatára Tas megragadta a kezét.

- Ne hagyj egyedül vele, Nővér! - kapkodta a levegőt a surranó. - Megölte Gnimsh-t! A szegény Gnimsh-t! Láttam meg... meghalni. Elégett a villámban...

- Ugyan, ugyan, Tas - csitította Cysania, miközben gyengéden, de határozottan visszanyomta ágyába a surranót. - Senki sem akar bántani. Akárki ölte is meg ezt a... Gnimsh-t, téged nem bánthat. Barátok közt vagy. Ugye, Raistlin?

- Az én mágikus erőm hatalmas - mondta Raistlin, szinte kedvesen. - Ezt ne feledd, Tasslehoff! Gondolj mindig a mágikus erőmre!

- Igen, Raistlin - felelte a surranó, és meg se mozdult a mágus figyelő, merev tekintetének súlya alatt.

- Azt hiszem, jó ötlet, hogy itt maradj beszélni vele - mondta halkan Cysania, hogy a surranó ne értse. - Ezek a sötét félelmek felemésztik, és nem hagyják, hogy meggyógyuljon. Majd egyedül megyek vissza a szobámba, Paladine segítségével.

- Akkor megegyeztünk, hogy nem szólunk Caramonnak? - nézett szeme sarkából Cysaniára Raistlin.

- Igen - bólintott a papnő határozottan. - Csak szükségtelenül felizgatná a dolog. Ismét a beteg felé fordult.

- Reggel visszajövök, Tasslehoff. Beszéljess Raistlinnal, az majd megnyugtatja a lelkedet. Aztán pihenj. - Húvös tenyerét Tas izzadságtól gyöngyöző homlokára helyezte, és hozzátette még: - Paladine veled van.

- Caramon? - szólalt meg Tas reménykedve. - Caramont mondtál? Itt van ő is?

- Igen, és ha aludtál, ettél és kipihented magad, elviszlek hozzá.

- Nem láthatnám most? - kiáltotta Tas mohón, aztán egy rémült pillantást vetett oldalra, Raistlin felé. - Ha... ha nem okozna túl nagy gondot...

- Most nagyon elfoglalt - felelte a mágus elutasítóan. - Ő most a sereg vezére, Tasslehoff. Vezetnie kell a hadakat, csatát kell vívnia. Nincs ideje surranókra.

- Nem... igen, azt hiszem, tényleg nincs - egyezett bele Tas sóhajtva, és hátradőlt a párnájára, Raistlinra függesztve tekintetét.

Cysania ismét megcirógatta a surranó arcát és felállt. Tenyerébe fogva Paladine medálját elindult, és imádkozva eltűnt az éjszakában.

- És most, Tasslehoff - szólalt még halkan Raistlin, hogy a surranó hátán végigfutott a hideg -, egyedül maradtunk.

A mágus bebugyolálta a surranót a takarójába és megigazította feje alatt a párnát.

- Így ni! Jobban érzed magad?

Tas megszólalni sem tudott, csak egyre növekvő rettegéssel figyelte a varázslót.

Raistlin leült mellé az ágyra. Karcsú kezét a surranó homlokára tette, szórakozottan simogatta forró bőrét és félresimította szemébe hullott haját.

- Emlékszel Dalamarra, a tanítványomra, Tas? - kezdte társalkodó hangon a mágus. - Találkoztál vele, ha jól tudom az Ősmágia Tornyában. Igazam van?

Raistlin ujjainak érintése Tas arcán olyan könnyed volt, mint egy póklábé.

- Emlékszel arra a jelenetre, amikor Dalamar széttárta mellén fekete köpenyét, és megmutatta az öt sebet a mellkasán? Igen, látom emlékszel. Azt büntetésből kapta, Tas. Büntetésből, mert megpróbált valamit eltitkolni előlem.

Raistlin ujjai megálltak a surranó homlokán, és könnyedén nekifeszültek a bőrének. Tas remegett, és a nyelvébe harapott, hogy fel ne sikoltson.

- Em... emlékszem, Raistlin..

- Érdekes kísérlet, nem gondolod? - vetette oda mellesleg a mágus. - Át tudnám égetni a húsdot egyetlen érintéssel, mint ahogy mondjuk a forró kés szeli át a vajat. A surranók szeretik az érdekes kísérleteket, azt hiszem.

- Nem, nem egészen az ilyen kísérleteket - suttogta Tas rémülten. - Elmondom, Raistlin. Mindent elmondok, ami... ami történt.

A surranó lehunyta a szemét, és beszélni kezdett, egész testében reszketve az emlékezés iszonyatától.

- Úgy... úgy tűnt, hogy nem mi távolodunk Abysstől, hanem... hanem az tőlünk. És akkor, ahogy mondtam, kihaltak láttam. Láttam ugyan árnyékokat, de azt hittem... azt hittem, hogy hegyek és völgyek.

Tas szeme rémülten tágra nyílt. Elborzadva nézett a mágusra.

- De nem az volt! Azok az árnyékok az Ő szemei voltak, Raistlin! És a hegyek meg a völgyek az Ő orra és szája. Az arcáról szálltunk fel! Rám nézett, villogó szemmel, melynek mélyén tűz égett, kinyitotta a száját és... és én azt hittem, hogy lenyel bennünket. De mi továbbemelkedtünk, egyre feljebb, és Ő elmaradt alattunk, ott örvénylett és tekergett... és akkor, rám nézett és... azt mondta... azt mondta...

- Mit mondott? - csapott le rá Raistlin. - Az az üzenet nekem szól. Muszáj, hogy nekem szóljon! Ezért küldött ide téged! Mit mondott a Királynő?

Tas válasza alig volt hallható.

- Azt mondta: Gyere haza...

13. FEJEZET

Szavainak Raistlinra gyakorolt hatása úgy meglepte Tas-t, mint még semmi eddigi életében. A surranó látta már dühösnek a mágust. Látta már elégedettnek, látta közönséges gyilkosnak, látta az arcát, amikor Kharas, a törpék hőse a varázsló testébe döfte kardját.

De még sosem látta rajta ezt az arckifejezést.

Raistlin arca hamuszürke lett, olyan sápadt, hogy egy vad pillanatig Tas azt hitte, meghalt, hogy talán belehalt a hírbe. A tükörszemek szilánkokra törtek, a surranó megsokszorozva látta visszatükröződni magát bennük. Aztán Raistlin tekintetében kihunyt a fény, mintha nem látná a környezetét, maga elé meredt, vakon bámulva a semmibe.

Aztán Tas homlokán nyugvó keze vadul remegni kezdett, és a surranó legnagyobb ámulatára a mágus szinte a szeme előtt töpörödött össze. Arca éveket öregedett. Mikor végül felállt, még mindig semmit sem fogva fel környezetéből, a varázsló egész testében remegett.

- Raistlin? - szólalt meg Tas idegesen, mert bár örült, hogy a mágus figyelme elterelődött róla, de kétségbe ejtette a tekintete. A surranó erőlködve felült. Borzalmas szédülése elmúlt a félelem szokatlan, hátborzongató érzésével együtt. Szinte ismét a régi volt.

- Raistlin... Én ezt nem értem. Most te fogsz megbetegedni? Elég borzalmasan nézel ki...

De a mágus nem válaszolt. Hátratántorodott, nekivetette hátát a falnak, és csak állt ott, lihegve. Arcát kezébe temette, és szemmel láthatóan azért küzdött, hogy ismét összeszedje magát. Mintha valami ellenféllel harcolna, ami épp annyira volt látható Tas számára, mint egy kísértet.

Aztán Raistlin, a tehetetlen düh és kétségbeesés egy mély és élettelen sikolyával előrelendült. Mágusbotját szorongatva, lába körül suhogó fekete köpenyében kimenekült a nyitott ajtón.

Tas csodálkozva nézett Raistlin után, amint az elrohant a bejáratnál őrködő sötéttörpe mellett. A törpe egy pillantást vetett a mágus rémítő arckifejezésére, mikor az vakon elrohant mellette, egy vad sikollyal megperdült és elszáguldott az ellenkező irányba.

Olyan hihetetlen volt ez az egész, hogy beletelt néhány pillanatba, amíg Tas, ráeszmélt, hogy nem fogoly többé.

- Tudod mondta a surranó magának, homlokára szorított kézzel -, Crysaniának igaza volt. Tényleg jobban érzem magam most, hogy megtisztítottam a fejem ezektől a dolgoktól. Sajnos, nem tettem túl sokat Raistlinért, de nem nagyon izgatam magam emiatt. Nos, igen. Sose fogom megérteni, hogy miért ölte meg Gnimsh-t. Talán lesz még rá alkalmam, hogy egyszer megkérdezzem tőle.

- De most - tekintett körbe a surranó - a legfontosabb, hogy megtaláljam Caramont, és elmondjam neki, hogy megszereztem a mágikus izét és végre mehetünk haza. Sose hittem volna, hogy valaha ezt fogom mondani, de az hogy haza, most valahogy átkozottul jól hangzik!

Fel akart állni, de úgy tűnt, lábai jobban szerettek volna még az ágyban pihenni, mert Tas hirtelen ismét ülve találta magát.

- Ez így nem mehet! - nézett megrovóan engedetlen végtagjára. - Sehol sem lennél nélkülem. Ezt ne felejtse el! Én vagyok a főnök, és ha azt mondom, mozgás, akkor mozgás! Tehát most megint felállok.

Tas erősen a lábaira koncentrált.

- És elvárok némi együttműködést.

A beszédnek megvolt a hatása. Ez alkalommal a surranó lábai egy kissé szófogadóbbak voltak, bár még mindig vonakodtak, hogy kivigyék a sötét szobából a fáklyafényes folyosóra, melyet az ajtón túl látott.

Mikor eljutott odáig, a surranó óvatosan végignézett a folyosón mindkét irányba, de senkit sem látott. Kilépett, és még mindig csak bezárt ajtajú kamrák sorát látta, olyanokat, amilyenben őt is tartották, meg egy felfelé vezető lépcsőt a folyosó végén. Ismét a másik irányba nézett, de ott csak a sötétbe futó falakat látta.

- Vajon hol vagyok?

Tas elindult a lépcső felé, amely az egyetlen kivezető út volt innen, már amennyire tudta.

- Nos, nem hiszem, hogy fontos volna. Az egyetlen előnye, ha az ember Abbysban jár, hogy bármely más hely összehasonlíthatatlanul jobbnak tűnik.

Egy pillanatra meg kellett állnia, mert ismét nézeteltérése támadt a lábaival, mivel azok még mindig jobban szerettek volna visszabújni az ágba, de pillanatnyi gyengesége hamarosan elmúlt, és a surranó végül elért a lépcső aljához.

Hallgatózott egy kicsit, és nem hiába. Hangokat hallott.

- A fenébe dünnyögte és megállt, visszahúzódott az árnyékba. - Valaki van ott fent. Őrség, azt hiszem. Mintha törpék lennének. Olyan hogyishívják... devárok.

Csendben ácsorgott, és próbálta megérteni a dörmögő hangokat.

- Azt hinné az ember, hogy értelmes nyelven beszélnek - csattant fel ingerülten. - Amit meg lehet érteni. De csak handabandáznak.

A kíváncsiság végül felülkerekedett benne, és előrelopakodott az első lépcsőig, majd óvatosan kilesett a sarok mögül. Aztán gyorsan visszahúzódott.

- Ketten vannak. És elállják az utat. Nem lehet kikerülni őket.

Zsákocskái és felszerelése Thorbardin föld alatti tömlöcében maradtak. De a kése még megvolt.

- Nem mintha sok hasznát venném ezek ellen.

Tas felidézte magában a hatalmas csatabárdokat, melyeket a törpéknél látott. Várt még pár percet, remélve, hogy azok elmennek. De a törpék nagyon belefeledkeztek a beszélgetésbe, nem mozdultak, mintha gyökeret eresztettek volna.

- Nem maradhatok itt egész éjjel vagy nappal - zsörtölődött a surranó. - Nos, ahogy a papa mondta „beszélj, mielőtt az álkulcshoz nyúlsz”. A legrosszabb, amit tehetnek velem - eltekintve persze attól, hogy megölnek -, az, hogy visszazárnak. Akkor pedig, már ha jól ismerem a zárat, egy fél óra múlva megint kint vagyok.

Lassan megindult a lépcsőn.

- Apám mondta ezt - töprengett, miközben felfelé mászott -, vagy Csapdanyúzó bácsi? Befordult a sarkon és szembe találta magát a két devárral, akik szemmel láthatóan meglepődtek a felbukkanásán.

- Helló - köszöntötte őket vidáman. - A nevem Tasslehoff Fúró láb.

Kezet nyújtott.

- Titeket hogy hívják? Ó, nem akarjátok elárulni. Nos, rendben van. Valószínűleg úgysem tudnám kiejteni. Szóval, szóval én egy fogoly vagyok, és most azt az illetőt keresem, aki bezárt ide az egyik cellába. Talán ismeritek - egy fekete köpenyes mágus az illető. Faképnél hagyott, amikor valami meglepőt mondtam neki - azt hiszem azért, mert nagyon illett rá a dolog -, és kirohant a cellából. És elfelejtette maga mögött bezárni az ajtót. Nem látta valamelyikőtök, hogy... Hé! Micsoda faragatlanság!

Ezt arra mondta, hogy a devárok, miután egyre növekvő rémülettel bámulták a surranót egy ideig, valamit kiáltottak és elrohantak.

- Antarax - ismételte a szót Tas, miközben megzavarodva nézett utánuk. Lássuk csak! Ez úgy hangzik, mint törpéül az, hogy... Ó, hát persze! Égető halála. Aha, ezek azt hiszik, hogy még mindig pestises vagyok. Hmm, ez jópofa. Vagy mégsem?

A surranó egy folyosón állt, amely éppoly kihalt és jellegtelen volt, mint az, amelyikről idejött.

- Még mindig nem tudom, hogy hol vagyok, és senkit se látok, aki megmondhatná. Az egyetlen út, amelyik elvezet innen, az a lépcső, amelyiken ezek ketten eltűntek, úgyhogy legjobb, ha utánuk futok. Caramonnak arrafelé kell lennie valahol.

De Tas lábai, melyek már a séta ellen is lázadtak, egyértelműen a surranó tudomására hozták, hogy futásról szó sem lehet. Végigbotladozott a folyosón a törpék nyomában, amilyen gyorsan csak bírta, de mire a folyosó feléig ért, azok már fenn voltak a lépcső tetején és eltűntek a szeme elől. Tas magában dohogva haladt tovább. Egy kicsit szédült, de szilárdan eltökélte, hogy megkeresi Caramont. Felkapaszkodott a lépcsőn. Aztán befordult a sarkon és hirtelen megtorpant.

- Hoppá - mondta, és gyorsan visszalépett az árnyékba. Tenyerét a szájára szorította, hogy elhallgattassa magát, de nemigen boldogult. - Kuss, Fúró láb! Itt egy egész devár hadsereg!

Valóban úgy látszott. Az a kettő, akiket követett, találkozott vagy húsz másik társával. Tas az árnyékban lapulva hallotta, ahogy izgatottan magyaráznak, és várta, hogy bármelyik pillanatban megindulnak felé... De semmi nem történt.

A surranó várt, hallgatta a beszélgetést, majd megkockáztatott egy kipillantást a sarok mögül, és akkor észrevette, hogy ezek a törpék egyáltalán nem is hasonlítanak a devárokra. Tiszták voltak, szakálluk kifeélve, és fényes páncélt viseltek. És nem tűntek túl jókedvűeknek. Fintorogva figyelték az egyik devárt, mintha azon gondolkodnának, hogy leöntsék-e valamivel?

- Hegyi törpék! - nyilallt Tasba a felismerés a páncélok láttán. - És abból, amit Raistlin mondott, ők az ellenség! Ami azt jelenti, hogy ezeknek a saját hegyeik közt kellene lenniük, nem a mienkben. Feltéve persze, hogy mi hegyek között vagyunk, amit csak abból következtetek, amit eddig láttam. De szeretném tudni...

Ekkor megszólalt az egyik hegyi törpe és Tas megdermedt.

- Végre valaki, aki rendesen beszél! - sóhajtott a surranó megkönnyebbülten. Mert ha különböző fajok voltak együtt, a törpék a közös és a törpe nyelv valamiféle keverékét használták.

Amennyire Tas követni tudta, a törpe monológja arról szólt, hogy egy törött könyv sem érdekli egy örült mágus, vagy egy csavargó pestises surranó.

- Azért jöttünk ide, hogy megszerezzük Caramon tábornok fejét - dörögte a hegyi törpe. - Azt mondtátok, hogy a mágus megígérte, hogy segít. Ha igen, akkor utána

számolunk le a varázslóval. Mindenesetre feketeköpenyessel nem kötök szívesen üzletet. És most felelj nekem, Argat! Hajlandóak vagytok megtámadni a sereget belülről? Felkészültetek, hogy végezzetek a tábornokkal? Vagy ez csak valami trükk volt? Mert ha igen, majd tapasztalni fogod, hogy milyen nehéz lesz visszatérned a népeddel Thorbardinba!

- Nem trükk! - morgott Argat, és ökölbe szorult a keze. - Készek vagyunk. A tábornok a haditanács termébe' van. A varázsló mondta, hogy gondoskodik róla, hogy egyedül legyen, csak a testőreivel. A népem megtámadja a dombi törpéket. Ha te betartottad az egyezséget, hogy mikó' a felderítők jelt adnak, Thorbardin hatalmas kapuja kitárul és...

- A jelet épp most adják le, amíg itt beszélünk - csattant fel a hegyi törpe. - Ha a föld felszínén lennének, hallanád a trombitákat. A hadsereg elindult!

- Akkor menjünk - mondta Argat. Meghajolt, és fogai közt szűrve a szót hozzátette - Ha uraságod elég bátor, tartson velünk... elhozzuk Caramon tábornok fejét, most rögtön!

- Veletek megyek! - válaszolta hűvösen a hegyi törpe. - Csupán azért, hogy megbizonyosodjam róla, nem követsz el több árulást.

Hogy miről folyt még köztük a szó, azt már Tas nem hallotta. Nekidőlt a falnak. Lábai remegtek, a füle zúgott.

- Caramon! - suttogta, és kezei közé szorítva a fejét gondolkodni próbált. - Megakarják ölni! És Raistlin segítségével. Szegény Caramon! A saját ikertestvére. Ha ezt tudná, biztos, hogy ott helyben végezne vele. Nem lenne szükség a törpék bárdjaira.

A surranó hirtelen felkapta a fejét.

- Tasslehoff Fúróláb! - mondta dühösen. - Mit csinálsz? Csak ácsorogsz itt, mint egy mocsári törpe a pocsolyában! Meg kell őt mentened! Végül is megígérted Tikának, hogy vigyázol rá!

- Megmenteni? Hogyan, te ajtókilincs? - dörrent benne egy hang, amely gyanúsan emlékeztetett Kováéra. - Ez legalább húsz törpe! És neked csak egy nyúlnyúzó van!

- Kitalálok valamit! - vágott vissza Tas. - Addig csak ücsörögj a fád alatt.

Mintha horkantást hallott volna. A surranó nem törődött vele, felállt, kiegyenesedett és előhúzta a kését, majd óvatosan araszolva ahogy csak a surranók tudnak - elindult a folyosón.

14. FEJEZET

Sötét, hullámos hajú asszony volt, azzal a jellegzetes, fanyar mosollyal, melyet a férfiak később oly vonzónak találtak leánya arcán. Megvolt benne az az egyszerű, nyílt becsületesség, amely annyira jellemző volt az egyik fiára és megvolt benne az az adottság is - egy ritka és csodálatos erő -, melyet másik fiára hagyott örökölni.

Vérében volt a mágia, mint később a fiának is. De gyenge volt, gyenge akaratú és gyenge lelkű. Hagyta, hogy a varázserő irányítsa őt, és ebbe végül belehalt.

Sem az erős lelkű Kitiarát, sem az erős testű Caramont nem viselte meg túlságosan anyjuk halála. Kitiara keserű irigységgel gyűlölte az anyját, míg Caramon - bár törődött vele, közelebb állt törékeny ikertestvérehez. Emellett anyjának nem evilági képességei és titokzatos transzba esései tökéletesen érthetetlenek voltak a fiatal harcos számára.

De Raistlint összetörte az asszony halála. Ő volt az egyetlen a testvérei közül, aki valóban megértette anyjukat, aki szánta gyengeségéért, még ha korholta is érte. És rettenetesen dühös volt rá, amiért haldoklott, amiért itt hagyja őt, egyedül a világban, öröklött adottságával. Dühös volt és a lelke mélyén rettegett, mert anyja sorsában Raistlin, a saját végzetét látta.

Mikor Raistlin nagyapja meghalt, anyja a fájdalomtól transzba esett, amelyből már soha nem tért magához. A fia tehetetlen volt. Semmi mást nem tudott tenni, csak figyelni, ahogy eltűnik e világról. Az asszony minden ételt visszautasított, és egyre csak csúszott, süllyedt azok felé a mágikus létsíkok felé, melyeket csak ő láthatott. És ez a mágust, a fiát, a lelke mélyéig felkavarta.

Ott ült mellette az utolsó éjszakán is. Kezébe fogta anyja csontsovány kezét, és csak nézte, nézte a beesett, lázas szemeket, melyek a körülötte örvénylő mágia idézte csodákra meredtek. Azon az éjszakán Raistlin megesküdött, hogy soha semmi és senki nem szerzi meg a hatalmat felette, hogy irányíthassa őt - sem a fivére, sem a nővére, sem a mágia, sem az istenek. Ő és egyedül ő fogja irányítani az életét.

Megesküdött, keserű, vad esküvéssel. De még csak gyermek volt, egy magányos gyermek a sötétben, aki anyja halálos ágya mellett virrasztja át az éjszakát. Láta anyja utolsó, remegő lélegzetvételét. És akkor, az eltávozott asszony vékony kezének karcsú ujjait simogatva, kicsordult szeméből a könny, és az elárvult gyermek halkan, könnyörögve suttogetta a világtalan éjszakába: Anya, gyere haza... gyere haza...

Most itt, Zhamanban újra hallotta ezeket a szavakat, melyek felkavarták, megbénították és kétségbe ejtették őt. Ott zengtek a fülében, visszhangot vertek agyának tekervényei közt, vad, disszonáns kakofóniában. A koponyája recsegett a fájdalomtól, forró homlokát a hideg kőfalnak vetette.

Raistlin látta egyszer, hogy Ariakas hadúr egy elfogott lovagot úgy kínoztatott, hogy bezáratta egy harangtorony belsejébe. Azon az éjszakán a sötét papok Királynőjükhöz imádkoztak és kongatták a harangokat egész éjjel. Másnap reggel a lovagot holtan találták. Eltorzult arca olyan borzalmas volt, hogy még a legdurvább lelkűek is sietve távoztak a holttest közeléből.

Raistlin most úgy érezte magát, mintha saját lelke harangtoronyába lenne zárva, és saját szavai kongatnák agyában végzetét. Fejét rázva, fel-alá rohanva próbálta kirázni füléből a hangokat.

Gyere haza... gyere haza...

A fájdalomtól szédülten és vakon a mágus ki akart rohanni a világból. Végigbotladozott a folyosókon, anélkül, hogy tudta volna, merre jár, csak a menekülésre gondolva. Remegő lábai elvétették a lépést. Rátiport fekete köpenye szegélyére, és térdre zuhant a kemény kövön.

Valami kihullott köpenye egyik zsebéből és elgurult a folyosón. Raistlinnak a rémülettől és a haragtól elakadt a lélegzete, amikor meglátta, mi az. Kudarcának egy újabb finom jele - a Sárkánygömb. Repedten, sötéten, használhatatlanul. Őrjöngve kapott utána, de az továbbpattogott, mint egy üveggolyó, át a küszöbön, elkerülve az utánanyúló, karommá görbített ujjakat. Raistlin kétségbeesetten, négykézláb mászott utána, míg végül a guruló golyó megállt. Vad horkantással vetette rá magát, de hirtelen megdermedt. Lassan felállt, felemelte a fejét és a szeme elkerekedett. Most már látta, hol jár, és a felismeréstől remegve visszahőkölt.

Szeme előtt ott csillogott a Kapu.

Pontosan olyan volt, mint a palanthasi Ősmágia Tornyában lévő. Egy óriási, ovális ajtó egy emelvényen, melyet öt sárkányfej-faragvány tartott és díszített. A kígyózó nyakak a padlóból tekeregtek elő, az öt fej az ajtó felé fordult, és öt tátott száj kiáltotta némán a Királynő győzelmét.

A palanthasi Toronyban lévő Kapu zárva volt. Senki sem nyithatta ki, csak Abyss felől, a síkról, melyet még sohasem hagyott el senki. Az itteni ajtó is zárva volt, és csak ketten léphettek rajta át - a Végtelen Jóság egy Fehércsuhás Papnője és a Végtelen Gonoszság Feketeköpenyes Mágusmestere. Ami lehetetlen feltétel volt. Olyan feltétel, amelyről a régi idők mágusai úgy gondolták, hogy soha nem teljesülhet. Így a borzalmas létsíkra vezető

Átjáró örökre zárva marad.

Ha egy közönséges földi halandó nézett keresztül a Kapun, semmit sem látott, csak hideg, csillogó sötétséget.

De Raistlin nem volt közönséges. Egyre közelebb és közelebb kerülve az isteni léthez, tanulmányait és energiáit e tárgynak szentelve, a mágus a két sík közötti átmeneti állapotban volt. A zárt ajtóra nézve majdnem keresztüllátott a sötétségen. Gomolyogva hullámozott előtte. Elszakította tekintetét a látványtól és szemével a Sárkánygömböt kereste.

Hogy szökhetett meg tőlem, gondolta haragosan, mert a gömböt egy zsákocskába rejtve tartotta köpenye egyik titkos zsebében. De lelke mélyén tudta a választ, Minden Sárkánygömb igen fejlett önvédelmi reflexekkel rendelkezett. Ez itt például úgy menekült meg Istárból az Összeomlás elől, hogy rávette az elf királyt, Loracot, hogy ellopja és magával vigye Silvanestibe. Mikor a gömb már nem tudta tovább hasznát venni az örült Loracnak, Raistlinra erőltette magát. Még a mágus életét is megmentette, amikor az Astinus könyvtárának lépcsőin feküdt haldokolva. Összeszövetkezett Fistandantilusszal, hogy a fiatalembert a Sötétség Királynőjének színe elé juttassák. És most, hogy valami nagyobb veszélyt érzékelt, megpróbálta elhagyni gazdáját.

De a mágus nem hagyta neki. Kinyújtotta kezét a Sárkánygömb után és megragadta.

Nyikorgás hallatszott.

A Kapu kinyílt.

Raistlin feltekintett. De az Átjáró nem azért nyílt ki, hogy invitáljon. Nem, inkább azért, hogy figyelmeztesse őt, hogy megmutassa neki, mi a kudarc büntetése.

Raistlin, melléhez szorítva a Sárkánygömböt ismét térdre omlott, mert megérezte a fenséges Takhisis, a Sötétség Királynőjének jelenlétét, aki a Kapu feketeségéből emelkedett ki előtte. Gyönyörűsége borzalommal telve, remegve hódolt a mágus az Úrnő lábai előtt.

Ez hát a sorsod! - hallotta tudatában a Végzet Asszonyának sziszegő szavait. Anyád végzete most a te fejedre száll. Elnyel mágiád, és varázsigéi örökre fogva tartanak még az édes haláltól is megfosztanak, amely véget vethetne szenvedéseidnek.

Raistlin összeroskadott, teste megállíthatatlanul remegett. Így reszketett Fistandantilus is a vérkő érintése alatt. Fejét a kőpadlóra hajtotta, mint rémálmaiban a hóhér tőkéjére, és megadta, magát a pusztulásnak...

De Raistlin lelke legmélyén ott szunnyadt valami ősi erő. Réges-régen Par-Saliannak, a Fehérköpenyes Rend vezetőjének egy megbízást adtak az istenek. Találnia kellett egy mágust, aki elég erős ahhoz, hogy segítségükre lehessen az egyre növekvő hatalmú, gonosz Királynő elpusztításában. Par-Salian sokáig kutatott, míg megtalálta Raistlint. Mert meglátta benne ezt a belső erőt. Az akkor még csupán egy hideg, alakatlan vastömeg volt, de Par-Salian remélte, hogy a szenvedés, a fájdalom, a háború és a becsvágy fehéren izzó tüzeiben a legnemesebb acéllá kovácsolódik.

Raistlin lassan felemelte fejét a hideg kőről.

A királynő haragjának forrósága körülötte tombolt. Verejték csorgott a mágus homlokán. Szinte lélegezni sem tudott, mert tüdejét az izzó kohóból kicsapó hő tüzével égette a levegő. A Királynő kínoztta, megalázta őt, saját szavait fordítva ellene, saját rémálmait idézve elé. Kinevette őt, ahogy hajdanán oly sokan kinevették. De még most is, mikor teste egy olyan félelem szorításában remegett, melyhez foghatóval még sosem találkozott, Raistlin lelke mélyén megszületett a lázadás.

Érthetetlen volt ez számára, próbálta megfigyelni, elemezni. Erőlködött, hogy összeszedje magát, és mikor már majdnem elhagyta minden ereje, a távolból anyja hangját hallotta fülében csengeni. A mágus lehunyta szemét a Királynő megvető mosolya előtt.

Sötétség hullott rá, és a nyugodt, édes sötétségben Raistlin meglátta Úrnője félelmét.
A Királynő félt... tőle félt!

Raistlin lassú mozdulatokkal felemelkedett. Forró szél csapott ki a Kapuból és lengetni kezdte fekete köpenyét, egyre vadabbul, míg a végén az már úgy csapkodott körülötte, mintha egy viharfelhőben állna. Most már képes volt egyenesen az Átjáróba nézni. Szemei összeszűkültek. Fanyar, cinikus mosollyal figyelte a fenyegető ajtót. Aztán felemelte kezét és a Sárkánygömböt a Kapuba vágta.

A gömb nekicsapódott a láthatatlan falnak és szilánkokra tört. Elviselhetetlen sikoly hallatszott. Fekete árnyékszárnyak csapkodtak a mágus feje körül, majd sisteregve füstté váltak és a forró szél szétszórta őket.

Ismeretlen erő száguldott végig Raistlin tagjain. Ellensége gyenge pontjának felismerése méregtelenítő gyógyitalként hatott rá. Érezte, ahogy a mágikus erő tudatából a szívébe, onnan pedig ereibe áramlik. Tanulásban eltöltött évszázadok összesűrített, kombinált ereje volt az övé - az övé és Fistandantilusé.

És akkor harsonák tiszta, csengő hangját hallotta, zengésük hideg volt, mint a törpék távoli, hófödte hegyeiről fújó szél. A csillogó, tiszta harsonaszó végigvisszhangzott tudatán, száműzve onnan a bénító hangokat és a sötétbe hívva őt, hatalmat adva neki még a halál felett is.

Raistlin nem mozdult. Nem akart ilyen hirtelen belépni a Kapun. Ha eddig várt, még várhat egy kicsit. Mert most már képes rá bármikor. A surranó felbukkanása azt jelentette, hogy megváltozott az idő folyása. A gnóm halálával elmúlt a veszélye, hogy a mágikus eszköz esetleg megzavarja köreit, mint ahogy annak idején megzavarta Fistandantilusét.

Eljött az idő.

Raistlin egy utolsó pillantást vetett a Kapura, aztán meghajolva a Királynő előtt, megfordult és határozott léptekkel visszafelé indult a folyosón.

Crysanía a szobájában térdén állva imádkozott.

Mikor visszajött a surranótól, először lefeküdt az ágyába, de valami nyugtalanító érzés nem hagyta pihenni. Volt valami a levegőben. A várakozás érzése elbizonytalanította. Képtelen volt elaludni. Feszült volt és éber, olyan éber, mint még soha.

Az égbolt fényes volt - csillagok hideg tüzei égtek a sötét mennyezeten, az ezüst hold, Solinari sugara késpengeként hasította ketté a fekete szövetet. A szoba tárgyait halvány glória ragyogta körül. Crysaníának az az érzése támadt, hogy életre keltek és őt figyelik, várakozva.

A lány az égre függesztette a szemét, tekintetével letapogatta a csillagképek körvonalait - Könyves Gileánt, az Egyensúly Mérlegét; a Sötét Királynőt, Takhisist, az Ezerszínű és Színtelen Sárkányt; Paladine-t, a Dicső Harcost, a Platina Sárkányt. Nézte a holdakat, Solinari, az Istenek Szemét és Lunitarit az Éjféli Gyertyát, és mögöttük az égboltot benépesítő kisebb istenek csillagait, körülöttük a nyughatatlan planétákkal.

És köztük valahol ott keringett a Fekete Hold, melyet csak az Ő szeme láthatott.

Ahogy Crysanía ott ácsorgott, figyelve az éjszakát, ujjai, melyek a köpárkányt érintették, lassan megdermedtek a hidegtől. Rádöbrent, hogy vacog, és megfordult, hogy visszatérjen ágyához, remélve, hogy elalhat végre...

De mintha az éjszaka remegő lélegzettel fülébe sutogott volna.

- Várj - lehelte - várj...

És akkor meghallotta a harsonákat. A tiszta, csillogó hangok szíven szúrták, a belőlük kicsengő kevély győzelem megdermesztette a véré.

Ebben a pillanatban kinyílt szobája ajtaja.

Nem lepődött meg a férfi láttán. Természetes volt, mintha eddig rá várt volna. Nyugodt arccal fordult felé.

Raistlin az ajtóban állt, csak a körvonalai látszottak a háta mögött világít folyosói fáklyák és saját, belülről áradó, szentségtelen fényében, mely feketén sugárzott köpenye alól.

Valami furcsa erőtlől kényszerítve Crysania visszafordította tekintetét a csillagos égre, és ott megpillantotta ugyanezt a sötét derengést, Nuitarit, a Fekete Holdat.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, megszedült az ereiben száguldó vér rohanásától és szíve dobbanásaitól. Mikor összeszedte magát, ismét felnyitotta a szemét, és látta, hogy Raistlin épp előtte áll.

A lány levegő után kapkodott. Látta már a férfit saját mágikus ereje extázisában, látta már csatában a pusztulással és a halállal. Most láthatta ereje teljében, sötét hatalma fenségében. Az ősi bölcsesség és tudás fénye csillogott az arcán, amelyet a papnő alig ismert meg.

- Itt az idő Crysania - szólalt meg a mágus a lány felé nyújtva a kezét.

A papnő megfogta a kezét. Kihúlt ujjait égette a férfi testének forrósága.

- Félek - suttopta.

Raistlin közelebb húzta magához.

- Nincs mitől félned - mondta. - Istened veled van. Tisztán látom. Az én istennőm az, aki fél, Crysania. Érzem a rettegését. Együtt, te és én átlépünk majd az idő határát, és behatolunk a halál birodalmába. Mi ketten szembeszállunk a Sötétséggel. Együtt térdre kényszerítjük Takhisist!

A mágus mellére vonta a papnőt és átölelte a karjával. Ajkai a lány szájára tapadtak, csókjával lopva el a lélegzetét.

Crysania lehunyta a szemét és hagyta, hogy a mágia tüze - a tűz, amely holtak testéből eredt, a saját testéből, a hideg félelemből, melyeket évekig rejtegetett fehér köpenye alatt - elborítsa tudatát.

A mágus hátralépett, ujjával végigsimított a lány ajkán, állánál fogva felemelte lehajtott fejét és a szemébe nézett. És Crysania a rátekintő szemekben meglátta saját tükörképét, amint lobogó fényű derengés fonja körül alakját, valami tiszta, fehér sugárzás. Gyönyörűnek, szerelmesnek és hódítónak látta magát, aki elhozza e világra az igazságot és szeretetet örökre száműzve a félelmet és a rettegést.

- Áldott legyen Paladine neve! - suttopta Crysania.

- Áldott legyen - ismételte Raistlin. - Egyszer én óvtalak meg a mágiámmal. Most - mint ahogy ott a Shoikan Ligetben én védtelek téged - te fogsz megóvni bennünket, mikor átlépünk a Kapun.

A lány reszketett. A mágus ismét magához húzta és karjaiba zárta, majd ajkait Crysania homlokára szorította. Fájdalom nyilallt a papnő testébe és a szívébe hasított. Felszisszent, de nem kiáltott. A férfi rámosolygott.

- Jöjj.

Egy teleportáló varázslat suttogó szavai kirepítették őket a szobából, épp amikor Lunitari vörös fénye bevilágított az ablakon. Solinari csillogó fénykardjáról vér csepegett.

15. FEJEZET

- A szállítószekerek? - kérdezte kimért hangon Caramon, egy olyan ember hangján, aki már tudja a választ.

- Semmi hírük, uram - felelte Garic, kerülve a tábornok szigorú pillantását. - De... de várjuk őket, bármelyik...

- Nem fognak jönni. Rajtukütöttek. Te is tudod - mosolygott keserűen Caramon.

- De legalább találtunk vizet - vágta rá Garic gyorsan, reménytelen erőfeszítést téve,

hogy hangja vidáman csengjen. Le nem véve tekintetét az asztalon előtte kiterített térképről gyorsan egy kis kört rajzolt rá, egy apró zöld pötty köré.

Caramon felhorkant.

- Egy kis lyukat, ami délre kiürül. Ó, persze, este majd ismét megtelik, de a saját izzadságom is ihatóbb. Poshadt az egész és sós, mint a tengervíz.

- De mégis iható. Persze be kell osztani, és már állítottam is örséget mellé. Szerencsére nem úgy néz ki, mintha ki akarna száradni.

- Hát persze. Szerencsére nem maradt annyi emberünk, hogy aggódnunk kellene emiatt - vágta rá Caramon, és sóhajtván göndör fürtjeibe túrt. Meleg volt a szobában, fullasztó meleg. Valami túlbuzgó szolga jól megrakta a tüzet, mielőtt Caramon, aki a szabad éghez szokott, megakadályozhatta volna. A harcos sarkig tárta az ablakot, hogy a friss, csípős levegő beáramolhasson, de a mögötte lobogó hasábok tüze még így is égette a hátát. - Ma hányan szöktek meg?

Garic megköszöörülte a torkát.

- Körülbelül... körülbelül százan, uram - felelte habozva.

- Hova mentek? Pax Tharkasba?

- Igen, uram. Azt hiszem.

- Egyéb? - kérdezte elkeseredve Caramon, és figyelmesen tanulmányozta Garic arcát. - Valamit még tartogatsz!

A fiatal lovag elpirult. Egy pillanatra azt kívánta, bárcsak ne lenne a füllentés tiltott dolog a Kódex szerint. Mert akkor, ha megóvhatná vele ezt az embert a fájdalomtól, talán még hazudni is képes lenne. Habozott, de amikor Caramonra nézett, tudta, hogy aggodalma felesleges. A tábornok már mindent tud.

Az lassan bólintott.

- A síklakók?

Garic lesütötte a tekintetét.

- Mindnyájan?

- Igen, uram.

Caramon lehunyta a szemét. Halk sóhajjal levette az egyik fából faragott figurát a térképről, melyek azt voltak hivatva jelezni, hogy melyik alakulata hol helyezkedik el. Ujjai közt morzsolgatva a bábút, csendesesen gondolkodott. Hirtelen keserű szitkozódással felpattant és a lángok közé vágta a figurát. Aztán lüktető homlokára szorította a kezét.

- Nem hiszem, hogy vádolhatnám Éjsötétet. Nem lesz könnyű neki és az embereinek. A hegyi törpék biztosan lezárták az átjárókat mögöttünk, ezért kapták el a szekereket is. Csak harc árán juthatnak haza. Az istenek legyenek velük!

Caramon elhallgatott egy pillanatra, és ökölbe szorította a kezét.

- Átkozott fivérem! - szitkozódott. - Átkozott!

Garic idegesen toporgott. Gyorsan körbepillantott a szobában, mintha attól tartana, hogy a fekete köpenyes alak kilép az egyik árnyékos sarokból.

- Hát - mondta Caramon ismét a térkép felé fordulva -, ezzel nem jutunk sehova. Most egyetlen reményünk, amennyire meg tudom ítélni, az az, hogy itt maradunk a sereggel a síkságon. Ki kell csalogatnunk a törpéket, és itt kell harcra kényszerítenünk őket, akkor használhatjuk a lovasságunkat. A hegyek közt sosem győzhetünk, de itt legalább megmaradna a reményünk, hogy visszavonulhatunk Pax Tharkasba az érintetlen sereggel. Aztán megerősíthetnénk a várat és...

- Tábornok - lépett be az ajtó elé állított örök egyike, pironkodva, amiért meg kell szakítania a tanácskozást. - Bocsánatodért esedezem, uram, de egy hírnök érkezett.

- Küldd be!

A fiatal férfi belépett a szobába. Köpenye poros volt, arca kipirult a hidegtől. Vágyakozó pillantást vetett a lobogó tűzre, de előbb feszesen előrelépett, hogy átadja az üzenetet.

- Nem, melegedj csak meg - mondta Caramon, a kandallóhoz vezetve a férfit. - Örülök, hogy valaki legalább értékeli ezt a hőséget. Az az érzésem, hogy a híreid csak rontanak majd az élvezeten.

- Köszönöm, uram - felelte hálásan a futár. Az izzó fahasábok mellé állt, és föléjük nyújtotta szétterpesztett ujjú tenyerét. - Íme a hír, amit hoztam: a dombi törpék elmentek.

- Elmentek? - ismételte Caramon tompa hangsúllyal, és felemelkedett ültéből. - Hova mentek? Csak nem vissza...

- Thorbardin felé menetelnek - válaszolta habozva a hírnök. - És a lovagok is velük vannak.

- Ez örültség! - Caramon öklével az asztalra sújtott, amitől levegőbe ugrottak a faragott figurák és a térkép szélei is felpöndörödtek. A tábornok arca eltorzult. - A fivérem!

- Nem, uram. Inkább úgy tűnik, hogy a devárok. Azt a parancsot kaptam, hogy adjam át ezt neked.

Egy tekercset húzott elő tarisznyájából és Caramon kezébe nyomta, aki gyorsan kibontotta a levelet.

Caramon Tábornok,

Az egyik devár kém útján tudomásomra jutott, hogy a hegy kapui megnyílnak, amikor megszólalnak a harsonák. Úgy határoztunk, hogy megpróbálunk addig Thorbardinhoz érni. Ha hajnalban indulunk, alkonyatra ott lehetünk. Sajnálom, hogy nem volt időm értesíteni téged erről. Biztos vagyok benne, hogy számíthatok rád, még ha később érkezel is. Reorx világossága fényesítse fejszéd!

Tűzkovács Rhegar

Caramon gondolatai a körül a pergamen körül jártak, melyet nem is olyan régen tartott a kezében: A varázsló elárult téged...

- Devár! - dühöngött Caramon. - Egy devár kém! Kém, hát persze, de nem a mienk! Áruló, hogyne, de nem népének árulója!

- Csapda! - kiáltott fel Garic, és ő is felállt.

- És mi belesétálunk, mint egy ostoba nyúlkölyök! - dörögte a tábornok, és egy másik nyúlcsapda jutott eszébe. Lelki szemivel látta, ahogy fivére kiszabadítja belőle. - Pax Tharkas elesett. Nem nagy veszteség. Minden visszafoglalható, különösen, ha a védők halottak. Embereink csapatostul szökdösnek el, a síklakók itt hagytak minket. És most a dombi törpék Thorbardin felé menetelnek, a devárokkal együtt. És ha a kürtök megszólalnak...

Harsonák tiszta, csillogó hangja harsant. Caramon megdermedt. Valóban hallotta, vagy csak képzelődik? Szinte látta maga előtt, hogy mi történik a - devárok lassan, óvatosan beszivárognak a dombi törpék sorai közé, megbontva harcrendjüket. Aztán a kezek a csatabárdokért, kalapácsokért nyúlnak...

Rhegar katonái közül sokan azt se fogják tudni, hogy mi ütötte meg őket, esélyük sem lesz visszavágni.

Caramon hallotta a ordításokat, a vasalt csizmás lábak dobogását, a fegyverek csengését, a mélyhangú torokkiáltásokat. Az egész olyan valóságos volt, olyan élethű...

A tábornok annyira elmerült a látomásban, hogy alig vette észre Garic arckifejezésének hirtelen megváltozását. A fiatal lovag kardot rántva az ajtó felé fordult és hangosan felkiáltott, amitől Caramon visszatért a valóságba. Megpördült és törpék sötét tömegét látta tolongani a folyosón. Acél villogott a levegőben.

- Árulás! - kiáltotta Garic.

- Vissza! - mennydörögte Caramon. - Ne menj ki! A lovagok is elmentek, csak mi vagyunk! Maradj a szobában. Csukd be az ajtót!

Garic után vetette magát, megragadta a lovagot és visszapenderítette.

- Örök, vonuljatok vissza - kiáltotta annak a kettőnek, akik még mindig odakint, az ajtó előtt álltak, és most az életükért küzdöttek.

Caramon megragadta az egyik őr fegyverét és berántotta a szobába, de közben lesújtott a karddal, és kettészelte egy devár fejét. A törpe sisakja szétnyílván hullott a földre. Vér fröcskölt a harcos arcába, de nem törődött vele. Maga mögé utasítva az őrt, rárontott a sötéttörpék összezsúfolt tömegére, kardjával véres ösvényt vágva köztük.

- Vissza! Vissza, ostoba! - kiáltotta oda válla felett a másik őrnek, aki habozott egy pillanatig, majd teljesítette a parancsot. Caramon fergeteges rohama megzavarta a devárokat, és rémülten hátrálni kezdtek a tomboló harci düh láttán. De ez az ijedség csak pillanatnyi volt. Caramon látta, hogy nemsokára összeszedik magukat és visszanyerik bátorságukat.

- Tábornok! Vigyázz! - kiáltott Garic, aki az ajtóban állt, csupasz kardjával a kezében. Caramon megfordult, hogy visszatérjen a térképész szoba védelmébe. De lába megcsúszott a véráztatta kövön, és a természetes harcos térdre zuhant, fájdalmasan beütve térdét a kemény gránitba.

A devárok vad üvöltéssel vették rá magukat.

- Befelé! Csukd be az ajtót te... - szavai elvesztek a törpék ordításában, mint ahogy ő maga is eltűnt a hullámozó tömegben.

- Caramon!

Aggódo szívvel, magát átkozva, amiért hátramaradt, Garic a dulakodó seregbe rontott. Kalapácsütés érte a karját, és hallotta, hogy csontja megreccsen. Bal keze bénán hullott alá. Nos, gondolta szédelegve a fájdalomtól, legalább nem a kardforgató kezem. Meglendítette kardját, és egy sötéttörpe fejétlenül hullott a porba. Szekerce pengéje villant, de elvétette a célt. A törpét hátulról vágta le az egyik őr.

Caramon, bár felállni nem tudott, még mindig harcolt. Ép lábának egy rúgásával két törpét küldött a tömegbe. Oldalra fordult, és a kardmarkolattal szétzúzta a mellette álló devár arcát, a vér a könyökéig freccsent. Majd visszakézből egy másik ellenfelének gyomrába merítette a fegyvert. Garic rohama megmentette az életét, de úgy látszott, hogy csak átmenetileg.

- Caramon! Feletted! - kiáltotta a lovag veszettül vagdalkozva.

A tábornok hanyatt vetette magát, és felpillantva Argatot látta, aki éppen nekihezakodott egy csapásnak, magasba emelve csatabárdját. Caramon felemelte a kardját, de ebben a pillanatban négy törpe vetette rá magát, és a földhöz szögezte.

Garic szinte őrjöngő dühvel csapkodott maga körül, fegyvere villámként cikázott, ahogy megpróbált Caramon közelébe jutni, hogy megmentse. De túl sok törpe volt köztük. A devár csatabárdja mindjárt lesújt...

A bárd lehullott... de elerőtlenedett kezekből hullott le. Garic látta Argat elkerekedett szemét a benne ülő értetlen tekintet. A törpe fegyvere csengő hangot adva ütődött a vértől iszamos kőhöz, ő maga pedig keresztüldőlt Caramon testén. Az ifjú lovag egy apró kés nyelét látta kiállni a törpe tarkójából.

Garic felpillantott, hogy lássa, ki ölte meg a sötéttörpét, és a lélegzete is elállt a csodálkozástól.

A halott áruló élettelen teste felett egy surranó állt.

A lovag megdörgölte a szemét, mert azt hitte, hogy a félelem és a fájdalom egy pillanatra elvette az eszét, és most kísérteteket lát. De nem volt idő tovább töprengeni ezen a váratlan fordulaton. Garic végre tábornoka melle küzdötte magát. Háta mögül hallotta, hogy a két őr szorítja vissza a devárokat, akik vezérük elvesztése után sokat

veszítettek kezdeti lelkesedésükből a harc iránt, ami egy könnyű kis mézszárlásként indult.

Az a négy törpe, akik a földre szorították Caramont, felszívódott a tömegben, mire a harcos kikászálódott Argat holtteste alól. Garic lehajolt, hátára fordította és oldalt lökte a halott törpét, majd segített felállni Caramonnak. A természetes férfi sziszegett és morgott, amikor, testsúlya sérült térdére nehezedett.

- Segítsetek! - kiáltotta oda Garic a két őrnek, teljesen szükségtelenül, mert azok már mellettük álltak. Félig húzva, félig cipelve, a lesántult harcost a térképszobába segítették.

Garic is megfordult, hogy kövesse őket, de előbb még egy gyors pillantást vetett a folyosóra. A sötéttörpék elbizonytalanodva néztek vissza rá. A lovag a szeme sarkából észrevette, hogy soraik mögött másfajta törpék is vannak - hegyi törpék, amennyire látta.

És ott, szinte a földbe gyökerezve állt az a különös surranó, aki láthatóan azért bukkant elő a semmiből, hogy megmentse Caramon életét. Kis arca sápadt volt, ajkai szinte zöldek a hidegtől. Nem igazán tudva, mitévő legyen, Garic végül a surranó dereka köré fonta épen maradt karját, és felemelve őt a földről, visszahátrált vele, a szobába. Mihelyt benn volt, az Örök becsapták és eltorlaszolták mögötte az ajtót.

Caramon arcát vér és izzadság borította, de Garicra vigyorgott. Aztán elkomorult a tekintete.

- Te önfejű, buta lovag! - morogta. - Direkt parancsot adtam neked, és te nem engedelmeskedtél! Meg kellene, hogy...

De elakadt a szava, amikor a lovag hóna alatt rúgkapáló surranó felemelte a fejét.

- Tas - suttogta Caramon megdöbbenve.

- Helló, Caramon - felelte gyenge hangon a surranó. - Én... izé... borzasztóan örülök, hogy látlak. Rengeteg és nagyon fontos mondanivalóm van a számodra, és igazán el fogom mondani... de én... azt hiszem... én most... el fogok... ájulni.

- Hát így történt - fejezte be Tas halkan, és szeme elhomályosult a könnyeitől, amikor Caramon sápadt, kifejezéstelen arcára nézett. - Hazudott nekem arról a mágikus micsodáról. Amikor kipróbáltam, amit mondott, széthullott a kezemben.

- De legalább láttam a tüzes hegyet aláhullani az égből - vidámodott fel kissé -, és az majdnem megérte ezt a sok problémát. Talán még a halál is megérte volna a látványt. Persze ezt nem tudhatom, mert még sosem haltam meg, bár egy ideig azt hittem, hogy igen. De azért... ha a halálom után Abyssba kerülnék, biztosan nem érné meg, mert az nem egy jó hely. El sem tudom képzelni, hogy miért akarnak egyesek odamenni!

Szomorúan sóhajtott.

- Ám bármi történt, meg tudnám neki bocsátani - folytatta a surranó keményebb hangon, és állán megfeszültek az izmok -, de azt nem, amit a szegény Gnimsh-sel tett, és amit veled akart tenni...

Tas a nyelvébe harapott. Ezt nem akarta. Caramon ránézett.

- Folytasd Tas - mondta tompán. - Mit akart tenni velem?

- Se... semmit - dadogta a surranó, és egy elfuserált mosolyt vetett Caramonra. - Csak hülyeségeket beszélek. Ismersz, nem?

- Mit akart tenni velem? - mosolygott vissza Caramon keserűen. - Nem hiszem, hogy maradt még valami, amit tehetne velem.

- Meg akart ölni - motyogta Tas.

- Ah, igen. - Caramon arca meg se rezdült. - Hát persze. Ezt jelentette hát a törpe üzenete.

- Kiszolgáltatott a... a devároknak - mondta Tas szörnyülködve. - El akarták vinni a fejed Duncan királynak. Raistlin elküldte a lovagokat, azt mondta nekik, hogy te parancsoltad, hogy vonuljanak Thorbardinba.

Tas a két őr és Garic felé intétt.

- Megígérte a devároknak, hogy csak a testőreid lesznek veled.

Caramon nem válaszolt. Semmit sem érzett - se fájdalmat, se haragot, se megdöbbenést. Üres volt. Hirtelen leküzdhetetlen vágy fogta el az otthon, Tika, a barátai, Tanis, Laurana, Zúgószél és Aranyhold után, hogy kitöltse valami ezt az ürességet.

Mintha csak a gondolataiban olvasna, Tas a harcos széles vállára hajtotta kis fejét.

- Akkor most már visszamehetünk a saját korunkba? - kérdezte reménykedő szemmel tekintve Caramonra. - Rettenetesen elfáradtam. Mit gondolsz, maradhatnék veled meg Tikával egy ideig, ha visszamentünk? Csak amíg kicsit jobban érzem magam. Nem leszek terhetekre, megígérem...

Könnyek szöktek Caramon szemébe, izmos karjával átölelte a surranó vállát és magához húzta.

- Addig maradsz, Tas, ameddig akarsz mondta, és szomorú mosollyal nézett a lángokba. - Be fogom fejezni a házat. Nem tarthat tovább néhány hónapnál. Aztán elmegyünk meglátogatni Tanist és Luranát. Ezt Tikának is megígértem. Már nagyon régen megígértem, de sosem jött össze a dolog. Aztán Tika nagyon szeretné látni Palanthast is, tudod. És talán mindnyájunknak el kellene mennie Sturm sírjához. Eddi még lehetőségem sem volt, hogy elbúcsúzzam tőle.

- És meglátogathatnánk Elistant is, és ... ó - Tas arcára kiült a rémület. - Crysania! Lady Crysania! Próbáltam neki elmondani az igazságot Raistlinről, de nem hitt nekem. Nem hagyhatjuk magára!

A surranó felugrott és vadul hadonászott.

- Nem engedhetjük, hogy a fivéred arra a borzalmas helyre vigye!

Caramon megrázta a fejét.

- Meg kell próbálnunk újra beszélni vele, Tas. Nem hiszem, hogy hallgatna ránk, de legalább megpróbáltuk. Most a Kapunál lehetnek. Raistlin nem húzhatja tovább az időt. Az erőd hamarosan a hegyi törpék kezére kerül.

- Garic - sántikált a lovag elé Caramon. - Hogy érzed magad?

Az egyik őr épp most fejezte be az ifjú lovag törött karjának rögzítését. A sebesült kart egy parittyával Garic nyakába akasztotta, majd szorosan az oldalához kötözte, hogy ne bírjon elmozdulni. A lovag felnézett az előtte tornyosuló férfira, és bár csikorgatta fogait a fájdalomtól, mégis vetett rá egy könnyed mosolyt.

- Jól vagyok, uram - felelte gyenge hangon. - Ne aggódjon miattam.

Caramon visszamosolygott, és mellé húzott egy széket.

- Úgy érzed, hogy útra tudnál kelni?

- Természetesen, uram.

- Nagyszerű. Őszintén szólva, úgy gondolom, hogy nincs is sok más választásod. Ezt a helyet hamarosan elfoglalják. - dörgölte állát Caramon. - Rhegar mesélt nekem róla, hogy régen alagutak voltak a síkság alatt, amelyek Pax Tharkasból Thorbardinba vezettek. Azt tanácsolom, hogy próbáljátok megtalálni. Nem lesz túl nehéz. Azok a dombocskák ott kint, levezetnek hozzájuk. Az alagutakon át biztonságban kijuthattok erről a helyről. Meg tudjátok csinálni.

Garic nem válaszolt. A másik két katonára pillantott, majd csendesen azt mondta.

- Azt mondtad uram, hogy „tanácsolom”. És veled mi lesz? Te, nem jössz velünk?

Caramon megköszönte a torkát, és nekifogott, hogy válaszoljon, de nem bírt megszólalni. Csak bámult lefelé a lábaira. Ez volt az a pillanat, amitől mindig is tartott, és most, hogy elérkezett, a szavak, melyeket oly gondosan válogatott össze erre az alkalomra, úgy kireppentek a fejéből, mint őszi szélrohamban a megsárgult falevelek.

- Nem Garic mondta végül. - Én nem megyek.

Látta, hogy a lovag szeme elkerekedik, és tudta, hogy mit akar mondani, ezért felemelte a kezét, hogy megelőzze.

- Nem, nem készülök semmiféle olyan ostobaságra, hogy eldobjam az életemet, valami buta, nemes cél miatt - mint mondjuk, hogy megmentsem a parancsnokom életét.

Garic elpirult szégyenében, amikor Caramon rávigyorgott.

- Nem - folytatta a harcos sokkal komolyabban. - Én nem vagyok lovag, hála az isteneknek. Van elég eszem ahhoz, hogy fussak, ha kergetnek. És most kergetnek.

Kezével a hajába túrt.

- Nem tudom úgy elmondani, hogy meg is értsd. Abban sem vagyok biztos, hogy én értem-e egyáltalán? De... mondjuk egyszerűen úgy, hogy a surranónak és nekem van egy mágikus lehetőségünk is a hazajutásra.

Garic hol egyikükre, hol másikukra nézett.

- De nem a fivéréddel? - kérdezte sötéten.

- Nem - felelte Caramon. - nem vele. Itt elválnak az útjaink. Neki is van egy saját élete, amit élni akar, és - most már tudom - nekem is.

Kezét Garic vállára tette.

- Menj Pax Tharkasba. Michellel tegyetek meg mindent, hogy segítsetek azokon, akik oda vették be magukat, hogy átvészeljék a telet.

- De...

- Ez parancs, Lovag Úr! - mondta Caramon határozottan.

- Igenis, uram! - Garic félrefordította a fejét, és kezével gyorsan megtörölte a szemét.

Caramon arcán ellágyultak a vonások, és átölelte a fiatal lovag vállát.

- Paladine legyen veled, Garic - mondta, és megveregette szárnysegédje hátát, aztán a többiek felé fordult. Legyen mindnyájótokkal.

Garic csodálkozva meredt rá, arcán végigfolyt egy könnycsepp.

- Paladine? - kérdezte keserűen. - Az isten, aki elhagyott bennünket?

- Ne veszítsd el a hűséged, Garic - tanácsolta Caramon, és egy fájdalmas fintorral felállt mellőle. - Még ha az istenekben nem is hiszel, higgy a szíved szavának. Hallgass arra is, a Kódex és a Törvény mellett. És akkor egy napon meg fogod érteni.

- Igenis, uram - dűnnyögte Garic - És... akármelyik istenben hiszel, vigyázzon rád... uram!

- Attól tartok, mást se tettek - felelte Caramon bölcsen mosolyogva - egész életemben. De én túl keményfejű voltam, hogy hallgassak rájuk. Most jobb, ha indultok.

Egyenként kezét fogott a fiatal lovagokkal és udvariasan nem vette észre azok sikertelen próbálkozásait, hogy elrejtse a szemükben csillogó könnyet. Caramon is őszinte szomorúságot érzett, amiért el kell válniuk, lehangelő szomorúságot, amely védtelenné és kiszolgáltatottá teszi az embert, mint egy gyermek.

Végül a lovagok az ajtóhoz mentek, óvatosan résnyire nyitottak és kipillantottak a folyosóra. A folyosó, a holttestektől eltekintve üres volt. A devárok eltűntek. De Caramon tisztában volt vele, hogy az eltelt idő elég nekik, hogy rendezzék soraikat. Talán csak arra várnak, hogy erősítést kapjanak. Akkor újra megtámadják a térképszobát, hogy végezzenek az emberekkel.

Garic, karddal a kezében kivezette lovagjait a véres folyosóra, azzal az elhatározással, hogy követi Tas kissé zavaros magyarázatát arról, hogy hogyan érheti el az erőd alsó traktusát. (Tas felajánlotta azt is, hogy rajzol egy térképet, de Caramon nem hagyta, mondván, hogy sürges az idő.)

Mikor a lovagok eltűntek szem elől, és távolodó lépteik visszhangja elhalt a kanyargó folyosókon, Tas és Caramon az ellenkező irányba indult. Mielőtt eltávoztak volna, a surranó visszaszerezte kését Argat testéből.

- És még te mondtad egyszer, hogy egy ilyen kés legfeljebb csak megvadult nyulak ellen jó - mondta büszkén Tas, a vért törölgetve a pengéről, mielőtt övébe dugta volna.

- Ne említsd a nyulakat, jó? - felelte Caramon, olyan furcsa, ingerült hangon, hogy Tas

értetlenül nézett rá, és csodálkozva látta, hogy a nagydarab férfi halálsápadt.

16. FEJEZET

Ez volt az ő nagy pillanata. A perc, amelyért született. A pillanat, amelyért eddig tűrte a fájdalmat, a megaláztatást, a szenvedést. A perc, amelyért tanult, küzdött, áldozott és... ölt.

Kiélvezett minden másodpercet, hagyta hogy az új hatalom hulláma keresztülszáguljon rajta, átcsapjon a feje felett, elborítsa és hátára emelje. Semmi más hang, semmi más tárgy, semmi sem létezett számára a világból most, csak a Kapu és a mágia.

De agya még a pillanat bűvöletében is a teendőkre figyelt. Tekintetével a Kaput tanulmányozta, megvizsgálva minden apró részletet, bár erre nem igazán volt szüksége. Látta ő már millió alkalommal álmaiban - ébren és alva egyaránt. A varázsige, ami kitárta az Átjárót egyszerű volt. A Kaput körülvevő és őrző sárkányfejek mindegyikét meg lehetett szelídíteni a megfelelő szavakkal. Csupán a megfelelő sorrendben kellett megszólítani őket. És ha ez megtörténik, majd a Fehércsuhás Rend Papja könyörög Paladine-hoz, hogy óvja őket és tartsa nyitva mögöttük a Kaput, szabaddá válik az út.

És kezdetét veszi élete legnagyobb kalandja.

A gondolat megborzongatta. A szíve gyorsabban vert, ereiben száguldozott a vér, halántéka lüktetett és elszorult a torka. Crysaniára nézett és szótlánul bólintott. Eljött az idő.

A papnő Raistlinnal szemben állt, közvetlenül a Kapu előtt. Arca is kipirult a lelkesedéstől, szeme csillogott imádsága extázisában. Óvatosan lépett be az Átjáró belsejébe. Ehhez az egyszerű mozdulathoz arra volt szükség, hogy a lány fenntartás nélkül, tökéletesen és megingathatatlanul megbízzon a férfiban. Egyetlen rosszul ejtett szó, egyetlen rosszkor vett lélegzet, egyetlen rossz mozdulat, a nyelv egy apró botlása elegendő lett volna ahhoz, hogy mindkettőjük végzetét okozza.

A régiek úgy vélték, hogy a rettenetes Kaput, melyet ostoba elbizakodottságukban nem zártak le örökre, kellőképpen megvédték az illetéktelen behatolástól. Egy Feketeköpenyes mágus számára - aki elkötelezte magát a Sötét Oldalnak - elképzelhetetlen volt, hogy Paladine egy papja - a tiszta hit és lélek apostola - és valamely rendtársa között olyan erős legyen a bizalom, mint amilyenre szükség volt ahhoz, hogy egymás oldalán beléphessenek az Átjáróba.

Bár ez már egyszer megtörtént. Fistantantulus és Denubis - egyikük szívében hamis barátság, másikuk hitében megingva - eljutottak eddig a pontig. És most látszólag ugyanez történt, egy olyan kapcsolatban, amelyre a régiek, minden bölcsességük ellenére sem gondoltak, egy különös, szentségtelen szerelem kötelékében.

Crysania belépett a Kapun, és ezen a világon utoljára Raistlinra emelte tekintetét és rámosolygott. A férfi visszamosolygott rá, miközben az első elmondandó varázsige szavai kavargtak agyában.

A papnő felemelte a kezét, tekintete most valahová a mágus mögé révedt, abba a gyönyörű, csillogó világba, ahol istene lakozott. Fülében csengtek a Papkirály utolsó szavai, és tudta, hogy mi volt a hiba, amit ő elkövetett - a büszkeség bűne, a felfuvalkodott követelőzés az istenekkel szemben, az alázatos kérés helyett.

Crysania ebben a pillanatban értette meg, hogy az istenek - jogos haragjukban - miért sújtották pusztulással e világot. És szíve mélyén tudta, hogy Paladine az ő imáját meghallgatja majd. Ez Raistlin nagy pillanata volt. De az övé is.

Ő is, miként a szent lovag, Huma, kiállta a próbákat. A Tűz, a Sötétség, a Halál és a Vér

próbáját. Felkészült volt.

- Paladine, Platina Sárkány, legalázatosabb szolgálód járul eléd, és könyörög, hogy áldd meg őt! Szeme tágra nyílt, hogy befogadja fényedet. Végre megértette, amit bölcsességed tanított neki. Hallgasd meg imáját, Fényesség! Légy vele! Nyisd meg a Kaput, hogy magasra emelve fáklyádat, keresztülléphessen rajta. Haladj mellette, amikor a Sötétség ellen menetel, hogy örökre száműzze azt!

Raistlin visszatartott lélegzettel hallgatta. Most minden ezen múlt. Vajon jól ítélte meg a lányt? Vajon rendelkezik a szükséges erővel, bölcsességgel és hittel? Valóban ő Paladine választottja?

Tiszta, szent fény áradt Crysania testéből. Hosszú, fekete haja csillogott, fehér köntöse mint napsütötte felhő világított, szeméből az ezüst hold sugarainak fénye áradt. E pillanatban szépsége szinte fájdalmas volt.

- Köszönöm, hogy meghallgattad imámat, Fény Istene! - lehelte Crysania lehajtott fejjel. Egy könnycsepp árva csillagként szikrázott a lány sápadt arcán. - Méltó leszek rá!

Raistlint lenyűgözte a lány szépsége, csak nézte, nézte és közben megfedkezett valódi céljáról. Megbénította ez a nem evilági szépség. Még mágikus hatalmának extatikus érzése is elhalványult egy pillanatra.

Aztán elöntötte a győzelmi mámor. Semmi, semmi sem állítatja meg most már...

- Ó, Caramon - suttogta Tasslehoff ámulatában.

- Elkéstünk - mondta a harcos.

A két barát, aki a mágikus erőd folyosóin rohant le a vár pincéjébe, annak legmélyebb termébe, most döbbenetesen megtorpant Crysaniára meredve. A lány ezüst glóriával övezve állt a Kapu közepén, karjait az ég felé tárva, arcát a mennyekre fordítva. Leírhatatlan szépsége keresztüldöfte Caramon szívét.

- Elkéstünk? Nem - kiáltotta Tas kétségbeesve -, az nem lehet!

- Nézd, Tas! - felelte Caramon szomorúan. - Nézd a szemét! Vak! Éppoly vak, mint én voltam az Ősmágia Tornyában. Nem lát túl saját fénykörén...

- Akkor is meg kell próbálnunk beszélni vele, Caramon! Nem engedhetjük, hogy elmenjen! - Tas vadul rángatta a harcos köntösét. - Ez... ez az én hibám. Én beszéltem neki Bupuról. Nem jött volna ide, hacsak értem nem! Beszélnem kell vele!

A surranó karjaival integetve előreleandult. De Caramon váratlanul a copfjánál fogva visszarántotta. Tas fájdalmában és felháborodásában felkiáltott. A hangra Raistlin megfordult.

A mestermágus egy pillanattig olyan tekintettel meredt fivérére és a surranóra, mint aki sose látta őket. Aztán kigyúlt a felismerés fénye a szemében. És a viszontlátás nem volt kellemes.

- Csss, Tas - suttogta Caramon. - Nem a te hibád. És most maradj nyugton!

A harcos egy gránitoszlop mögé lendítette a surranót.

- Maradj itt - parancsolta. - Vigyázz a függőre... és magadra.

Tas már nyitotta a száját, hogy vitatkozzon. De akkor meglátta Caramon arcát, és mikor a Kapu felé nézett, látta Raistlinét is. Hirtelen olyan érzés kerítette hatalmába, mintha ismét Abbysban lenne - nyomorultan, rettegve.

- Igen, Caramon lehelte. - Itt maradok. Meg... ígérem...

Reszketve az oszlopnak dőlt, és lelki szemeivel ismét látta a szerencsétlen Gnimsh összezsugorodott tetemét, ahogy a cella padlóján hever.

Caramon vetett még egy utolsó, figyelmeztető pillantást a surranóra, majd megfordult, és sántikálva megindult a folyosón fivére felé.

Raistlin, kezében tartva a Mágusbotot, aggódva figyelte.

- Szóval túlélted - jegyezte meg.

- Az istenek segedelmével, nem a tieddel - felelte Caramon.

- Az isten segedelmével, drága testvérem - mondta a mágus fanyar mosollyal. - Illetve az istennő segedelmével. A Sötétség Királynőjének segedelmével. Visszaküldte ide a surranót, és ezzel azt hiszem ezzel megváltoztatta a történelem menetét, lehetővé téve ezáltal, hogy megmenekülj. Nem zavar, Caramon, hogy életedet a Sötét Úrnőnek köszönheted?

- Nem zavar, Raistlin, hogy lelked már rég az övé?

A mágus szeme megvillant, a tükörszerű felület egy pillanatra megrepedt. Aztán egy cinikus mosollyal elfordult. Szemben állt a Kapuval, jobb kezét nyitott tenyérrel magasba emelte, tekintetét az ovális Kapu jobb alsó keretére faragott sárkányfejre függesztette.

- Ó, Fekete sárkány - kezdte halk, határozott hangon -, Sötétség Démona, Semmidben visszhangzik varázslatom szava.

Amint Raistlin kimondta e szavakat, Cysania körül sötét aura kezdett formálódni, oly fekete, mint az éjkő, csillogása oly sötét, mint a Fekete Hold fénye.

Raistlin érezte, hogy Caramon megragadja a karját. Ingerülten próbálta lerázni magáról testvére fogását, de a harcos keményen tartotta.

- Vigyél minket haza, Raistlin...

A mágus megfordult, rámeredt, és csodálkozásában még a haragjáról is elfeledkezett.

- Tessék? - kérdezte rekedten.

- Vigyél minket haza - ismételte Caramon határozottan.

Raistlin tiszta szívből felkacagott.

- Hát ilyen gyenge, szálnalmas bolond vagy te, Caramon? - csikorogta. Ingerülten megpróbált újra kiszabadulni fivére szorításából. Annyira sikerült neki, mint megszabadulni a haláltól. - Mostanra már biztosan tudod, hogy mit tettem. A surranó nyilván elmondta, mi történt a gnómmal. Tudod, hogy elárultalak. Hagytalak volna elpusztulni itt, ezen a nyomorúságos helyen. És te még mindig belém kapaszkodsz!

- Beléd kapaszkodok, Raistlin, mert a hullámok átcsapnak a fejed felett, és nem akarom hagyni, hogy elmerülj - felelte Caramon.

Tekintete saját erős, napbarnított kezére tévedt, amivel megragadta testvére vékony, törékeny csuklóját, a madárszerű csontokat és a fehér, szinte átlátszó bőrt. Caramon látni vélte a vért, amint a bőr alatti erekben áramlik.

- A kezem a karodat fogja. Mindössze ennyi maradt köztünk. A harcos elhallgatott és vett egy mély lélegzetet. Mikor újra megszólalt, hangjában szomorúság bujkált. - Semmi nem teheti meg nem történtté, amit tettél, Raist. Soha semmi nem lesz már a régi közöttünk. Kinyílt a szemem. Most már tisztán látom, hogy miféle ember is vagy te.

- És ennek ellenére rimánkodsza nekem, hogy menjek veled! - sziszegte Raistlin.

- Én megtanultam együtt élni a tudattal, hogy milyen vagy és mit tettél. - Caramon halkan beszélt, egyenesen fivére szemébe nézve. - De neked magaddal kell szembenézned, Raistlin. És vannak pillanatok, még a te éjszakádban is, melyek elviselhetetlenül fájdalmasak.

A mágus nem felelt. Arcát áthatolhatatlan, rezzenéstelen maszk borította.

Caramon lenyelte a torkát szorongató gombócot. Keményebben megszorította testvére karját.

- Gondolkodj el ezen. Tettél jót is az életedben, talán jobbat, mint bármelyikünk. Ó, persze, én is segítettem az embereken. De könnyű segíteni azoknak, akik segítséget várnak. De te olyanokon segítettél, akik csak arcul csaptak ezért. Olyanokon, akik nem érdemelték meg. Segítettél akkor is, amikor tudtad, hogy az reménytelen, köszönet nélküli lesz. - Caramon keze enyhén megremegett. - De még mindig maradt jó, amit megtehetsz... hagyd el a Gonoszt. Hagyd itt ezt. Gyere haza!

Gyere haza... gyere haza...

Raistlin behunyta a szemét, a szívébe nyilalló fájdalom szinte elviselhetetlen volt. Keze önkéntelenül megmozdult, felemelkedett. Karcsú ujjai fivére erős keze után nyúltak, és puhán hozzáérték, olyan finoman, mint egy pókláb érintése. Valahonnan, a valóság határáról hallotta Crysania imádságának hangjait. A szeretet meleg, fehér fénye keresztülvilágított szemhéján.

Gyere haza...

Mikor Raistlin újra megszólalt, hangja éppolyan lágy volt, mint az érintése.

- A sötét bűnöket, melyek beszennyezték lelkemet, te még csak elképzelni sem tudod, testvér. Ha tudnád, rettegve és undorodva fordulnál el tőlem. - Halk, remegő sóhaj hagyta el ajkait. És igazad van. Néha, az éjszaka sötétjében magam is undorodom magamtól.

Kinyitotta a szemét, és tekintete összefonódott Caramonéval.

- De tudd, Caramon, hogy a szörnyű bűnöket szándékosan, tudatosan követtem el. És azt is tudd, ami számomra még rettenetesebb és visszataszítóbb, mint maga a bűn, hogy tetteimet tudatosan és akaratlagosan vállalom...

Crysania felé pillantott, aki fekete fénybe burkolózva állt a Kapuban, imádságba merülve, gyönyörűen és fenségesen.

Caramon is odanézett, és arcán keserű fintor jelent meg. Raistlin, aki figyelte, elmosolyodott.

- Igen, testvér. Velem együtt fog alászállni Abyssba. Előttem fog haladni és megvívja harcaimat. Szembe fog szállni sötét papokkal és mágusokkal, a halál szellemeivel, akik arra kárhoztattak, hogy vég nélkül kísértsenek azon az elátkozott világon, és elszenvedi azokat a válogatott kínokat, melyeket Királynőm tartogat számára. Megsebzik a testét, szétroncsolják a tudatát és megölik a lelkét. És mikor már nem lesz ereje elviselni mindezt, lábaim elé omlik a földre... vérezve, összetörve, haldokolva. Utolsó erejével felém nyújtja majd kezét, hogy enyhítsek szenvedésén. Nem fogja kérni, hogy mentsem meg. Ahhoz túl büszke. És boldogan, önként áldozza majd értem életét. Mindössze arra kér majd, hogy maradjak vele halála pillanatáig.

Raistlin felsóhajtott, majd vállat vont.

- De ott fogom hagyni. Elmegyek mellette anélkül, hogy egy pillantást is vetnék rá, hogy egy szót is szólnék hozzá. Hogy miért? Mert többé nem lesz rá szükségem. Tovább fogok haladni kitűzött céloom felé, és erőm minden csepp vérével, amely megsebzett szívéből szivárog, csak növekszik majd.

Elfordult a kapu felé, és bal karját nyitott tenyérrel a magasba emelte. Tekintetével megkereste a Kapu tetejét díszítő sárkányt, és rászegezve pillantását, elkántálta a varázsige második sorát.

- Te légy, Fehér Sárkány, Új Világ kezdete, akiben rejtezik szavaim ereje.

Caramon a Kaput nézte, benne Crysaniát, gondolatait elborította az iszony és a szánság. De még mindig nem eresztette el testvére karját. Agya még mindig lázasán kutatott számára egy utolsó mentség után. Aztán érezte, hogy a markába fogott vékony kar egy hirtelen csavarással próbál kiszabadulni. Villanást látott, egy követhetetlenül gyors mozdulatot, és érezte a nyaki ütőerének feszülő kicsi, de éles ezüst tör hegyét.

- Eressz, testvér - mondta Raistlin.

Bár a kés nem vágta meg, mégis sebet ejtett, vérző sebet.. Nem a testen, hanem a lelken. Gyorsan és érthetően szelte ketté az utolsó lelki szálát, amely az ikrek közt feszült. Caramonnak megrezdült a szempillája a szívébe hasító fájdalomtól. De a kín már nem volt elviselhetetlen. A végső kapocs lehullt. Caramon végre megszabadult a köteléktől, szó nélkül elengedte a mágus karját.

Megfordult, és bicegve visszafelé indult az oszlophoz, amely mögött Tas várta.

- Még egy utolsó jó tanács, testvér - szólalt meg hűvösen Raistlin, Visszadugva az övén viselt tokba a tör.

Caramon nem szólt, nem állt meg, meg csak vissza se tekintett.

- Légy óvatos azzal a mágikus eszközzel! - folytatta Raistlin dühösen. - Ősötét Fensége javította meg. Ő küldte vissza a surranót is. Ha használjátok, esetleg egy roppant kellemetlen helyen találhatjátok magatokat.

- Hohó! Csakhogy nem ő javította meg, hanem Gnimsh - kiáltotta Tas, kikukkantva az oszlop mögül. - Gnimsh csinálta, a barátom! A gnóm, akit meggyilkoltál...

- Akkor használd - felelte Raistlin hűvösen. - Tüntessétek el innen magatokat! De ne feledd, hogy én figyelmeztettelek...

Caramon visszafogta a nekidühödött surranót.

- Nyugi, Tas! Elég legyen! Most már úgyse számít.

A harcos visszafordult és szembenézett a fivérével. Bár arcára mély ráncokat szántott a sajnálat és a fájdalom, arckifejezésében volt valami békés, valami megnyugvás, mint aki végre megismerte önmagát. Kedvesen megsimogatta Tas copfját és folytatta.

- Gyere Tas! Menjünk haza. Ég veled, testvér!

Raistlin nem hallotta. A Kapu felé fordulva ismét elmerült a mágikus erők örvényében. De miközben a varázslat harmadik szakaszába kezdett, szeme sarkából látta, hogy Caramon átveszi a függőt a surranótól, és nekifog azoknak a műveleteknek, amelyek nyomán a nyakékből mágikus időutazó eszköz válik.

Hadd menjenek. Kellemes utat!, gondolta Raistlin. Végre megszabadulok ettől a tohonya hülyétől!

Megint a Kapura összpontosított és elmosolyodott. Hideg, fehér fénykör - mint a havon szikrázó napfény - vette körül Crysaniát. A mestermágus kérése a Fehér Sárkányhoz meghallgattatott

Ismét magasba emelte kezét, és farkasszemet nézett a harmadik sárkányfejjel a kapu bal oldalán. Hangosan kántálta a varázsigé szavait.

- Vércsin Vörös Sárkány, Ős Tüzek Bajnoka, Hátaid lépteimnek lesz szilárd talaja.

Crysania testéből vörös fény vágott ki, keresztültörve, a fehér gyűrűt és a fekete aurát. Izzó és vörös, mint a vér. Raistlin lábai elé hullott és rést nyitott neki a Kapun át - egy hídhoz, amely mögötte ívelt.

Raistlin hangja a magasba csapott, és jobbra fordulva a negyedik sárkányt szólította.

- Kék Sárkány, a Múló Örök Idő Ura, eljött a Változás rég várt pillanata.

Kék fényhullámok folyták körül Crysaniát, majd örvénylő forgásba kezdtek. A lány, mintha vízben lebegne, hátrahajította fejét, kiterjesztett karjait az ég felé tárta, és köpenye meg fekete haja úgy lebegtek körülötte, mintha a tovafutó idő hullámai ringatnák.

Raistlin érezte, hogy a Kapu enyhén megremeg. A mágikus erőter mozgásba lendült és engedelmeskedett akaratának. Lelkét ujjongó öröm járta át, melynek Crysania is részese volt. A lány szemében a boldogság könnyei csillogtak, ajkát kéjes sóhaj hagyta el. Kinyújtotta kezét, és érintésére a Kapu kitárult.

Raistlin szíve a torkában dobogott.

A hatalom érzete és a mámor, amely egész testét átjárta, majdnem megfojtotta. Most már átlátott a Kapun. Megpillantotta a mögötte elterülő világ körvonalait, a világét, amely halandó ember számára tiltva volt.

A távolból tompán hallotta fivére szavait, amellyel a mágikus eszközt aktiválta.

- Az Idő tiéd, min áthaladsz... Véget nem érő dús folyó... Ha hulláma hátán fennmaradsz... Sorsod, kezeden tartható...

Otthon. Gyere haza...

Raistlin belefogott az utolsó szakaszba.

- Zöld Sárkány, Ki hozta istenek bukását, Teljesítsd hát most szívem kívánságát!

A mágus hangja megtört, hamisan csendült. Valami nincs rendjén! A testén átáramló mágikus erő, széttöredezett, szaggatottá vált. Kiprészelt magából az utolsó szavakat, de

minden lélegzetvétel egy kinszenvedés volt. Egy pillanatig szíve megszánt dobogni, aztán olyan erővel indult meg ismét, hogy majd szétvetette törékeny tömlőcét.

Raistlin döbbenet és megzavarodva állt, kétségbeesetten meredt a Kapura. Hatott az utolsó varázsigé? Nem! A Crysaniát övező fények pislogni kezdtek. A mágikus erőter lassan kicsúszott a kezei közül!

Raistlin kapkodó sietséggel ismételte meg az utolsó szavakat. De hangja recsegett, visszacsapódott rá, mint a korbács, és felszakította bőrét. Mi történt? Érezte, hogy a mágikus erő kifolyik ujjai közül. Kezdte elveszíteni az uralmat felette...

Gyere haza...

A Királynő gúnyos nevetése hallatszott. Testvére szomorú, könnyörgő hangja... majd egy másik hang, egy surranó dühös csipogása, amit akkor csak félig hallott, mert komolyabb problémával volt elfoglalva. De most vakítóan fényes villámként hasítottak tudatába a szavak.

Gnimsh javította meg... A gnóm, a barátom...

Ahogy a törpehős acélja hatolt át Raistlin vékony húján, úgy repesztették szét emlékei fátylát Astinus Krónikájának szavai.

És abban a pillanatban egy gnóm, akit a törpék Thorbardin várának tömlőcében tartottak fogva, működésbe hozta az időutazó eszközt... A gnóm szerkezete valamilyen módon befolyásolta az érzékenyen kiegyensúlyozott, hatalmas mágikus energiákat, melyeket Fistantilus varázsigéi hoztak mozgásba... Hatalmas robbanás pusztította el Dergoth síkját, a felszabaduló mágikus erőtől...

Raistlin keze ökölbe szorult dühében. Hiába, ölte meg a gnómot! A nyomorult teremtmény még azelőtt megjavította az eszközt, mielőtt végzett volna vele! A történelem megismétli önmagát! A lábnyomok a homokban...

Raistlin keresztülpillantott a Kapun, és látta, hogy a hóhér átlép rajta. Látta saját kezét, ahogy hátrahúzza saját fekete csuklyáját, látta megcsillanni a lesújtó pengét, melyet saját keze irányított saját nyakához.

A mágikus erőter egyre erősebben vibrált. A Kaput szegélyező sárkányfejek örömittasan felujjongtak. Crysania arcát fájdalom és rémület torzította el. Mikor a lány szemébe nézett, Raistlin ugyanazt a tekintetet látta, amit anyjában, amikor az arra a távoli, csak neki látható világra tekintett.

Gyere haza...

A Kapuban a fények vad örvénylésbe kezdtek. Kiszabadulva az irányító akarat szorításából, a papnő meggyötört testét nyaldosták körül, mint a mágikus lángnyelvek a pestis sújtotta faluban. Crysania felsikoltott fájdalmában. Húsa fonnyadni kezdett az elszabadult mágia gyönyörű, lobogó poklában.

Félig megvakulva a ragyogástól, Raistlin az örvénylő kavargásba bámult, és szeméből megindult a könny. És akkor a könnyein át meglátta, hogy a Kapu becsukódik.

Raistlin földhöz vágta Mágusbotját, és haragja keserű, nem emberi sikollyal tört ki torkából. A Kapu túloldaláról szaggatott, gunyoros kacagás válaszolt.

Gyere haza...

A nyugalom hulláma borította el a mágust - a vesztesek hűvös nyugalmaé. Kudarcot vallott. De Ő soha nem fogja látni behódolva. Ha meg kell halnia, haljon meg saját mágija által...

Felemelte fejét és kiegyenesedett.. Összeszedve hatalmas mágikus erejét, az ősi erőket, saját erejét, olyan erőket, melyekről fogalma sem volt, hogy rendelkezik vele, erőket, melyek a sötétben rejtőznek, saját testén belül - még egyszer magasba emelte a kezét és felkiáltott. És hangja ezúttal nem artikulátlan sikoly volt, nem a reménytelen kétségbeesés kiáltása. Szavait tisztán lehetett hallani. Szava most parancs volt, parancs mindannak, amit valaha is megidézett e világon.

Hangja ezúttal tisztán csengett és érthető volt.

A mágikus erőter mozgása megállt. Ő állította meg! Érezte, hogy ismét fogva tartja. És parancsára a Kapu megremegett és nem záródott tovább.

Raistlin mély, remegő lélegzetet vett. Ekkor a szeme sarkából észrevett egy villanást a jobb oldalon. A mágikus tárgy működésbe lépett.

Az erőter vadul ugrált és remegett. Ahogy az időjáró eszköz mágikus ereje nőtt és szétterjedt, nagy erejű vibrálásától az erőd alapját képező kövek énekelni kezdtek. Daluk sűrű, tömör hullámokban táncolta körül Raistlint. A sárkányok sikítottak dühükben. A kövek időtlen éneke csapott össze a sárkányok kortalan dalával, kerengtek, forogtak egymás körül és összhangtalan, tudatrepesztő kakofóniában egyesültek.

A zaj fülrepesztő volt. Az egymásnak feszülő hatalmas energiák megremegtették a talajt. Raistlin lába alatt rengett a föld. Az éneklő kövek kettéhasadtak, a fém sárkányfejek megrepedtek...

A Kapu folyamatosan remegett.

Raistlin térdre zuhant. A mágikus erőter széthasadt, darabokra tört, mint a föld csontjai. Recsegett-ropogott minden, és Raistlin, aki még része volt az erőternek, maga is kezdett szétrepedni.

Agyába gyilkos fájdalom nyilallt. Teste reszketett. Halálhörgés hagyta el ajkát.

Iszonytató véggel kellett szembenéznie. De hadd legyen, bukjon csak el, érje el végzete, csak legyen vége már, és hulljon alá a sosem látott sötétségbe. Bár fogva tartotta még a maga által felidézett erőket, de tudta, hogy teste nem állhat már, sokáig ellent a borzalmas energiáknak.

Izmai leszakadtak csontjairól, ízületei ropogtak, inai elpattantak.

- Caramon! - hörögte Raistlin, de a harcos és a surranó nem voltak sehol. A mágikus eszköz, melyet megjavított a gnóm, akinek a találmányai működtek, valóban működött. Eltűntek. Nincs segítség.

Raistlinnak már csak másodpercek voltak hátra az életéből, már csak pillanatai maradtak, hogy cselekedjen. De a fájdalom olyan kimerítő volt, hogy képtelen volt gondolkodni.

Ízületei kiugrottak helyükről, szeme kidülledt üregéből, szíve kiszakadt testéből, agya kiloccsant koponyájából.

Hallotta magát sikoltani, és tudta, hogy ez a halálsikolya. De még mindig harcolt, ahogy egész életében.

- Irányítani... fogom...

A szavak a vérével együtt freccsentek ki szájából.

- Irányítani akarom...

Kinyújtotta remegő kezét, és megragadta a Mágusbotot.

- Akarom!

És ekkor fejjel előre belezuhant a fények sokszínű, örvénylő, fortogó folyamába...

Gyere haza... Gyere haza...

(Folytatása következik)